

ପ୍ରାଚୀନସମ୍ବଳା

ଷଷ୍ଠ ଖଣ୍ଡ

ଭଜନମାଳା

(ପ୍ରଥମ ଶତକ)

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ପ୍ରାଚୀନପାଳା

ଷଷ୍ଠ ଖଣ୍ଡ

ଭଜନମାଳା

ପ୍ରଥମ ଶତକ

ଭୀମଭୋଇ କୃତ

ପୁସ୍ତକ ଚତୁର୍ଥ ସଂସ୍କରଣ

୧୯୭୦

ପ୍ରକାଶକ

ଭଜନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ବାଣୀବିହାର

ମୂଲ୍ୟ—ଏକଟଙ୍କା ପଚାଶ ପଇସା

ସୂଚୀ ପତ୍ର

ବିଷୟ

ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ

୧ । ବନ୍ଦନା ପାଦପଦ୍ମକୁ	୧
୨ । ବିରୁର କବିତ୍ବ ଲକ୍ଷ୍ୟ	୨
୩ । ଭଜରେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପଦ ନ ଭଣ ହେଲା	୨
୪ । ଦୁର୍ଲଭ ଜନ୍ମରେ ଥରେ ଦର୍ଶନ କର	୩
୫ । ଅଷ୍ଟୟ ଅନନ୍ତ ହେ ଅଜ୍ଞାନରେ	୪
୬ । ଶୂନ୍ୟ ସ୍ବରୂପ ହେ ଘୋଷିଅଛ	୬
୭ । ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ ହେ ଦେଖି ଜ୍ଞାନତୋଳେ	୭
୮ । ବିନା ଭକ୍ତିରେ ହେ ପ୍ରାପତ ନୁହଇ ସଦଜ୍ଞାନ	୭
୯ । ରଖ ନବଶଶ୍ବ ମହା ଅନାଦି ଅଲେଖ	୮
୧୦ । ଧର୍ମ ଦୃଢ଼ବଳେ ସବେ ସେହୁ ସେ	୮
୧୧ । ତାଙ୍କ ମୁଖେ ମହୁମା ନିଜ ନାମକୁ	୯
୧୨ । ଦିଅ ପବନାଶ ଦାନ, ସମ୍ଭାଳ ରେଣୁ	୧୦
୧୩ । ଶୂଳନ୍ତ ଶୂନ୍ୟ ଶବ୍ଦ	୧୦
୧୪ । ବହୁତ ଅନନା ବାଞ୍ଛ	୧୧
୧୫ । ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦିରେ ବିହାର	୧୨
୧୬ । ଅଭୟବର ମଣ୍ଡଳ	୧୩
୧୭ । ପରତେ ହୋଇପାରିଲେ ଅଧିଆକାରେ	୧୩
୧୮ । କାହିଁକିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମଅଗ୍ନି ଅଲେଖ କୁଣ୍ଡେ	୧୫
୧୯ । ଅଶେଷ ମହୁମା ନିଜଭୁବନେ ଖ୍ୟାତ	୧୬
୨୦ । ପଦ ପାଣି ନାହିଁ ତାକୁ ଧରବ କିଏ	୧୭
୨୧ । କୃପାକର ମହାବାହୁ	୧୮
୨୨ । କରୁଅଛୁ ମୁଁ ବିନତି	୧୯
୨୩ । ଦେଖ ସ୍ବାମୀ ଏ ସମ୍ଭାର	୨୦

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୨୪ । ଶ୍ରମା କର ଅପରାଧ ଛପ୍ପା କୋଟି	୨୧
୨୫ । ଭାବ ନ ଶୁଣ କପାଳ	୨୧
୨୬ । ବ୍ରହ୍ମ ହୁଅ ପରକାଶ, ପିଣ୍ଡବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ	୨୨
୨୭ । କପା ଦେଉଛ କଷଣ	୨୩
୨୮ । ଦୁଃଖ ଜଣାଇବ କେତେ	୨୩
୨୯ । ମହା ନିବେଦ ଅଟଇ ଏ ପଥ	୨୪
୩୦ । ନିରତେ ଭଲ ତରବ ଭବସଂସାରୁ	୨୫
୩୧ । ବେତାରେ ଉଠ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣି ଶବଦ	୨୫
୩୨ । ଧର ନିବେଦ ନାମକୁ ଭାସି ନ ଯିବ	୨୬
୩୩ । ନିଜ ନାମ ବ୍ରହ୍ମକୁ ରଖ ସମ୍ପାଦ	୨୬
୩୪ । ମୂଳ ଶୂନ୍ୟ ଘରକୁ କର ବିବେକ	୨୮
୩୫ । ଝଟ ଝଟ ଦଶନ୍ତ ଦବ୍ୟ ମୁରତି	୨୯
୩୬ । ନିର୍ଦ୍ଦରୁ ଝୁଲୁଛି ସୁଧା ମଧୁର	୨୯
୩୭ । ମନର ଭିତରେ କଲେ ଭଗତି ଗୋ	୩୦
୩୮ । ନିରନ୍ତରେ ଭଲୁଥାଅ ନାମକୁ ଗୋ	୩୨
୩୯ । ମନ ନିଷ୍ଠାମେ କଲେ ଦର୍ଶନ ଗୋ	୩୩
୪୦ । ଭଗତ ଜୀବନ ପ୍ରାଣପତି	୩୪
୪୧ । ନର ମାନୁଷ ନୋହୁ	୩୬
୪୨ । ଯାଇଁ ଶରଣ ମାର	୩୬
୪୩ । ଭାସିଯାଉଛ ପୃଥ୍ବୀ ତାକ ମହମ୍ମଦ୍	୩୮
୪୪ । କର ସତ୍ୟ ଆରୁର	୩୯
୪୫ । ଅଣାକାର ବ୍ରହ୍ମ ଅରୂପ ମୁରତି ହେ	୪୦
୪୬ । ତେଜି ଭଳି ପାଶଲେ ହେବ ଅମର ହେ	୪୧
୪୭ । ବ୍ରହ୍ମ ବିଜେ ବଦିଶ ବେଢ଼ା ଭିତରେ ହେ	୪୨
୪୮ । ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଆସିବା ଯିବା ହେଉଛୁ ହେ	୪୩
୪୯ । କେନ୍ଦ୍ର ଦେଖିଛ କି ବେଳ ନେହେର	୪୫

ବିଜୟ

ପୁଷ୍ପାଙ୍କ

୩୦ । ତାତ ମାତ କରୁଛନ୍ତି ରୋଦନ		୧୭
୩୧ । କାହିଁ ବିଜୟେ ମୋ କଷ୍ଟ ବାନ୍ଧନ		୩୮
୩୨ । ଭେଟ ପାଇଲେ କରନ୍ତି ବିନତି		୪୧
୩୩ । ଭୁଠ ଶୂନ୍ୟ ଶିଖରେ		୫୦
୩୪ । କର ବଢ଼ାଇଧର		୫୧
୩୫ । ସଞ୍ଜୋଡ଼ି ତେଜ ତୋରୀ		୫୨
୩୬ । ଗମି ନାହାନ୍ତି କେହୁ		୫୨
୩୭ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ବିଜୟ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ହେ		୫୩
୩୮ । ସଂସାର ତରବା ନିମନ୍ତେ ହେ		୫୪
୩୯ । ଜଗତ ଭାବେ ହୋନ୍ତି ବଶ ହେ		୫୪
୪୦ । ଧର୍ମରେ ଧରନ୍ତି ରହୁଲା ହେ		୫୫
୪୧ । ଭୁଠ ସ୍ଵାମୀ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଠାକୁର ହେ		୫୬
୪୨ । ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ମୁମ୍ବାଳ ଶରଣ ହେ	...	୫୭
୪୩ । ସିଂହଦ୍ଵାରେ ସବେ ରହୁଛନ୍ତି	...	୫୮
୪୪ । ବିଦା ହେଲେ ଯେବାପୁର ଯିବେ ହେ	...	୫୯
୪୫ । ଅଟାକାର ଅଣରୂପେ ପ୍ରକାଶ	...	୬୦
୪୬ । କଳିଯୁଗେ ବୈଷ୍ଣବ ମୁରତି	...	୬୧
୪୭ । ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ କରୁଛନ୍ତି ବିସ୍ତାର	...	୬୧
୪୮ । କଳି ରାଜି କଟିବେ ପତ୍ୟାୟୁର	...	୬୨
୪୯ । ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଶେଢ଼ୁଛନ୍ତି ହେ		୬୨
୫୦ । ଭାବ୍ୟ ସ୍ଥଳେ ଧର ଧର ପଦ୍ମପାଦ ହେ	...	୬୩
୫୧ । ମହାବଳ୍ୟ ଖେଳ ଦେଖ ଜମ୍ବୁଦ୍ଵୀପେ	...	୬୪
୫୨ । ଘୋଷିଲଣି ଆସି କଥା ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହେ	...	୬୪
୫୩ । ଶୂନ୍ୟବାସୀ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଆସି ବିଜୟ	....	୬୫
୫୪ । ଧର୍ମ ଧାରଣେ ଧରନ୍ତି ରହୁଛୁ	...	୬୬
୫୫ । ଜଗତ ଭଗତ ଜନ ଆସ ଲେଉଟିବା	...	୬୭

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ
୭୭ । ପୃଥୀ ହେଲଣି ଅନ୍ଧାର	୭୭
୭୭ । ସ୍ଵାମୀସେବା ଗୁରୁସେବା ସ୍ଵଦେହରେ କର	୭୮
୭୮ । ମାୟା ତେଜ ମୋହ ତେଜ ଅରୁପକୁ ଭେଦ	୭୮
୭୯ । ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ବାଞ୍ଛା ନାହିଁ ଏ ଧର୍ମରୁ ଅଧିକ	୭୯
୮୦ । ଭକ୍ତ କଲେ ଭାବ କଲେ ଅନ୍ତଲେଖ ପାଇବ	୭୦
୮ । ନିଶଚୟ ଘରେ ଭେଦ ନଦା ବ୍ରହ୍ମକୁ	୭୧
୮୨ । ଫେଡ଼ କବାଟ ଯାଇ ପଶ ଭିତରେ	୭୧
୮୩ । ବ୍ରହ୍ମପାଗରେ ପିଣ୍ଡସଂସାଧ ନେଇ	୭୨
୮୪ । ଚିହ୍ନି ଭଜିଲେ ଜାଣି ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ	୭୩
୮୫ । ଉଠି ଜ୍ଞାନନେତ୍ରେ ଶୂନ୍ୟ ଦେଖ	୭୪
୮୬ । ମହୁମା ସାଗର ବ୍ରହ୍ମପୁଷ୍ପ	୭୫
୮୭ । ଅଲେଖ ଅନାଦିତ ନରମତୁମ୍ଭରେ ରହିଛନ୍ତି	୭୬
୮୮ । ଅନାମିକା ପଦକୁ ଅମନରେ ଧାଇ ପ୍ରତେ କର	୭୭
୮୯ । ରୂପରେଖ ନାହିଁ ହେ ଶୂନ୍ୟଦେହୀ	୭୮
୯୦ । ପା'ଣେ ପା'ଣେ ଅଛୁ ହେ ନ ଦଶହ	୮୦
୯୧ । ଭଜ ପଞ୍ଚେ ଚେତ ହେ । ପ୍ରାପେତ	୮୧
୯୨ । କର ଲୟେ ନାହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ଭୟେ	୮୨
୯୩ । ଧୃତ୍ୟୁଗେ ନର ଅଙ୍ଗେ ଲାଗିଛନ୍ତି	୮୪
୯୪ । ଦେହ ଶାୟେ ଭେଦ କ	୮୪
୯୫ । ଘଟେ ଘଟେ ବିନେ ଗୁରୁ	୮୫
୯୬ । ଗୁପ୍ତରେ ରହିଛନ୍ତି	୮୬
୯୭ । ଭଜ ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମକୁ	୮୭
୯୮ । ଭଜ ଅବର୍ଣ୍ଣ ରୂପକୁ	୮୮
୯୯ । ଭଜ ଅଲେଖ ରୂପକୁ	୮୯
୧୦୦ । ଭଜ ଆହେ ଜ୍ୟୋତିନାଦ	୯୦

ଇତି ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ସୂଚୀ ସମାପ୍ତ

ନୂତନ

—୧୫୫—

ପ୍ରଥମ ସମ୍ବରଣରେ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟ ଭାଗରେ ସର୍ବ ମୋଟରେ ୧୭୫ ଭଜନ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସମ୍ବରଣରେ ୩୫ ଗୋଟି ଭଜନ ପୁରୁ କରାଯାଇ ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଏକଗତ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟ ଭାଗରେ ଏକଗତ ସନ୍ନିବେଶିତ ହୋଇଅଛି ।

ପ୍ରଥମ ସମ୍ବରଣରେ ଯାହା କିଛି ପ୍ରମାଦ ଥିଲା ତାହା ଏହି ସମ୍ବରଣରେ ପରିଦୂତ ହୋଇଅଛି । ଏହି ସମ୍ବରଣର କାର୍ଯ୍ୟ ନିମ୍ନିତ୍ତ ଆମେ ଶ୍ରୀ ବାବୁ ପଦ୍ମଲେଖନ ଗୌରୀଆ, ରମେଶ୍ଵର, ଜି: ସମ୍ବଲପୁର; ପରଲେଖକ କୁମ୍ଭୀପଟ୍ଟାୟା ସାଧୁ ବ୍ରହ୍ମାବଧୂତ ବାବା ଅଭୂତାନନ୍ଦ, କୁମ୍ଭୀପଟ୍ଟାୟା ସାଧୁ ବ୍ରହ୍ମାବଧୂତ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ଵନାଥ ବାବାଙ୍କଠାରେ କୃତଜ୍ଞତାପାତ୍ରରେ ଆବଦ୍ଧ । ଭଜନମାନଙ୍କର ଯେ ନୂତନ ଋମ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଅଛି ତାହା ବିଶ୍ଵନାଥ ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ହୋଇଅଛି । କବ୍ୟ କୃତର ମୌଳିକତା ରକ୍ଷା କରିବାରେ ଯଥା ସାଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଅଛି । ଶ୍ରୀମତେଇଙ୍କ ଜୀବନ ଚରିତ ପୁରାତନାମଣିର ମୂଖ୍ୟବଳରେ ବିଶଦଭାବରେ ଲିଖିତ ହୋଇଅଛି । ପୁନରୁତ୍ଥାନ ନିମ୍ନିତ୍ତ ଆମେ । ମହିମାଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ମହିମା ଗୋସାଇଁଙ୍କର ଶ୍ରୀମ ଜଣେ ପ୍ରଧାନ ଭକ୍ତ ଥିଲେ । ଗୋସାଇଁଙ୍କ ଆଦେଶରେ ସେ ସ୍ଵ କବିତ୍ଵରେ ମହିମାଧର୍ମ ପ୍ରସାର କଲେ । ଶ୍ରୀମ କବିଙ୍କର କବିତ୍ଵର ଧାରା ଜନମନରେ ଡେଇଁ ବିଧାନ କରେ । ଜ୍ଞାନ, କର୍ମୀ ଓ କବି ସତ୍ୟ, ଶିବ ଓ ସୁନ୍ଦରର ଯଥାରୂପରେ ସେବକ । ଏମାନେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତବାପନ, ଜଣକଠାରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭାବ ପ୍ରକାଶ ଭାବରେ ନିହିତ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵରେ ଅନୁପ୍ରାପ୍ତ । ଭଜନର ଗର ପ୍ରଭାବ । ତାଙ୍କର

ଜଗତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟ । କବି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଉପାସକ, ଭଗବାନଙ୍କର ଭକ୍ତ ।
 ସେ ଜାତା ସେ ବକ୍ତା ସେ କବି । ସେ ସ୍ବ ଅନୁଭୂତି ବିଷୟ ଅତି ସୁନ୍ଦର
 ଭାବରେ ଲୋକ ସମକ୍ଷରେ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି । ସେ ଗୁରୁ । ସେ ଜଗତର
 ମଙ୍ଗଳ ନିର୍ମିତ ଯାହା ଯତ୍ୟା ଯାହା ହୁଏ କଥା ଶ୍ରେୟସ୍ବର ତାହା ନିଜର
 ଚରୁଣାଦ୍ରୁ ହୃଦୟରେ ହୃଦ୍ୟ ଭାଷାରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତି । ଏହି ବିଷୟ-
 ମାନ ଶ୍ରୀମଙ୍ଗଳରେ ପୁଣ୍ୟମାତାରେ ପ୍ରୟୁକ୍ୟ ।

ଶ୍ରୀମ ମହମା ଗୋସାଇଁଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରବୁଦ୍ଧ ନାମରେ ନାମିତ କରି
 ଅଛନ୍ତି । ମହମାଧର୍ମାବଳମ୍ବିଙ୍କ ମତରେ ସେ ସ୍ବୟଂ ବୁଦ୍ଧରୂପୀ ଭଗବାନ ।
 ସ୍ବତଃ ଭଜନ ନୂତନ ନୁହେଁ । ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଏହାର ପ୍ରଚଳନ ଅଛି ।
 ବୈଦିକ ଯୁକ୍ତ ନୌକ ଗାନ ଓ ଦୁହା ଏହି ଭଜନାଦର ପ୍ରସୂତି । ଉତ୍କଳର
 ଅଧ୍ୟୋତାନନ୍ଦ, କଳରାମ, କବିର, ନାନକ, ଶୂରଦାସ, ଜାନଦାସ ପ୍ରଭୃତି
 ଜ୍ଞାନ-ମିଶ୍ରା-ଭକ୍ତିର ଉପାସକ । ସେମାନଙ୍କ ଭଜନାଦରେ ଶରୀରର ତତ୍ତ୍ବଭେଦ
 ତଥା ଭଗବାନ ସଗୁଣ ଓ ନିର୍ଗୁଣ, ସାକାର ଓ ନିରାକାର ଇତ୍ୟାଦି
 ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ପ୍ରତିପାଦିତ । ଓଡ଼ିଆଭାଷାରେ ଅନେକ ଭକ୍ତକବିଙ୍କ ଭଜନ ଅଛି,
 ସେ ସବୁର ଅଲୋଚନା ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ । ଶ୍ରୀମତ୍ତେଜ ଭଜନ ସେହି
 ସବୁର ଅନୁକରଣରେ ଲିଖିତ । ସେମାନେ ରାମ ବା କୃଷ୍ଣକୁ ଅଲୋକ
 ନିରଞ୍ଜନ ଓ ଶ୍ରୀମତ୍ତେଜ ମହମା ଗୋସାଇଁଙ୍କୁ ଅଲୋକ ଓ ନିରଞ୍ଜନ କହି
 ଅଛନ୍ତି ମାତ୍ର । ଶ୍ରୀମତ୍ତେଜ ଭଜନମାନ ଉତ୍କଳରେ ପ୍ରାୟ ସର୍ବତ୍ର ବିଦିତ ।
 ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନଙ୍କଠାରୁ ସାଧାରଣ ଲୋକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ଭଜନମାନ ଖଣ୍ଡିତ
 ସାହାଯ୍ୟରେ ବୋଲନ୍ତି । ଇତି ।

କଟକ
 ୧୫ । ୮ । ୩୪

}

ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି

ଭଜନମାଳା

(୧)

(୧) ବନ୍ଦନା ପାଦପଦ୍ମକୁ । ଶ୍ରୀୟ ଶ୍ରୀପାଳନନ୍ଦୁ ।
ଆୟି ସ୍ବାମୀ ପଦ୍ମରକୁ । ଘୋଷା ।

ନଖ କୋଣେ ସୁରସୁରା ମାଳ ମାଳ ଛନ୍ତି ପୁର
ଅନନ୍ତ ବାସୁକି ଶିରେ ବହୁତ ମକରନ୍ତ । ।

ଶ୍ରୀପଦ୍ମର ଘାସ ପ୍ରତି କୋଟିଏ ମୋର ବନତି
ଶରଣ ଯୋଦର ପାଦ ନିର୍ଭୟ ଭଲ ମନ୍ଦକୁ । ୨ ।

ଗୁହ କର୍ମ ତେଜ ଭକ୍ତେ ପ୍ରତରୁଛନ୍ତି ଜଗତେ
ଜବ ଭଞ୍ଜାର ନିମନ୍ତେ ଭରସା କରି ନାମକୁ । ୩ ।

କରୁଛନ୍ତି କର୍ମମାନ ମାତା ପୁଅଙ୍କ ବିଧାନ
ଭଦେ ଅସ୍ତ ଦରଶନ, ଧରି ଚୌଷଠି ବନ୍ଧକୁ । ୪ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ତଳ ପ୍ରତିଷ୍ଠି ପଦ୍ମ କମଳ
ନାମନା ଅମାସ ମୂଳ ଘେନ ନାସିକା ରେଖକୁ । ୫ ।

ଏକାକର ପାଦ ଚେନ୍ଦ୍ର ଭଦ୍ରୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ
ଶମ ଅରକ୍ଷିତ ଭଣି ଶ୍ରୀୟ ଅନାଦ ପିଙ୍କକୁ । ୬ ।

(୨)

(୧) ବିଷ୍ଣୁର କରୁଛୁ ଲୟେ

ସ୍ବରୂପେ ନାମ ବ୍ରହ୍ମ ଅଟେ ଅନନ୍ତ ଅକ୍ଷୟେ । ଘୋଷା ।

ସବୁଠାରୁ ସାର ବ୍ରହ୍ମ, ନିଷ୍କାମ ଭଗବତ୍ ଧର୍ମ
ଅକଳ୍ମଶ ଅଣକାର ଅଣସାଧନେ ଉଦୟେ । ୧ ।

ଆଜ୍ଞା ନୋହେ କାଳ ବାସି ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଉଦୟେ ଆସି
ଥିଲେ ପୂର୍ବର ବାସନାନିଷ୍ଠେ ଲାଭିବ ସ୍ବଦେହେ । ୨ ।

ସତ୍ୟ ଏହି ସଦଗୁରୁ ଦୁବକୁ କରନ୍ତି ଦାବୁ
ସିଦ୍ଧ ବଚନ ଅଜ୍ଞାରୁ କାହାକୁ ମୋ ନାହିଁ ଭୟେ । ୩ ।

ଏହି ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଆଉ ନ ଦେନ୍ତି ମହାବାହୁ
ସିଦ୍ଧ ବଚନେ ଲେଖି ଦେଖି ବଡ଼ ହୋଇ ନାହିଁ କିଏ । ୪ ।

ଉଡ଼େ ଅବଧୂତ ବାନା ଭଗବତ୍ ବଳସେନ୍ଧୁ
ନିବେଦି ଦାକ୍ଷା ଧାରଣା ନିୟମେ କୟେ କୟେ । ୫ ।

କଥା କଲାଣି ଆୟୁଷ ଯାଉ କାଳ ମୃତ୍ୟୁ ଦୋଷ
ବୋଲେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ନୋହୁଁ କ୍ଷୟେ । ୬ ।

(୩)

(୩) ଭଜ ରେ ଶ୍ରୀଗୁରୁପାଦ ନ କରି ହେଲା ।

ଅଣହେଲା କଲେ ଭବେ ବୁଝିବ ଭେଳା । ଘୋଷା ।

ପ୍ରଥମ ଭଜରେ ସୁତ, ମାତା ଗଭେ ନେଲ ଛିଡ଼ି
ଦାମାସ ଯାଏ ଗର୍ଭଗତରେ ଥିଲା ।

ଗଭେ ଥିଲା ଯେତେ ଦନ, କରୁଥିଲା ନୁହେଁ ଧ୍ୟାନ
ବେନି କର ଯୋଡ଼ି ପାଦେ ଭଗବତ୍ ଥିଲା । ୧ ।

ଅବଳରେ ପଡ଼ି ପୁଅ,   ରାବ ଦେଲି କୁହୁଁ କୁହୁଁ
 ପୁଅ ଜନ୍ମ ହେବୁ ଗୋଟା ପାସୋର ଦେଲ ।
 ମାତା ଦେଲି ଶୀରପାନ   ବାଳ ଭୋଗେ ଗଲ ଦିନ
 କରୁକେ ଶିଶୁ ସଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗେ ବଢ଼ିଲ । ୨ ।
 ହୋଇଲି ଦ୍ଵିତୀୟ କାଳ   ତନୁ ହୋଇଲି ପ୍ରବଳ
 ଉତ୍ପତ୍ତିରୁ ଶ୍ରୀତି ସହୁଁ ଅଧିକ ହେଲ ।
 ପାଇ ଯୁବକ ରଜନ   କାମରେ ବୁଡ଼ିଲ ମନ
 ଗୁରୁ ପାଦ ଗୁଡ଼ି ମାୟା ମୋହେ ପଡ଼ିଲ । ୩ ।
 ହିୟ କାଳ ଆସି ହେଲ   ନିରଞ୍ଜନ ନ ଭଜିଲ
 ହଂସା ରାଗ ତମେ ନିରନ୍ତରେ ମଢ଼ିଲ ।
 ଦେଖି ପୁତ ବନ୍ଧୁ ଧନ   ଶ୍ରୋତେ ବୁଝିଲ ମନ
 ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର ଗୋଟା ବିଅଥ ହେଲ । ୪ ।
 ହୋଇଲି ଚତୁର୍ଥ ଯୁଗ   ସରିଲ ଦେହର ଭୋଗ
 ଅତି ଚର୍ମ ଏକାଠାରେ ଠୁଲ ହୋଇଲ ।
 ଉଞ୍ଜା ବନ୍ଧ ହେଲ ନାଶ   ଉଡ଼ିଲ ପରମହଂସ
 ଗୁରୁ ପାଦ ଧାନ୍ତ ସ୍ଵାମ ଭୋଗ ଭଣିଲ ।

(୪)

(୧) ଦୁର୍ଲଭ ଜନ୍ମରେ ଥରେ ଦର୍ଶନ କର
 ପଣ୍ଡା ପ୍ରାଣ କାଳ କାଳ ନୁହଇ ଚର । ଘୋଷା ।
 ପରଶୁ ପଥର ଖଣ୍ଡେ   ବସି ପଡ଼ିବୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ
 ଚନ୍ଦ୍ରାକା ହେଉଛି ଦୃଢ଼େ ସନ୍ତାନ ଧର ।

ଭୁଷଣ ସେ ପକ୍ଷୀ	ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ବାହୁ ମ ଅକ୍ଷରକୁ ଚିତ୍ତେ ଧରି ।
ଦୃଢପଦେ ନପ	କରି ଏକ ରୁପ ରହୁଛୁ ବଟେ ଆସନ କରି । ୧ ।
ଅଗସ୍ତି ପୁରୁଷ	ଜ୍ଞାନ ଉପଦେଶ ସମସ୍ତ ଯୁଗ ସାଧନ କରି ।
ପାରି ହେଲେ ଦୁର୍ମ	ପିଇ ସପ୍ତ ସିନ୍ଧୁ ଅଶାକାରଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରି । ୨ ।
ବାଲମୀଚି ମୁନି	ବାହୁତ କାଳରୁ ଅବଧୂତ ଦାକ୍ଷୀ ଅଶ୍ରେ କରି ।
ଭଜି ଏକାକ୍ଷର	ଝିଲ ଝିମିର ତେଣୁ କର ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମବିର । ୩ ।
ଶୁକଦେବ ମୁନି	ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମାତୃଗତଜ୍ଞାନ ହେତୁ କରି ।
ମାୟାରୁ ବାହାର	ହେଲେ ଯୋଗେଶ୍ବର ସିଦ୍ଧ ମୁନି ଶବେ ଚଳେ ତରି । ୪ ।
ମାରକଣ୍ଡ ସତ	ପ୍ରଳୟ ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ବପ୍ନ ଯାଉଥିଲେ ଉବବାଚି
ଆଶ୍ଚେ ଦେଲେ ତାତ	ରଖ ହେ ଅଲୋକ ରଖିଲେ ଧ୍ରୁବ ମଣ୍ଡଳ ପରି । ୫ ।
ଦେଖି ଏହୁ ନ୍ୟାୟ	କମ୍ପି ଅଛୁ ଦେହ, ବାୟୁର ପାତରେ ଜ୍ଵଳ ପ୍ରତି
ବୋଲେ ଶ୍ରୀମ ସୁନ	ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ପରି କର ଉବଦେହ-ବାରି । ୬ ।

(୭)

(୧) ଶୂନ୍ୟ ସ୍ବରୂପ ହେ, ଘୋଟିଅଛୁ ଯି ଭୁବନ ମନ୍ଥ ।
 ପୁଣ୍ୟନା ଜନକ ଚିତ୍ତରେ ଆଦୃଶ୍ୟ କୁଞ୍ଜନିକ ପଥ ଦଶୁନାହିଁ । ଘୋଷା ।
 ଆଜ୍ଞାରେ ବାସୁକି ଧରିଛୁ ପୃଥୀକି କବା ଦୁଷ୍ଟ ସନ୍ଥ ଏକ କର
 କାହାକୁ ଅନ୍ତର ଚିତ୍ତେ ନାହିଁ ତାର ଅଲୋକ ପୁରୁଷ ଦାଶା ବହୁ । ୧ ।
 ସ୍ବାସ୍ତ୍ୟେର ମଣ୍ଡଳ ଦ୍ରୌପଦୀର ଖଳ କେତେ ଉପଦ୍ରବ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ନାହିଁ ।
 ଧନ୍ୟ ସେ ପୁରୁଷ ଶୂନ୍ୟ ଅବତର ଉଦ୍ଧରେ ମାନବ ଦେହ ବହୁ । ୨ ।
 ସ୍ବର୍ଗେ ସୁରପତି ଦିଗପାଳ ଖ୍ୟାତ ଅମ୍ରାଧି ଭୁବନେ ବାସ ପାଇ ।
 କେ ରଚିଲ ପୁର ହେତୁ ନାହିଁ ତାର ଶତସେନ ଶ୍ରେଣୀ କଲ ମନ୍ଥ । ୩ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବେଦବର ଜଗତେ ଅଧିକାର ଦବସ ରଜନୀ ସୁସ୍ଥ ନାହିଁ ।
 ବେଦ ଅଧ୍ୟାନରେ ସୃଷ୍ଟି ସର୍ଜନାରେ କୋଟି କୋଟି ଯୁଗ ଗଲ ବହୁ । ୪ ।
 ନକ୍ଷତ୍ରାଦିଗଣ ଶଶୀ ଯେ ଅରୁଣ ଚକ୍ରଛନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ।
 ଆଜ୍ଞା ବିନୁ ବଡ଼ ଜଗତେ କେ ଗାଡ଼ ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଜଣେ ନାହିଁ କେହୁ ॥
 ଘଟେ ଘଟେ ଦେଖ ନାହିଁ ରୂପ ରେଖ ଏକରୁ ଅନେକ ସଞ୍ଚରଇ ।
 ଭ୍ରମମେନ ଶ୍ରେଇ ପଦ ବଖାଣଇ ଅମନ ମନ୍ଦିରେ ମନ ଥୋଇ । ୬ ।

(୭)

(୩) ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ ହେ ଦେଖିବ ଯେମନ୍ତେ ଜ୍ଞାନ ତୋଳେ ।
 କଳହାକୁ କାଟି ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ମେଣ୍ଟି
 ଏ କୈଶବରକୁ ଜର୍ଣ୍ଣିଗଲେ । ଘୋଷା ।
 ଅନଳ ବାସୁକି ଅଷ୍ଟକୁଳାନାଗ ସପତସିନ୍ଧୁକୁ ଡେଇଁଗଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୃଥ୍ବୀ ନବଖଣ୍ଡ, ଅନୁଭବ ସୁଧେ ବୁଝିଥିଲେ । ୧ ।

ଭଜନମାଳା

ବିନି ସତାଇଣ ଏ କୈ ଶତ୍ରୁବନ ଯେ ଜଣି ପାରିବ ଏକାବେଳେ
କାଳିବାସି ନୋହେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମପାଦ ସ୍ବଦେହରେ ମିଳେ ତତକାଳେ । ୨ ।

ଦାରୁ ପ୍ରଥମା ମୂର୍ତ୍ତି ଦେବୀ ଦେବତା ସବୁଠାରୁ ଚିତ୍ତ ଗୁଡ଼ି ଦେଲେ ।
ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁକ୍ଳବେଦ ସବୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଏଡ଼ି ଗୁଲିଗଲେ । ୩ ।

ନବଲକ୍ଷ ତାରା ବରାଟ ସୁରାଟ ମହାରାଟ ସବୁ ପଛ କଲେ ।
ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଯେ ଆକାଶ ଏମାନଙ୍କୁ ଟିକେ ନ ଶୁଣିଲେ । ୪ ।

ପଡ଼ିଅଛୁ ବଳୁ କିଲିଣି କବାଟ ସକାମ ନିଷାମ ଦୁଇ ମେଲେ ।
କାମନା କଲ୍ଲଣା ସେଠାରୁ ଗୁଡ଼ିଚ ସକାମରେ ନ ପଡ଼ିଲେ ଝେଲେ । ୫ ।

ଠୁଳ ଶନ୍ୟ ପରେ ଅମଳ ମନ୍ଦିରେ ଲହଁ କି ବଚନ ନାହିଁ ତଲେ ।
ଚରଚର ହୋଇ ନୋଲେ ସ୍ବାମିଭେଇ ପଡ଼ି ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ପାଦତଳେ । ୬ ।

(୮)

(୪) ବିନା ଭକ୍ତିରେ ହେ ପ୍ରାପତ ନୁହଇ ସଦଜ୍ଞାନ ।
ଏ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ତନୁ ଗୁରୁ ସେବା ବିନୁ ବର୍ତ୍ତନ ସଂସାରେ କେଉଁ ଜନ । ଘୋଷା ।

ହେଉ ତେଜା ରଖି ଟିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ବଳି ପଦ୍ମପାଦ ତଳେ ଥିଲେ ମନ ।
ଅନ୍ତେ ଗତି ମୁକ୍ତି କାରଣ ଲଭନ୍ତୁ ବିନାଶିବ ଯେବେ ପୂର୍ବ ପୁଣ୍ୟ । ୧ ।

ତର ଭୟ ନିନା ସ୍ଥିତି ହାନି ଲଭ ଏଡ଼ିଲେ ଲଜ୍ଜାତ ମୋହମାନ ।
ଧନ ଦାସପୁତ ଦୁହ୍ମତା ସମର୍ପି ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଗୁମ୍ଫାରେ ଦେଲେ ଦାନ । ୨ ।

ଦୁଃଖ ସୁଖ ଫଳା ବୃତ୍ତି କର୍ମ ଧର୍ମ ଦେଇ ଖଟିଥିବ ଅନୁଷ୍ଠାନ ।
ଚିତ୍ତ ମତି ଚିହ୍ନି ଅନ୍ତର୍ଗତେ ଜାଣି କେବେ ସିନା ହେବେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ । ୩ ।

ସଦଗୁରୁ ପାଦେ ଚିତ୍ତ ଅପ୍ରମାଦେ ସେବା କରି ବନ୍ଧୁଥିବ ଦନ ।
ଆପେ ତର ଗୁହନଙ୍କୁ ତାରକ ସପତ ପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧାରଣ । ୪ ।

ନିକରୁପେ କିନ୍ତେ ଆତ୍ମାଜ୍ଞାନ ଭେଦେ ଅନନ୍ତ ଅରୂପ ନାରାୟଣ ।
 ସ୍ବଦେହେ ଭଜିଲେ ପଦ୍ୟରେ ମଜ୍ଜିଲେ ନିଷ୍ଠାମରେ ଫଳଜ ନିର୍ଗୁଣ । ୫ ।
 ସେ ଯେ ଅନାଦି ମହାଶୟୀ ପୁରୁଷ ଭକ୍ତଙ୍କ ହୃଦ ଜୀବନ ଧନ
 ବୋଲେ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ସେବା ଭକ୍ତ ଦେଇ ଶ୍ରୀଗୁରୁକୁ କର ଦରଶନ । ୬ ।

(୯)

(୧) ରଖ ନବଶସ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଅନାଦି ଅଲେଖ ତର ଟେଲେନା । ଘୋଷା ।
 ରକ୍ଷା କର ସ୍ବାମୀ ନରଲୋକ,
 କବା ଯୁବା ବୃକ୍ଷ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷ ବାଳକ । ୧ ।
 ଜାଟ ପଟଙ୍ଗାଦି ଜଳ ପୋକ,
 ଯାକୁ ଯେଉଁରୂପେ କର କାରଣେ ବିବେକ । ୨ ।
 ତିରଣ ସ୍ଥାବର ତରୁ ବୃକ୍ଷ,
 ଶରଣ ସମ୍ଭାଳ ରଖ ଏ ଜନ୍ମ ଜୀବକ । ୩ ।
 ଛେଦ ଘୋର କଳିକାଳ ପାପ,
 ବୃକ୍ଷା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ଦଶଦିଗପାଳ ରଖ । ୪ ।
 ନାମେ ସଜ୍ଜଳକୁ କର ମୋକ୍ଷ ।
 ଦୟା କର, ସୂର୍ଯ୍ୟ ନବଲକ୍ଷ ନକ୍ଷତ୍ର-ଜ । ୫ ।
 ଭଣେ ଶ୍ୟାମ ଅବଶିତ ମୂର୍ଖ
 ଚୌଦ-ବୃକ୍ଷାଣ୍ଡ ଧର ଏକୋଇଶ ସୁରକ । ୬ ।

(୧୦)

(୨) ଧର ଦୃଢ଼ବନ୍ଧେ ସବେ ସେହି ସେ କରତା ନ କର ତନ୍ତା । ଘୋଷା ।
 ଗତି ପତି ପ୍ରାଣ ଭକ୍ତହୃତା,
 ବର୍ଗବନ୍ଧୁ ତାତ ମାତ ସେ ଇଷ୍ଟ ଦେବତା । ୧ ।

ଧନ ଦାଣ୍ଡ-ଦୂତ ପଡ଼ିଦାତା,
 ଛପ୍ପାକୋଟି ଜୀବ ପିଣ୍ଡ,   ବୃନ୍ଦାଣ୍ଡ-ପଡ଼ନ୍ତା । ୨ ।
 କର୍ମ ଧର୍ମ ଦାନ ଧ୍ୟାନ ଜିତା,
 ଜପ ତପ ଗାତ୍ରକୁତ   ଉପରେ ଶଳତା । ୩ ।
 ପୁଣ୍ୟ ଅଶ୍ରୁତ ବ୍ରହ୍ମବେଦ,
 ଶବ୍ଦତଳେ ଯୁଗେ ଯୁଗେ   ରୁଦ୍ରାକବେ କଥା । ୪ ।
 କରୁଛନ୍ତି କଷା ବସ୍ତ୍ର ଗୁଢ଼ା
 ସ୍ବଦେହରେ ଉଦେ ହୋଇ   ପୃଷ୍ଠା ଧରନ୍ତା । ୫ ।
 ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରେୟ ଅରକ୍ଷିତା
 ନାମବ୍ରହ୍ମ ଭଜି ସକଳେ   ହୁଅ ସଚେତା । ୬ ।

(୧୧)

(୩) ତାକ ମୁଖେ ସ୍ବାମୀ ମହୁମା ନିଜ ନାମକୁ, ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ । ଘୋଷା ।
 ଯୁଗ ଶେଷ ହେଲ ଦେଖୁ ଦେଖୁ
 ଏତେବେଳେ ନ ଲେଖିଲେ   ନ ମିଳେ ଆଶକୁ । ୧ ।
 ଧର୍ମ କେନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ଚିହ୍ନିବାକୁ
 ଘରେ ଘରେ ଯାଉଛନ୍ତି   ମୁକତି ପଦକୁ । ୨ ।
 ଫିଙ୍ଗି ଦେଉଛନ୍ତି ଅଲଗାକୁ,
 ଧନ୍ୟ ଜଳିଯୁଗେ ବାନା   ଉଦେ କି ଭଗାକୁ । ୩ ।
 ନରେ ନ ଭକ୍ତ ଅଲେଖକୁ,
 ସାଧୁ ସୁଜ୍ଞାନେ ଦୋଷ   ନ ଦେବ ପ୍ରଭୁକୁ । ୪ ।
 ସବେ ମାଗୁଛନ୍ତି ପରାନ୍ତରକୁ,
 ସାବଧାନେ ସମ୍ଭାଳି ଥାଅ   ଏ ପିଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣକୁ । ୫ ।

ମୋର ଶକ୍ୟ ନାହିଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ,
ସ୍ବାମୀ ଦୟା ରଖିଥିବେ

ସ୍ବାମ ଅକ୍ଷିତକୁ । ୭ ।

(୧୨)

(୪) ଦିଅ ପରହାଣ ଦାନ, ସମ୍ଭାଳ ଶରଣ, ବନେ ଘେନ । ଘୋଷା ।

ସ୍ବାସି ଯାଉଛନ୍ତି ସୁଜ୍ଞାନ,
ବାରଧୁ ବାନା ଥାଉଁ ନୋହୁଛି କାରଣ । ୧ ।

ସବେ ହୋଇଲେଣି ରଣଭଣ,
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କର୍ତ୍ତା ବଳେ କରନ୍ତି ଆପଣ । ୨ ।

ଅଚେତାରେ ହଜିଲଣି ଜ୍ଞାନ,
ଦିନ ଗଣୁଁ ପିଣ୍ଡୁ ଗୁଡ଼ି ଗଲଣି ପରାଣ । ୩ ।

କବା ସାଧୁ ସହ ଦୁରୁଜନ,
ଅକ୍ଷୟ ଥାଉ ଘୋଷିଲଣି ଅକାଳ ମରଣ । ୪ ।

ପୋଡ଼ି ଯାଉଅଛି ହିଁ ଭୁବନ,
ଜଳବୁନ୍ଦେ ହୁଏବାକୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଭଜନ । ୫ ।

ଭଣେ ସ୍ବାମ ଅରକ୍ଷିତ ହନ,
ବିକଳରେ ଚପୁଷିବ ହେଉଛି ଉଚ୍ଛନ୍ନ । ୬ ।

(୧୩)

(୧) ଶୁକନ୍ତି ଶୂନ୍ୟେ ଶବଦ ଅନୁମାନ ଚିତ୍ତେ ଭେଦ
ଅକଳଣା ବାସୁଦେୟ ନାମ ମହୁମା ଅଗାଧ । ଘୋଷା ।

ଗମ୍ୟ ନାହିଁ ଗୁରୁଧର୍ମ କେତେ କାଳା ଉର୍ମି ଧୂର୍ମ
ବହ୍ନା ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ ବଣେ ଯେମନ୍ତ, ସେ ହେଉଁ ପାଦ । ୧ ।

ସେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅନନ୍ତ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଜଗନ୍ନାଥ
 ଶୁଣିଯୁଗ ଅବତାରେ ହୋଇ ନ ପାରିଲେ ସିଦ୍ଧ । ୨ ।
 ରାଜ ଶ୍ୟାମ ଯଜ୍ଞ ଅର୍ଥ ହୀଁ ଶ୍ଳୁ ଶ୍ଳୁ ଯୁକ୍ତ
 ଦଶ ଆକାଶରେ ଭ୍ରମି ଲେଡ଼ି ନ ପାଇ ବସାଦ । ୩ ।
 ସୁଧୀ ପଞ୍ଚରୁତ ବାଇ ଜ୍ୟୋତି ତେଜ କଳା ବହୁ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ହୋଇ ନ ପାଇଲେ ଅନ୍ତ ଆଦ୍ୟ । ୪ ।
 ଛପ୍ପାକୋଟି ଜନ୍ମ ଜୀବ କର ନ ପାରିଲେ ଠାବ
 ମୁନି ତପସ୍ୟାରେ ବସି ମନରେ ହେଲେ ତବଦ । ୫ ।
 ଅବ୍ୟକତ ବାସ୍ତବ ସେହି ରୂପ ରଚନାରେ ନାହିଁ
 କହେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଅନାମେ ରହୁଲ ଭେଦ । ୬ ।

(୧୪)

(୨) ବହୁତ ଅବନା ବାଇ ଦବା ନିଶି ଏକ ହୋଇ
 କେ ପାଇଛ ଆଦ୍ୟ ଅନ୍ତ ଚିହ୍ନି ରଖିଅଛ କାହିଁ । ଘୋଷା ।
 ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ବାଟ ଅରୂପେ ଅବଶ୍ୟେ ଭେଟ
 ପିଣ୍ଡ ବାହ୍ୟରେ ଭେଦ ଧରି ନପାରିଲେ କେହି । ୧ ।
 ନାହିଁ ତେଜା ହେଉ ଦ୍ଵାରେ ନ ଥାଇ ମନ ଭିତରେ
 କାୟା ଗୁଣା ମାୟାଠାରେ କାହିଁ କିଛି ନ ଲଗଇ । ୨ ।
 କାମନା କଲ୍ପନା ଦ୍ଵାରେ ନ ମିଶେ ହେନ ପାଞ୍ଚରେ
 ତାଙ୍କୁ କେ କରନ୍ ଠାବ ସାର ନାହିଁ ହାଇ ଗୁଇ । ୩ ।
 ନ ପଶେ ଶବ୍ଦ ଆକାରେ ଏକ୍ଵେଣ ସୁର ବାହାରେ
 ସାର ବ୍ରହ୍ମ ଏକପାଦ ରହୁଛି ଗୁପ୍ତ ହୋଇ । ୪ ।

୧୩-୭—ମୃତ-ପଠାନ୍ତର, ୧୩-୮, ନ ପାଇଲେ ସ୍ଵାଦ

୧୪-୭—ଠାରେ ନ ମିଶେ ଶବ୍ଦ ଆକାରେ

ସ୍ଥିତି ବସ୍ତିରେ ନ ଥିଲୁ କେଉଁ ଭିତରେ ରହିଲୁ
 ତାଙ୍କୁ ସେ ଭେଟାଇ ଦେବ ତା ପାଦ ଧରିବି ଯାଇ । ୫ ।
 ନ ସେନେ ସେବା ଭଗତ ଦର୍ଶନ ଭଜନ ନାହିଁ
 କହେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ନରମେ ରହିଲୁ ଯାଇଁ । ୬ ।

(୧୫)

(୩) ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦିରେ ବହାର ରୂପରେଖ ନାହିଁ ଯାଇ
 ଦୁଇପାଦ ନ ମିଶାଇ ଏକପାଦ ଧର ଧର । ଘୋଷା ।
 ଅଲୋକ ପାଟଣା ସୁର ସେ ଠାବରେ ତାଙ୍କ ଘର
 ନାହିଁ ଶରଦ ଉଷ୍ମ ସାଧୁଜନେ ହେଉ କର । ୧ ।
 ନରମିତ୍ର ନଅଇଁଠା ପିଉଥିଲେ ଲଗେ ମିଠା
 ଅଦେଶୀ ଅନାମେ ସ୍ବାଦ ଏମନ୍ତେ ସେ ପୁଧାଧାର । ୨ ।
 ଦେଖି ତା ଛଟକ ଗୁଲି ଜ୍ଞାନ ମରୁଛନ୍ତିଗୁଲି
 ତସ୍ତ୍ର ମଟକରୁ ବେଗ ବଜୁଳିରୁ ଅତି ଖର । ୩ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ହେବଣ ଜନ ନିଷେଦେ କରେ ଦର୍ଶନ
 ଅଖଣ୍ଡିତ ବ୍ରହ୍ମେ ଲୀନ ଜନ୍ମ ମରଣରୁ ପାର । ୪ ।
 ଚିହ୍ନା କର୍ମ ନ ଲଗଇ ସାଧୁ ହଜି କଲେ ପାଇ
 ଘଷା ତା ନିଷ୍ବାସ ଧର୍ମ ଭଜନ ଏକ ଅକ୍ଷର । ୫ ।
 ଯେଉଁଠାରେ ବ୍ରହ୍ମ ଅଛି ଉଦେ ଅସ୍ତ ନାହିଁ କିଛି
 କହେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ନରମ ସେ ଅରକାର । ୬ ।

(୧୭)

(୪) ଅଭୟପୁର ମଣ୍ଡଳ ନାହିଁ ଅନ୍ଧାର ଭୟାନକ
 ଅଳପା ଅଲୋକ ବ୍ରହ୍ମ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ସ୍ଥିତି ଠିକ୍ । ଘୋଷା ।
 ନାମ ଯହିଁରେ ଦୁଆର ଭରସା ଅଛି କାହାର
 ନରାୟଣ ବ୍ରହ୍ମ ଯେହୁ କି ମିଳିବ ଅଳଗୁଳ । ୧ ।
 ସୁସତ୍ୟ ଯହିଁରେ ଘାସ ଲକ୍ଷ ଦେବା କେହି ଭୁପ
 ଅଳଗୁଣା ଅଶାକାର ଆପେ ଆପଣେ ନିର୍ମଳ । ୨ ।
 ଧର୍ମ ଯାର ବାମ କରେ ସେ କି କାହାକୁ ଖରାରେ
 ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏତେବେଳେ ବାଜା କି ହେବ ବିଫଳ । ୩ ।
 ସେବା ଯାର ଲକ୍ଷ ଲୋଶ ଭକ୍ତ ହେବ କେହି ଜନ
 ପାଞ୍ଚେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମ ଆଶ୍ରିତ କର ସକଳ । ୪ ।
 ମୁକ୍ତି ଯାର ପୃଷ୍ଠ ଭରେ ସେ କି ଶବ୍ଦ ଭକ୍ତ ମାର୍ଗେ
 ଅଲୋକ ଯେବଣ ପଦ ଅଶା ଆକାରେ ବୁଣଳ । ୫ ।
 ଏବେ ଯେହୁ ବ୍ରହ୍ମ ଦେଖ ବୈଷ୍ଣବ ମୁରତି ଭୁପ
 କହେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ସମସ୍ତେ ଧରିବା ଚାଲ । ୬ ।

(୧୮)

(୧) ପରତେ ହୋଇ ପାଶିଲେ ଅଶ ଆକାରେ
 ନିଶ୍ଚୟ ଭେଟ ପାଇବ ଅମନସ୍ତରେ । ପଦ ।
 ହୋଇ ଶୁଭ ମଂସ୍ତକ୍ଷ ଶୁଧା କୃଷ୍ଣା ଅୟତକୁ
 ଆଶା ଭରସା ସବୁକୁ ପିନ୍ଧିଲେ ଦୂରେ ।

୧୭-୫-ସୁସୁପ୍ତି ଯାହାର ଘାସ

୧୭- —ଆ ପ ଆପଣା ବୁଣଳ

୧୭-୧୦-ତନ୍ମ ଆଶ୍ରିତ ନୁହ

ଅବାଇ ମଣ୍ଡଳେ ବାଜି ନେଇ ପାରିଲେ ପୁରୁଷ
 ତେବେ ସେ ପ୍ରବେଶ ହେବ ସ୍ଵାମୀ ଗୁମ୍ଫାରେ । ୧ ।

ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ତେଜ୍ୟା କରି ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନ ଭବି
 କାଳ ବିକାଳକୁ ନିବାରଣ ନିଷ୍ଠାରେ ।

ବ୍ରହ୍ମ ଅନଳ ଦହୁଡ଼ି କାଳ ଫଟାଅ କୁହୁଡ଼ି
 ଅଗ୍ନି କବାଟ ଫେଡ଼ି ଯିବ ସଂସାରେ । ୨ ।

ଅବେ ବନ୍ଧରେ ପାଣି ବଳାଅ ଲହୁଡ଼ି ଟାଣି
 ଅରୁପାନନ୍ଦଙ୍କ ପାଦ ଚରଣ ତଳେ ।

ଚରକାଳ ଥିବ ରହୁ ବ୍ରହ୍ମ ଅଙ୍ଗ ତେଜେ ବହୁ
 ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚାଣି ନଦୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭରେ । ୩ ।

ଅମାପ ମାପିଲେ ଯାଏ ଅତ୍ୟାଦ୍ୟ ପାରିଲେ ଖାଇ
 ସାଧୁଜ୍ଞ କଲେ ପୂର୍ବ ପାତକ ହରେ ।

ଅକଳ୍ପେ ବ୍ରହ୍ମେ ଧ୍ୟାନ ଲୟ କରି ରାତି ଦିନ
 ବଦଳିଲେ ପିଣ୍ଡ ନୂଆ ନବୀନ ଧରେ । ୪ ।

ଅଦେଶା ଦେଖିଲେ ସାର ଅଜପା ଜପିଲେ ପାର
 ଅବିହାରୀ ଚିନ୍ତା ଭଜ ଅଶବ୍ଦ ପରେ ।

ତରିବାକୁ ଥିଲେ ଆଶା ନିବେଦ୍ୟ କର୍ମରେ ପଣ
 ସଦଜ୍ଞାନ ମୁକ୍ତିପଦ ଗୁରୁ ଦୁଆରେ । ୫ ।

ଅଲେଖ ପୁର ଭୁବନ ନାହିଁ ତହିଁ ନନ୍ଦ ସାନ
 ସମାନରେ ଦୟା ଦୃଷ୍ଟି ସର୍ବ ଜୀବରେ ।

କହେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଵାମୀ ଦାସ ଅନନ୍ଦ ମଣ୍ଡଳେ ପଣ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଲଗାଇ ଉଠ ଶୂନ୍ୟ ଶିଖରେ । ୬ ।

(୧୮)

(୨) ଜାଗିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଅଗ୍ନି ଅଲେଖ କୁଣ୍ଡେ

ଧାପ ଦେଉଛନ୍ତି ଏକୋଇଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ । ଘୋଷା ।

ବ୍ରହ୍ମ ବେନି ଭାଗ କଲ

ଅଧେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରଖିଲ

ଗୁପ୍ତତ ହୋଇ ରହିବୁ ଆହୁରି ଖଣ୍ଡେ ।

ଏକବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ଗୋଟି

ରୁଦ୍ଧି ଚକ୍ଷୁ ଯିବ ଉଟି

ଯାହା ମୁଁ ଦେଖିବୁ କିସ କହୁବି ତୁଣ୍ଡେ । ୧ ।

କାଷ୍ଠର ପାଉଁଶ ନାହିଁ

ଧୂମ ଧୁଆଁ ନ ଦିଶଇ

ଗୁଡ଼ ଦୃଢ଼ ନାହିଁ ହୃତାଶନ ପ୍ରଚଣ୍ଡେ ।

ସାବଧାନ ହେଲେ ଯାଇ

ହସ୍ତ ମାରି ଦେବେ କହୁ

ଲଲିତପଟରେ ଲେଖା ହୋଇବୁ ମୁଣ୍ଡେ । ୨ ।

ଶବ୍ଦବ୍ରହ୍ମ ଯେକବୃଦ୍ଧ

ସକଳ ଜୀବଙ୍କ ବାପ

ଆଶ୍ୱାନ ତଳରେ ସେବା ଭଜଇ ଛୁଡ଼େ ।

ବସି ଅଛନ୍ତି ଅନାଦି

ଶୂନ୍ୟ ଆସନ ସମ୍ପାଦି

ଅବଶବଦେ ପ୍ରକାଶ ଅମଳ ଦାଣ୍ଡେ । ୩ ।

ହଜି ଯାଇଅଛୁ ସିନା

ଉଦେ କରୁଅ ବାସନା

ଯେବଣ ସୁକୃତ ଅଛୁ କରମ କାଣ୍ଡେ ।

ନିଗମ ପଥ ଆହୋର

ଅସାଧନାରେ ସୁମର

ଧର ଦୃଢ଼ବନ୍ଧେ ଜୀବ ଆଉ ଏ ପିଣ୍ଡେ । ୪ ।

ଯେଉଁ ଜନ ଭକ୍ତି ତାର

ସେହୁ ଜାଣେ ବ୍ରହ୍ମ ସାର

ଶ୍ରୀପାଦତଳରେ ଶିରଃମଳ ମଞ୍ଚେ ।

ଅଷ୍ଟବ୍ରହ୍ମରେ ମିଶି

ଏକବୃଦ୍ଧ ପ୍ରୟେ ଦିଶି

ତାକୁ କେହି ସରି ନୋହେ ତଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ । ୫ ।

ପିନ୍ଧନ୍ତି ବୃକ୍ଷ ବଳଳ

ନେହେ ଦେଖୁଛୁ ସକଳ

ଅତିଥ ପ୍ରାୟେ ବୁଲନ୍ତି ଧରମ ଦାଣ୍ଡେ ।

କହେ ଶ୍ରୀମଦେନ ଭୋଜ

କେହୁ ଅନ୍ତ ପାଇ ନାହିଁ

ସୋଡ଼ାକ ରଖିଛୁ ଶୂନ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଭାଣ୍ଡେ । ୬ ।

(୧୧)

(୩) ଅଗେଷ ମହୁମା ତନିଭୁବନେ ଖ୍ୟାତ

ନରଦେହ ନହୁ କେହୁ କଟାବ ଅନ୍ତ । ସୋଷା ।

କେହୁ ମହୁମା ଭଜିବ

କେବଣ ଭବେ ମନ୍ତ୍ରବ

ସତ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱ ଦୃଢ଼ ବ୍ରତ କେତେ ଶକତ

ଜନ୍ମ ଲଭି ଗଲେ ବହୁ

ଅଗମୁନ ପାଇ ନୋହୁ

ସରି ଯାଉଅଛୁ ଯୁଗ କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତ । ୧ ।

ନୁହଇ ଉଷ୍ମାସ ବୋର୍

ବହୁବାକୁ ବବ ସଜ

ଆଣିବା ନବାକୁ କେହୁ ଅଛୁ ସମର୍ଥ ।

ତଥ୍ୟରେ ଥୋଇଲେ ନେଇ

ପଶୁ ହୋଇ ନ ଲହଇ

ଅତ୍ୟୁଥା ନ ଲଗେ ନୋହେ ଅଳ୍ପ ବହୁତ । ୨ ।

କୁହଇ ଜ ତ ଅଜାତ

ନାହିଁ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପାଥ

ଇଷ୍ଟବନ୍ଧୁ ତାତ ମାତ ନ ବସେ ମିତ ।

ସାର ନାହିଁ ରୂପ କାୟା

ତାକୁ କି ଲଗିବ ମାୟା

ନୁହନ୍ତି ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୋନି-ଜନମଜାତ । ୩ ।

କଳାତଥା ହେଲେ ସନ୍ତ

ଉଦେ ହେଲେ ମହାବାହୁ

ଜାତିଆ କରିବେ ସବୁ ଯେତେ ଭଗତ ।

ବ୍ରହ୍ମ ଅନଳେ ଝାଲିବେ ନାମ ଜଳେ ପଣ୍ଡାଳିବେ
ନିରୋଳା ଥାନେ ଥୋଇବେ କର ନିର୍ମିତ । ୪ ।

ଅଶ୍ରୁ ଅମୁଖି ଦ୍ଵାର ବାହୁ ବିଗୁର ନ କର
ଅଗମ୍ୟରେ ଗମିଲେ ଲଭିବ ମୁକତ

ପେଲି ପଶିଲେ ଝହାଇ ଦୟା ହେବ ତେବେ ହାଇ
ଅନାମିକା ପଦ ନିଶ୍ଚେ ହେବ ପ୍ରାପତ । ୫ ।

ଦୁର୍ଗମ ଦାକ୍ଷୀ ଅଟଇ ହସ୍ତ ଗୋଡ଼ ପାଇ ନାହିଁ
ଗତି ପତି ହୁଅନ୍ତି କର୍ତ୍ତା ଭଗତ ହୃତ

କହେ ଶ୍ରୀମଦେବ ଶ୍ରେୟ କେ ବୋଲିବ ମିଥ୍ୟା ଏହି
ନାମ ବ୍ରହ୍ମ ପଦ ଗୁରୁ ଯୁଗରେ ସତ । ୬ ।

(୨୦)

(୪) ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ ତାକୁ ଧରିବ କିପ୍ପେ
ଏମନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ଵରୂପ ଦେଖା ନ ଯାଏ । ଘୋଷା ।

ନାହିଁ ତାଙ୍କ ପେଟ ଅଣ୍ଟା ଫଟାଇ ବହୁତ ଗୋଟା
ନର ଦେହ ବହୁ ତାକୁ କଳିବା ନୋହେ
ତାଙ୍କ ପରି ଶାନ୍ତି ପାଏ ଶିଶୁବନେ ନାହିଁ ଜଣେ
ନିନ୍ଦା ସ୍ତୁତି ହାନି ଲଭ ସକଳ ସହେ । ୧ ।

ଭକ୍ଷଣ ନାହିଁ ଆହାର ରକ ବାଜରୁ ବାହାର
କ୍ଷୟା ତୃଷା କଲେ କ୍ଷୀର ନର ନ ଖାସ୍ତେ
ନ ଲଗଇ ଅଙ୍ଗେ ଧୂଳି ବିରାଜି ଦଶଇ ଝଲି
ନିନ୍ଦା ସ୍ମାଦଲେ ଉଷ୍ଣ ଆସନେ ଶୁଏ । ୨ ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ହୋଇ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ	ଦମ୍ଭେ ରହୁ ନାହିଁ ଆଉ ।
ଦବସ ରଜନୀ ପକାଉଛୁ ନାଣି	ମାୟା ଚଳୁକାଳ ରାହୁ । ୩ ।
ଅବନା ମନ୍ଦରୁ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଗୁମ୍ବରୁ	ରକ୍ଷା ଚାରେ ମାତ୍ର ଦେଉ
ନୋହୁଲେ କରୁଣା ଶ୍ରୀପିପିନେ ପିନା	ସମ୍ଭାଳି ଧରିବ କେହୁ ସେ ॥
ଜଗତ ଭଗତ ହେଲେ ବିମୋହନ	କୃପା କର ତୁମ୍ଭ ଚକ୍ର ।
ଜଣାଇଲି ଯେତେ ଶୁଣ ଶୁଣିପଥେ	ଭକ୍ତବାନା ଯେବେ ବହୁ ସେ ॥
ଏ କଳିଯୁଗରେ ଉଦ୍ଧାରି ନେବାରେ	କୃପାରେ ସାଗର ଯେହୁ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଥାନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ	ଗୁରୁପାଦେ ଚିତ୍ତ ରହୁ ସେ । ୭

(’ ’   )

(୨) କରୁଅଛୁ ମୁଁ ବିନତି, ଶୂନ୍ୟ ଅଭୟ ପଦ୍ମର ଚନ୍ଦ୍ର । ଘୋଷା ।

ଲଗାଇଛୁ ଲକ୍ଷ୍ମେ ଗୁରୁ ପଦ୍ମପାୟେ	ନ ଲାଗିବ ଦବା ରାତି
କଳିଯୁଗ ମୁଁ ତ ନର ଅଙ୍ଗେ ଲାଗି	ଅଟେ ଅଳପ ଶକତି । ୧ ।
ନାନାକର୍ମ କରି କେତା ନ ସୁମର	ନୁହଇ ଗୁରୁ ଭଗତି
ଅନୁକ୍ଷଣେ ମୋତେ ସୁମ ନାହିଁ ଚିତ୍ତେ	ବିଷୟା ଧନାରେ ମାତି ସେ ॥
ନ ପଶେ ହୃଦୟେ ନ ଭେଦଇ କାୟେ	ନାହିଁ ମୋର ଜ୍ଞାନଗତି ।
କାଳ ଶତ୍ରୁ କାଟି ପକାଉଛୁ ବାଣ୍ଟି	ମନ ପରିଣ ପ୍ରକୃତି ସେ । ୩ ।
ଜଣବଦ ଘରୁ ଉଦେ ହେଲେ ଗୁରୁ	ବଳେ କଲେ ଏ ଧରତି
ସହାର ସାଗରେ ଦଗ ଦଳେରେ	କଳି ଘୋଟିଆଣି ପୁଅ । ୪ ।
ଦେଖ ଦେଖ ପ୍ରଭୁ ପାପନର୍ମ ଯୋଗୁଁ	ଦୋଇଲୁଣି ଅପକାରି
ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯେମନ୍ତେ ରହୁବ	ଭାବ ଛାଡ଼ି କର ସ୍ଥିତି ସେ । ୫
ଅଶେଷ ଭବନ ଶୁଣ ସଞ୍ଚନ	ତାଙ୍କ ଦେଉଅଛୁ ନିତି
ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଥାନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ	ଗୁରୁପାଦେ ଦେଇ ମତି ସେ ॥

(୨୩)

(୩) ଦେଖ ସ୍ବାମୀ ଏ ସଂସାର ହୋଇ ଯାଉଅଛି ନାରଖାର ଯେ । ଘୋଷା ।

ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ କାଟୁ ପଡ଼ଇ

ସବେ କଲେ ଅବସର ।

ଆମ୍ଭ ହୁଏ କଣ କପଟ ଆଚରଣ

ହୋଇଲେଣି ପର ପର ଯେ । ୧ ।

ଛାଡ଼ି ପାଟରେ ଅକର୍ମ ବାଟରେ

କଲେଣି ଅଶ ଆସର ।

ପରଧନ ପରନାଶ ଭେରି କରି

ଅସତ୍ୟ କହୁ ସବୁର ଯେ । ୨ ।

ପବିତ୍ର ପରାୟେ ଆପଣାର ଦେହେ

ବହୁଲେଣି ପାପ ଭାର ।

ପିତା ଚୁଲେ ହିଅ ମାତା ଚୁଲେ ପୁଅ

ସୁଖେ କରୁଛନ୍ତି ଘର ଯେ । ୩ ।

ପଣ୍ଡିତମାନେ ଅବବେକ ହେଲେଣି

ଜ୍ଞାନମାନେ ବେଶ୍ୟାପୁର ।

କେନ୍ଦ୍ର କାହାର ଜାତିକୁଳ ନ ରଖି

ହୋଇଲେଣି ଏକାକାର ଯେ । ୪ ।

ଗୁରୁଠାରେ ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟାସ

ମହାଜନମାନେ ଭେର ।

ସାଆନ୍ତ ପାଶରୁ ସେବକ ପରାଣୀ

ପଳାଇ ଗଲେଣି ଦୂର ଯେ । ୫ ।

ଧର୍ମମାନ ଲାଞ୍ଜି ପାଦେ ଶିଶୁ ଫେଟି

ମିଥ୍ୟା କହୁ ନରନର ।

କହେ ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରେୟ ପଣ୍ଡା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ

ଦୟାରେ ଉଦ୍ଧର ଧର ଯେ । ୭ ।

(୨୪)

(୪) ଉମା କର ଅପରାଧ ଛପ୍ପାକୋଟି ଦୟାରେ ସମ୍ପାଦ ଯେ । ଘୋଷା ।

ପ୍ରକୃତରେ ଜୀବ ପଡ଼ି ଭବାଣ୍ଡିବ ଭକ୍ତଅଳ୍ପ ମାଂସ ମଦ

ଏହାଙ୍କର ଦୋଷ ଧଇଲେ କି ହେବ ଗୁରୁ ତ ପରମ ଆଦ୍ୟ ଯେ । ୧ ।

ଜଙ୍ଗମ ହୋଇ ଯେ କହୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ବେଦ ପୁରାଣର ଭେଦ

ସ୍ବାକୁ କୋପକଲେ କି କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ମନେ ନ ଧରି ବିଷାଦ ଯେ । ୨ ।

ସ୍ଥାବରମାନେ ସେ କେମନ୍ତେ ଜାଣିମେ ପରଂବ୍ରହ୍ମର ସମ୍ପାଦ

ସହାରଣ କଲେ କି ଯଶ ରହୁବ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ନ କର ଛେଦ ଯେ । ୩ ।

ଜାଣପଣାନା କିଏ ନାମ ଜାଣନ୍ତି ଲୁଚନ୍ତି ବଲର ମଧ୍ୟ

ଅଜ୍ଞାନ ପ୍ରାଣୀକି କମ୍ପାଇ ନାଶିବ ଆପେ ବୁଝି ହୁଅ ବୋଧ ଯେ । ୪ ।

ପଟଙ୍ଗ ଜାତି କେଉଁ ଭକ୍ତି ଜାଣନ୍ତି ଆକାଶରେ ତାଙ୍କ ନାଦ

ନିଦେ ସି ଜନକୁ ଛାଡ଼ି କରି ସ୍ବାମୀ ଅସାଧକୁ କର ସାଧ ଯେ । ୫ ।

ଭାସି ଯାଉଛନ୍ତି ଡାରେ ନ ଲଗନ୍ତି ଅଗାଧ ସାଗର ହ୍ରଦ

ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ବାନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ଧାଇଁ ଏକାକ୍ଷର ପାଦ ଯେ । ୬ ।

(୨୫)

(୧) ତାକ ନ ଶୁଣ କମ୍ପାଇଁ, ଭବଫଳୁ ଜଳେ ପଡ଼ି ଭୟଅଳ୍ପ ମୁହିଁ । ଘୋଷା ।

ତାକ ତାକ ଦବା ନଶି କଣ୍ଠ ଶୁଣି ଯାଇ

ସେସନେ ଗୁଡ଼କ ପକ୍ଷୀ ତେସନକ ମୁହିଁ । ୧ ।

ନରତେ ଆଶା କରିଛୁ ହୃଦୟଦେ ଧ୍ୟାୟି
 କମ୍ପା ନନ୍ଦ ପୁା କରୁଛୁ ଯେ ଲୋକ୍ୟ ଗୋସାଇ । ୨ ।
 ଯାର ଆଜ୍ଞାରେ କମ୍ପୁଛୁ ଯିତୁବ ମହା
 ଭରତବଂଶୀ ବାନା ଅଛୁ ପରା ବହୁ । ୩ ।
 ମୁକ୍ତ ପାପୀ ଜୀବଆତ୍ମା ରହୁଛୁ କମ୍ପାଇଁ
 କେ ସହ ଏତେ କଷଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଦେହ ବହୁ । ୪ ।
 ଦୁର୍ଗା ଦୁର୍ଗ ଜଗାଉଛୁ ନ ଶୁଣ କମ୍ପାଇଁ
 ଅଲୋକ୍ୟ ଅବଧୂତ ବାନା କି କରିବ ଆଜ । ୫ ।
 ମୁହିଁ ପାପିଷ୍ଠ ପାମର ଦୁର୍ଜନ ଅଟଇ
 ଅପରାଧ କ୍ଷମା କର ନୋଲେ ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରେୟ । ୬ ।

(୨୭)

(୨) ବ୍ରହ୍ମ ହୁଅ ପରଜାଗ, ପିଣ୍ଡବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦୁରିତ ଝଟିତରେ ନାଶ । ଘୋଷା ।

ଅଲୋକ୍ୟ ଅରୂପ ଅଟ ଶୂନ୍ୟାଦ ପୁରୁଷ
 କେଉଁ ପାଦ ଯେବା କରି ବୋଲାଇବି ଦାସ । ୧ ।
 ନାମ ନାହିଁ ଅନାମିକା ଅବର୍ଣ୍ଣ ଅଦୃଶ
 କରୁପ ଚିତ୍ତ ବି ଯାର ମହିମା ଅଶେଷ । ୨ ।
 ଅବ୍ୟକ୍ତ ନିଶବଦ ନାହିଁ ବେଦ ଲୋଗ
 କବିକୃତେ ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ ନ ଶୁରେ ସାହସ । ୩ ।
 ଇଚ୍ଛାବିହୀନ କରତା କରୁଣା ବିନାସ
 କି ବୋଲି ଠାବ କରିବି ଭକ୍ତିସାବେ ବଶ । ୪ ।
 ସୁଦୟା ହୋଇଲେ ପିନା ହେବ ମୋତେ ଦୃଶ
 ଶୁଣ ନଶୁଣ ଗୁହାରି କରିଛୁ ମୁଁ ଆଶ । ୫ ।

ସତେ ସେବେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଭଗତ ବିଶ୍ୱାସ
କହେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଜଣାଇବି କହ । ୭ ।

(୨୭)

(୩) କପାଁ ଦେଉଛ କଟଣ,
ମାୟା ମୋହ ଧନ୍ଦେ ପଡ଼ି ହେଲି ଅକାରଣ । ଘୋଷା ।
ନ ଗଲ ପୁଣ ଦୁଇ ଶା ଅଭାଗ୍ୟର ଗୁଣ
କେ ଥାନ କରିବ ମୋର କର୍ମର ଲେଖନ । ୧ ।
ପୋଡ଼ୁଅଛୁ ପିଣ୍ଡପ୍ରାଣ ଆଶା ସେ ସୁପନ
ବେନ ନେଷରୁ ଅଶ୍ରୁତ ବହେ ଘନ ଘନ । ୨ ।
ଏ ମୃତ୍ୟୁ ଶରୀର ଗୋଟା ସୁଷ୍ଟକ ସେମନ
ଭରସା ନ ଦିଶୁଅଛୁ ହେବାକୁ କାରଣ । ୩ ।
ରଖ ଅଭୟ ଚରଣେ ସମ୍ଭାଳି ଶରଣ
ଗୁରୁଦେବ ଆଉଁ ଆଉଁ ହେଲଣି ମରଣ । ୪ ।
କର୍ମନାଶ ପ୍ରକୃତିରେ ପଡ଼ି ଅନୁକ୍ଷଣ
ଦୋଷ ଅପରାଧ ଶକ୍ତି ଦଥ ପରିହାଣ । ୫ ।
ଦବସ ରଜନୀ ଭାବି ନ ଯରଇ ଦନ
ଗୁରୁ ପାଦପଦ୍ମେ ଧ୍ୟାୟି ଭାଗେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଥାନ । ୬ ।

(୨୮)

(୪) ଦୁଃଖ ଜଣାଇବି କେତେ
ଅନ୍ତର୍ଗତରେ କାମନା ଅଛୁ ମୋର ସେତେ । ଘୋଷା ।
ରବି ତଳେ ସେବେ ଜାତ କରୁଅଛୁ ମୋତେ ।
ସତ୍ୟାଦି ବଚନ ମିଥ୍ୟା ହେଉଛୁ କେମନ୍ତେ । ୧ ।

ଶୁଭଧର୍ମ ଗୁରୁବ୍ରହ୍ମ ମିଥ୍ୟା କ ସମସ୍ତେ ।
 ଦଇବ କର୍ତ୍ତା ବଚନ ହେଉଛି ଅସ୍ତେ । ୧ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ବଚନ ନ ଉଠେ ଯେମନ୍ତେ ।
 ରେଣୁ ପରାଏ କଉଡ଼ି ଯାଉଛି ବ୍ୟର୍ଥେ । ୩ ।
 ପାଷାଣ ହୁଅଇ ପାଣି ଯାର ଆଜ୍ଞାମତେ ।
 ଗୁରୁ କଷ୍ଟ ଜଣାଉଛି ଭାବ ଅନୁବ୍ରତେ । ୪ ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଦୟା କର ଶୁଦ୍ଧି ଅନ୍ତର୍ଗତେ ।
 ଅନ୍ତର ବାହାରେ ସୁଖ ନାହିଁ କଦାଚିତେ । ୫ ।
 କହେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ କରଯୋଡ଼ି ମାଥେ ।
 ଗୁରୁ ଗୁମୁରେ ଜାଣିଲ ଜନପ୍ରାଣୀ ହୃତେ । ୬ ।

(୨୧)

(୧) ମହା ନିବେଦ ଅଟଇ ଏହୁ ଏ ପଥ
 ଅନ୍ତର୍ଗତେ ନାମ ଭଜି ହୁଅ ସଚେତ । ଘୋଷା ।
 ଧର ଏକାଙ୍କ ପୟର । ତର ଭୟକୁ ନିବାର ।
 ଧାରଣାକୁ ଦୃଢ଼େ ଧରି ହୁଅ ସଚେତ । ୧ ।
 ନିଗମକୁ ଧର ବାଛି । ଅଛ ବାସ୍ତା ନାହିଁ କିଛି ।
 ଅଛ ଯେବେ ସତ୍ୟ ନିର୍ଗୁଣରେ ଭଗତ । ୨ ।
 ଯେବେ ଭଜିବ ବ୍ରହ୍ମକୁ ପାଷାଣ କର ହୁଅକୁ ।
 ଦେଖୁଅଛ ପର ରହୁନାହିଁ ମହତ । ୩ ।
 ଏ କଲିଯୁଗରେ ଏକା । ଉଦୟ ମହିମା ଘୋଷା ।
 କର ସବେ ଆତ୍ମାଭକ୍ତି ହୋଇ ଏକାନ୍ତ । ୪ ।

ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛି ଧର୍ମ । ସେହିଟି ସାକ୍ଷାତେ ବ୍ରହ୍ମ ।
 ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ରକ୍ଷା ଅଛି ଜଗତ । ୫ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ଧ୍ୟାନ । ଦିବାନିଶି ଚିତ୍ତ ଦେଇ ।
 ଭଣେ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ଶ୍ରୀମ ଅକ୍ଷିତ । ୬ ।

(୩୦)

(୧) ନିରତେ ଭଜ ଚରିବ ଭବସଂସାରୁ ।
 ନାମ ବହି ଆତ୍ମଅଛି ଅଶ ଅକ୍ଷରୁ । ପଦ ।
 ସୁଖଭୋଗ ତେଜ୍ୟା କରି । ଭୂମି ଆସନେ ବହର ।
 ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନିଗର ଏଡ଼ୁ ଅଙ୍ଗରୁ । ୧ ।
 କାମ ଦୋଷ ଲୋଭ ମୋହ । ଛନ୍ଦ ବାଦ ହୁଂସା ଦୋହ ।
 ଆତ୍ମଭୁ କରାଇ ରଖ ଜ୍ଞାନ ଚକ୍ରରୁ । ୨ ।
 ଶତ ମିଛ କଥା ଗୁଡ଼ି । ନିବେଦରେ କର ଦୃଢ଼ ।
 ସେବା ଜଗି ସୁଧାପାନ ପିଅ ପୟରୁ । ୩ ।
 ସେହିଟି ପୃଥିବୀ ତୁଳ । ଫୁଟି ସେସନେକ ଫୁଲ ।
 ଦଶ ଅବତାର ଅତ୍ୟାତ ସେଠାରୁ । ୪ ।
 ଶୁଣିଥିବେ ସେହୁ ମୋକ୍ଷ । ଏତେବେଳେ ତାକୁ ଡାକ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଚରିବ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଦୟାରୁ । ୫ ।
 କଳି ଉତ୍ପାତ ହେଲଣି । ଧର୍ମ ଭଜତ ଗଲଣି ।
 ଭଣେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭୋକ ହାହି କର ନିନ୍ଦାରୁ । ୬ ।

(୩୧)

(୩) ଚେତାରେ ଉଠ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣି ଶବଦ ।
 ଗୁରୁବଚନରେ ନାମ ଭଜ ନିବେଦ । ଘୋଷା ।

ମାୟା ମୋହ ଜେଜ ବେରେ । ସାବଧାନ ହୁଅ ସବେ ।

କଳିଯୁଗ ଭୟ ଦେଖି ନୁହ ତବଦ । ୧ ।

ରୁମ୍ଭେ ଅବା ବୋଲୁଥିବ । ଅକାରଣ ହେବ ଜୀବ ।

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଏହୁ ଅଟେ ନୁହ ଅବୋଧ । ୨ ।

ଗରବିତା ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧ । ଗୁଣ ଯିବ ନିଜ ଦେହ ।

ଗୁରୁ ମୁକ୍ତିଦାରେ ନ କର ନା ବିବାଦ । ୩ ।

ତାଙ୍କିତ ମାୟା କୁହୁଡ଼ି । ଶତେ ପୁର କରି ବେଢ଼ି ।

ଏକା ଦବସକେ ଲଭିବ କି ସେ ପଦ । ୪ ।

ଅନାମିକା ପଦ ଯେଟି । ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ଅଛି ଫୁଟି ।

ବାସ କରୁଅଛି ଚିନପୁରେ ଆମୋଦ । ୫ ।

ଜନ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଆସି । ଖଟିଛନ୍ତି ଦାସ ଦାସୀ ।

ଭାଣେ ଶ୍ରୀମତେଇ ହୃଦେ କରି ସମ୍ପାଦ । ୬ ।

(୩୧)

(୪) ଧର ନିଶେଦେ ନାମକୁ ଭାସି ନ ଯିବ,

ଗୁରୁ ଦୟା କଲେ ଜୀବ ମୁକ୍ତି ପାଇବ । ଘୋଷା ।

ମହା ଅଧର୍ମ ହେଉଛି,

କାର ତୋଟା ନ ରହୁଛି,

ମହିମା ଭଜିଲେ କଳିଯୁଗ ଦହୁବ । ୧ ।

କହିଁରେ ନାହିଁ ନା ଫଳ,

ବ୍ରହ୍ମକୁ ଭଜ ସକଳ,

ସାମୀ ସେବାକଲେ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ତନେ । ୨ ।

ତପ ପୁଣ୍ଡ୍ର ହୋଇଲଣି,

ସବୁ ନିକଟ ହେଲଣି,

କଳି ସତ୍ୟ ଦୁହିଁଙ୍କର ଭେଟ ପଡ଼ିବ । ୩ ।

ଅନାଦି ମଣ୍ଡବେ ସଭା,

ସାର ହାନି ଲଭ ହେବା,

ସାକୁ ଯଉଁରୂପେ କରାଇବେ ସଂସାର । ୪ ।

କଳିଯୁଗ ହଟପଟ,

ଲୁଚିଅଛି ନଟକୁଟ,

ନନ୍ଦା ଗର୍ବ ଗାଳି ଯେହୁ ସହ ପାରିବ । ୫ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମଦେନ ବେଳ,

ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ ଧାୟି,

ନାମ ଭଜିଥିବ ଯେହୁ ସେହୁ ତରିବ । ୬ ।

(୩୩)

(୧) ଜନ ନାମ ବ୍ରହ୍ମକୁ ରଖ ସମ୍ପାଦ । ଘୋଷା ।

ଆକାଶେ ଦେଉଛି, ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁଛି,

ଆସୁଛି ଯାଉଛି, ଦେଖା ନ ଦେଉଛି,

ବହୁଅଛି ଯେସନକ ନଦୀ । ୧ ।

ଜଳ ପବନେ ଦେହେ, ଅଛି ସ୍ଥଳ ଅଥୟ,

ଖେଳୁଅଛି ଅଙ୍ଗେ, ନ ମିଶି କା ସଙ୍ଗେ,

ଶବ୍ଦରେ ଶବ୍ଦରୂପେ ଭେଦ । ୨ ।

ପବନର ସନ୍ତୋଷେ, ଅଶ୍ରୁକୁ ଅମୃତ୍ତି,

ନନ୍ଦର ଆକାରେ, ନ ଦିଶେ ନେତ୍ରେ,

ଆଦି ଅଳ୍ପ ନାହିଁ କ୍ଷୟ ବୃଦ୍ଧି । ୩ ।

ରୂପ ମଧ୍ୟେ ଅରୂପ, ଅଛି ବ୍ରହ୍ମସ୍ବରୂପ,

ପାର ଯେବେ ଚିହ୍ନି, ଘଟେ ଧର ଆସି,

ଅଲେଖ ଅବଧୂତ ସତ୍ୟବାଦୀ । ୪ ।

ଅସ୍ତରେ ନ ରହୁଛି, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ବହୁଛି,

ନିର୍ଗୁଣରେ କାୟା, ରହୁଛନ୍ତି ମାୟା,

ଦେଖ କରୁଛନ୍ତି ସର୍ବସିଦ୍ଧି । ୫ ।

ନିଷ୍ଠାମରେ ବହୁଣି, ଅଗତାରେ ତଥାରି,
ଭାଣେ ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରେୟସେ ପ୍ରଭୁକୁ ଧ୍ୟାନେ,
ସାରସ୍ଵତ ବ୍ରହ୍ମ ସେ ସେ ଅନାଦ । ୬

(୩୪)

(୧) ମୁକ ଶୂନ୍ୟ ଘରକୁ କର ବବେକ । ପୋଷା ।
ନିଶେଷ ସେ ଭୁବନ, ଦୂର ନାଦ ଗର୍ଜନ,
ଅଗାଧ ସାଗର, ନାହିଁ ତହିଁ ନୀର,
ପୁଣି ରହୁଅଛି ହୃଦ ପଙ୍କ । ୧ ।

ନ ପଡ଼ି ପୁଟ ବେଡ଼, ଶୁଣି ଦୁଆରେ ଖେଳ,
ମହା ନିତ୍ୟ ଭୁବନ, ଟଳ ଟଳ ନାହିଁ,
ପାଦ ଘାତେ ପଡ଼ୁଅଛି ତମକ । ୨ ।

ଜଣେ ଜଣେ ସୁବେଶ, ନ ଥାଇ ଶୂନ୍ୟବାସ,
ଚୌଷଠି ବନ୍ଧରେ, ନୃତ୍ୟ ସେ ମନ୍ଦିରେ
ନ ବାଜଇ ଢୋଲି ଦମା ଟମକ । ୩ ।

ମଧ୍ୟେ ପ୍ରଭୁ ବିଜୟେ, ଅନାମେ ରଖି କାୟେ,
ଅଲେଖ ମହାମା, କି ଦେବ ଉପମା,
ଆଶ୍ରେ କଲେ ଶାନ୍ତି ଅଛି ପାତକ । ୪ ।

ବାମ ଡାହାଣ କଣ୍ଠେ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଶତ୍ରୁ,
ଅନ୍ଧାରୁ ପୁରୁଷ, ଭକ୍ତ ଭାବେ ଦୃଶ୍ୟ,
ଶାଞ୍ଜୁଛନ୍ତି ଅମରକା କଳପ । ୫ ।

ଏକାକ୍ଷର ନିବେଦ, କ୍ଷରି ଅସୁଛି ପଦ,
ବହୁ ନିରୂପଣ, ଦେଉଛି ସେ ସ୍ଥାନ,
ଭାଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଵାନ ବାଜ ମୁକୁଟ । ୬ ।

(୩୫)

(୩) ଝଟ ଝଟ ଦଶନ୍ଧି ଦବ୍ୟ ମୂରତି । ଘୋଷା ।

ରୂପ ମଧ୍ୟେ ନ ଗଛେ,   ଲବିଷ୍ଠ ଆଗ ପଛେ,
ବାମ ଡାହାଣରେ,   ଭିତର ବାହାରେ,
ଜାନନେନ୍ଦେ ଦେଖି କର ପୀରତି । ୧ ।

ଅମଳ ମଣ୍ଡଳରେ,   ଧର ଏତେବେଳରେ,
ନ ଦେଉଛି ଧରା,   ଯେସନେ ଭ୍ରମରୀ,
ଅନୁମାନ ମାର୍ଗେ କର ସୁରତି । ୨ ।

ନିଗମ ଘରେ ପଶି,   ହେବ ଯେମନ୍ତେ ଦାସ,
ନ ଧଇଲେ କର୍ମ,   ଭେଟିବ ସେ ବ୍ରହ୍ମ,
ତେବେ ସେ ପାଇବ ଗତି ମୁକତି । ୩ ।

ନିଦା ବ୍ରହ୍ମ ଅଙ୍ଗରେ,   ନିତ୍ୟ ଥିବ ସଙ୍ଗରେ,
ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ସେଥୁ,   ବାରଣ ନ ଯାନ୍ତି,
କଟିଯିବ ଜନ୍ମ ମରଣ ବସନ୍ତି । ୪ ।

କ୍ଷରୁଛି ଶୁଦ୍ଧମୁଖେ,   ଫଳ ଶ୍ରୁତିର ଭେଗେ,
ଦେଉଛନ୍ତି ଛଳି,   ଯେହ୍ନେ ମଧୁଫଳ,
ଛଡ଼ାଇ ଅଳଗା ହୋଇ ଅଛନ୍ତି । ୫ ।

ଭାଣେ ଶ୍ରୀମ ଅକ୍ଷିତ,   ନ ପାଇ ଆଦ୍ୟ ଅନ୍ତ,
ଧରିଛି ପଦ୍ମର,   ହେବାକୁ ଉଦ୍ଧାର,
ଏବେ ସେ କରତା ବିଜେ ଧରତି । ୬ ।

(७१)

(୪) ନିର୍ଦ୍ଦେଶରୁ ବଞ୍ଚିଯିବୁ ପୁଣି ମଧୁର । ଘୋଷା ।

ଜାଣି ପାରିଲେ ବସି,
ଥରେ ପୁଅ ଭାଗ୍ୟ,

କହି ଦୁଇ ଆୟୁର,
ତେବେ ସେ ପାଇବ,

ଗଜପତି ଏକ ପାଦକବିତ୍ । ୧ ।

ରାତି ଦିବସ ଖାଇ,
ଅଧୁକରେ ସ୍ବାଦୁ,
କେତେ ତଟା ନ ପାଇ,
ସୁଧାପାନ ମଧ୍ୟ,

ପିତା ତୋଷ କର ଉଦର । ୨ ।

ଅମର ମକରନ୍ଦ,
ଦୁର୍ଗମ ସେ ପଥ,

ଆହୁଟି ଭଲ ମନ,
କରି ଦୃଢ଼ ବ୍ରତ,

ପଣି ପାରିଲେ ଅଗମ୍ୟ ଭୁତର । ୩ ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ନ ପଡ଼ିବ,
ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ବହୁ,
ହେଉ ବୁଝି ନ ଯିବ,
ଲେଖ ପ୍ରାୟ ହୋଇ,

ପାତ୍ରୀରୂପେ ଦେଖୁଥିବା ସଂସାର । ୪ ।

ସ୍ୱେଦରେ ଯେ ପଶିବ,
ବ୍ରହ୍ମର ଭବନ,
ଶରୀର ଧରିବ,
ନାହିଁ ରାତି ଦିନ,

ନ ପଢ଼ିବ ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁ ଭାଗର । ୫ ।

ମହାଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦିରୁ,
ଲଗିଅଛି ଧାରା,
ବହୁଛି ସେଠାବରୁ,
ନିଗମରୁ ପରା,

ଭଣେ ଶୁମ ଅଗାଧ ସେ ସାଗର । ୭ ।

(୩୭)

(୧) ମନର ଭିତରେ କଲେ ଭାଷଣ ଗୋ ।

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଗୁରୁଦେବ ଜାଣନ୍ତି ଗୋ । ଘୋଷା ।

ନାମକୁ ଭଜିଲେ ଚିହ୍ନି ପାଷାଣ ହୁଅଇ ପାଣି,
କାଷ୍ଠ ପଛବନ୍ତୁ ଗୋ, କୁସୁମ ଫୁଟନ୍ତୁ,
ଥଲେ ପୁଞ୍ଜର ବାସନା, ଗୁଣ ତାର ପଡ଼େ ଚିହ୍ନା,
ମୂଳ ଜଡ଼ା ଗୁରବେଦ କହନ୍ତୁ ଗୋ । ୧ ।

ମୁଖେ ହୁଅନ୍ତୁ ପଣ୍ଡିତା, ପାନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ହେଉ ତେଜା,
ବାନା ଉଡ଼େ ପୁଅୀ ଗୋ, ବଢ଼ିଲେ ଜୀବନ,
ଅନୁଭବ ଥଲେ ରୁଚି, ବ୍ରହ୍ମକୁ ପାଞ୍ଚି ପାଥ,
ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ଗତି ମୁକତି ଗୋ । ୨ ।

ଅନ୍ଧାର ଘରରେ ନିତି, ବନା ତରଳରେ ବଡ଼ି,
ଲଗାଇ ପାରନ୍ତୁ ଗୋ, ନିଶ୍ଚା ଥଲେ ମତି,
ଆରତେ ଭଜିଲେ ନାମ ଦଣ୍ଡି ନ ପାରଇ ଶମ,
ପଞ୍ଜୁ ଗିରିବର ଲାଘି ହାଆନ୍ତୁ ଗୋ । ୩ ।

ଅକର୍ମରୁ କର୍ମ ଉଦ୍ଦେ, ଗମନ୍ତୁ ଅନାମ ବେଦେ,
ଛୁଡ଼େ ଭବ ଭ୍ରାନ୍ତ ଗୋ, ନ ପଡ଼େ ବିପତ୍ତି,
କାମନା କଲ୍ପନା ଇଚ୍ଛା, ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ମନବାସ୍ତା,
ଅବଶ୍ୟ ସେ ଫଳ ବସି ଭୁଞ୍ଜନ୍ତୁ ଗୋ । ୪ ।

ନିଶିଦ ଘରୁ ଶବଦ, ଜନ୍ମ ହୋଏ ଗୁରବେଦ
ମହୁମା ଜାଣନ୍ତୁ ଗୋ, ଶାସ୍ତ୍ର ବଶାଣନ୍ତୁ,
ଲଗିଥାଇ ବସ୍ତ୍ର ତେଜ, ପଣ୍ଡିତ ସୁଜ୍ଞାନା ବୁଦ୍ଧ,
କବିକୃତ କରି ପଦ ହୋଡ଼ନ୍ତୁ ଗୋ । ୫ ।

ଅନ୍ତର୍ଗତ କଥା ସବୁ,
ସବଠାରେ ଥାନ୍ତି ଗୋ,
କହେ ସ୍ବାମ ଅରକ୍ଷିତ,
ଜାଣନ୍ତି ଅଲୋକ ପ୍ରଭୁ,
ବୁଝେ ନ ଦଶନ୍ତ,
ନିଶ୍ଚୟେ ବୁଝିଲେ ତତ୍ତ୍ୱ

ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଥିଲେ ଶୁଣନ୍ତି ଗୋ । ୬ ।

(୩୮)

(୧) ନିରନ୍ତରେ ଭଜୁଥାଅ ନାମକୁ ଗୋ

ପ୍ରଭୁ ସୁତ ବିଷ ଦାସ ଧନକୁ ଗୋ । ପୋଷା ।

ଏ ସେ ବହୁ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ,
ଆସଇ ମନକୁ ଗୋ,
ପଡ଼ିଣ ପ୍ରକୃତି ମାଣ,
ଏ ଜୀବ ଆତ୍ମାକୁ ହୃଦ,
ସୁଜ୍ଞାନ ଜନକୁ,
ମନ ପବନରେ ଭରି
ଧରିଥବ ମନ ଧ୍ୟାନ ଯୋଗକୁ ଗୋ । ୧ ।

ଏତେବେଳେ ଥିଲେ ବହୁ,
ଆରତ ଦନକୁ ଗୋ,
ପୃଥ୍ବୀ ହୋଇଲେ ଉତ୍ସୁକ,
ନିଶ୍ଚୟେ ରଖିବେ ସହ,
ଭଗତମାନଙ୍କୁ,
ଶୂନ୍ୟରୁ ପଡ଼ିବ ତାଳ,
ଡେରିଥବ ବାମ ତର କର୍ଣ୍ଣକୁ ଗୋ । ୨ ।

ଅମଡ଼ା ଅପୋଡ଼ା ଭୂଇଁ,
ଲେଡ଼ ସେ ସ୍ଥାନକୁ ଗୋ,
ଫାଶମନ କଲେ ତତ୍ତ୍ୱ,
ତେ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗମ୍ୟ ନାହିଁ,
ସୁମରି ଗୁରୁକୁ,
ପାଇବ ପୁରୁଷ ହେତୁ,
ଭଜନ ହୋଇକେ ଦାସପଣକୁ ଗୋ । ୩ ।

ଗମ୍ଭୀ ପାରିଲେ ସେପୁର,
ଛେଦଇ ଉତ୍ସୁକ ଗୋ,
ସୁଜନେ ନ ଦେବା ଦୋଷ,
ଯୁଗ ପୁରାନ୍ତେ ଅମର,
ଭେଦଇ ଜ୍ଞାନକୁ,
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଆଜ୍ଞାରେ ଦୃଶ୍ୟ
ସେଠାରୁ ଫିଟିଛି ବାଟ ଶୂନ୍ୟକୁ ଗୋ । ୪ ।

ବହୁତ ବସନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ର   ସୁଧା କୃଷା ବାଧା ନାହିଁ,
ସୁସ୍ଥ ଏ ପିଣ୍ଡକୁ ଗୋ,   ଅଷ୍ଟ୍ୟ ଏ ଜାକୁ,
ଶବ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଏହ,   ତନ ନୈଲେକ୍ୟେ ନ ପାଇ

ଦୃଢ଼କୁ ଆସଇ ଜାନକନକୁ ଗୋ । ୫ ।

ବ୍ରହ୍ମ ଲେକନର ନାମ,   ତହିଁ କି କରେ ଆଶ,
ବିରାଗ ମନକୁ ଗୋ,   ନ ଭଜି ଆନକୁ,
କହେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ   ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଯେମନ୍ତେ ସତ୍ୟ
ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ଦିବ ତପୋବନକୁ ଗୋ । ୬ ।

(୩୫)

ମନ ନିଶ୍ଚାମେ କଲେ ଦର୍ଶନ ଗୋ ।

ନିଶ୍ଚୟେ ନୋଇବେ ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଗୋ । ଦୋଷା ।

ମନକୁ କର ନିଶ୍ଚଳ,   ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ପାଦତଳ,
ଆଗକୁ ଥୋଇଲେ ନେଇ ମରଣ ଗୋ ।

ଏ ନବ ଶତ୍ରୁ ମେଦନ,   କମ୍ପୁଥିବ ପୁର ତନ
ତମକି ଯିବ ଶୂନ୍ୟ ଆସନ ଗୋ । ୧ ।

ଅଳପ ନୁହଇ କଥା   ବୁଝିଯାଏ ହେତୁ ଚେତା
ତେଜି ଭଜି ଯେହୁ ହେବ ସମାନ ଗୋ ।

ଏ ଅଟେ ନିବେଦ ପଥ   ଜାଣି ବୁଝି ବଧୂମତ,
ଦେହ ଜୀବନେ କଲେ କଟଣ ଗୋ । ୨ ।

ହାର ଏ ମହିମା ପାଶା   ଧରି ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷା,
ସେବା ଭକ୍ତି କରି ପଣ ଶରଣ ଗୋ ।

ଲଗାଇଲେ ଜନ ମନ   ନାମ ବ୍ରହ୍ମେ ହେବ ଜ୍ଞାନ
ତେବେ ଏ ଜନକୁ ଅଛି କାରଣ ଗୋ । ୩ ।

ଛଦେ ହୋଇଛୁ ପୟର ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତେ ଧର ଧର
 ହୃଦପଦେ ଭାବ ରଖ ଯତନେ ଗୋ ।
 ସକଳ ଦାସାରୁ ଉଚ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହୋଇଛୁ ଗଛ
 ଭଜନ ମଧ୍ୟେ ସାର ରଚନ ଗୋ । ୪ ।

ଦାସ-ସୁତ ବନ୍ଧୁ ଗୁଣ ନିତ୍ୟେ ସାଧ ଦୁଖ ପଡ଼ି
 ଥିବି ଫକୀ ଗୁଣ ଜହ୍ନା ରସନା ଗୋ ।
 ନୀତି ଜନ ପ୍ରାୟେ ହୋଇ ଅନୁପରାଧିନେ ରହୁ
 ତେବେ ମିତ୍ରୁଛୁ କଷାବସନ ଗୋ । ୫ ।

ବୋଲେ ଶ୍ରୀମ ଅରସିତ ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ ଚିତ୍ତ
 ଭାଷେ ସୁଧା ମୃଦୁବାଣୀ ବଚନ ଗୋ ।
 ଦୟାକର ସାଧୁ ସହେ ପଡ଼ୁଅଛି ପାଦଗତେ
 ଅଲେଖ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନମନ ଗୋ । ୬ ।

(୪୦)

(୪) ଗରତ ଜୀବନ ପ୍ରାଣପତ

ନିଜରୂପେ ବିଜେ କରୁଛନ୍ତି ଦେଖୁ ଦେଖୁ ନ ପାରୁଛୁ ଚେତ ଗୋ । ଘୋଷା ।

ନୁହନ୍ତି କଳା ଧବଳା । ରଙ୍ଗ କୁକୁମ ପିଙ୍ଗଳା ।
 ନାହିଁ ଦବା ରାତି ଗୋ ନ ଭେଦେ ପ୍ରକୃତି ।

ଯାର ଥିବ ଜାନ ଅଖି । ସେ ଧବା ପାଦେ ଦେଖି
 ରୂପ ଜାଲୁଲମୟ ତା ଜ୍ୟୋତି ଗୋ । ୧ ।

ଯେ ଅନନ୍ତ କୋଟି ସାଧୁ । ଚଉପଠି ସିଦ୍ଧ ବଧୂ ।
 ଦୁହେ ଭଜୁଛନ୍ତି ଗୋ ଅବଧୂତ ମୂର୍ତ୍ତି ।
 ବହୁଛନ୍ତି ବାନା ଭେକ । ବେନ ତୋଳେ ଦେଖ ଦେଖ ।
 ଶକ୍ତିଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁପାଦ କଦ ଗୋ । ୨ ।

ବେଦ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଲୋକ । ବ୍ରଜନାଥ ବେଦାନ୍ତକ ।
 ଲବ୍ଧବେ ମୁକ୍ତେ ଗୋ । ଶକ୍ତିବେ ଦୁର୍ଗେ ।
 ଲଗିଥଇ ବ୍ରହ୍ମକଳା । ନାଶନ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଲୀଳା ।
 ଏତେ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମକୃପାକ୍ଷନ୍ତି ଗୋ । ୩ ।

ମୁନି ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ କନ୍ୟା । ସଖା ପଦରେ ଗଣନା ।
 ଗୋପିନୀ ବେଦାନ୍ତୀ ଗୋ । ପଦ୍ମନା ସୁଜାତ ।
 ଜନ୍ମିଥାନ୍ତି ସୁକୁପାରୁ । ନିଷାମ ଭଗବତ ଘରୁ ।
 ଏତେ କନ୍ୟା ବ୍ରହ୍ମକୃପାକ୍ଷନ୍ତି ଗୋ । ୪ ।

ତେଜଗକୋଟି ଦେବଗଣେ । ଥାଇ ଅଧାସ୍ତର ଶୂନ୍ୟେ ।
 ଏକ ମୁଖେ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋ । ଉଚ୍ଚାଗଣ ସ୍ଥିତି ।
 ବଜାଇ ଧୁମ୍‌ଧୁମ୍ ବାଦ୍ୟ । ଦେଇ ଜୟଗର୍ଜନ ନାଦ ।
 ଓହ୍ଲାଇ ଥାସବେ ଏ ଧରଣ ଗୋ । ୫ ।

କଳିଧୁର ହଟ ପଟ । ଆସି ହେଲଣି ନିକଟ ।
 ଶୁକ୍ଳବର୍ଣ୍ଣ ମୂର୍ତ୍ତି ଗୋ । ଦଶବ ଏ ପୃଥୀ ।
 ଭାଣେ ସ୍ବାମ ଅରକ୍ଷିତ । ଏ ବାକ୍ୟ ମୋହଲେ ସତ୍ୟ ।
 ଚାନ୍ଦ୍ର ଧୂମ୍ଭ ତାରା ସାକ୍ଷୀ ଛନ୍ଦ ଗୋ । ୬ ।

(୪୧)

(୧) ନର ମାନୁଷ ନୋହୁ । ଅପରତେ କରୁଅଛ କପାହିଁ । ଘୋଷା
 ସାକ୍ଷାତେ ସେ ବ୍ରହ୍ମ, ଅଶାକାର ନାମ, ସବେ ପାଇବେ କାହିଁ ।
 ବାହ୍ୟ ସଂସାରକୁ, ଏ କଳିଧୂଳକୁ, ଅଛନ୍ତି ସେ ନର
 ଦେହକୁ ବହୁ ।

ବଇଷ୍ଣବ ବେଶ, ମଞ୍ଚରେ ପ୍ରକାଶ, ଦାକ୍ଷୀ ଅଧ୍ୟତ୍ମ ।
 ବକଳ ଭୂଷଣ, ଦେଖ ସର୍ବଜନ, ଜାନ ଭଣ୍ଡାରକୁ
 ଅଛନ୍ତି ଥୋଇ । ୨ ।

ବଚନେ ଉଚ୍ଚାର, କବେ ଯି ପୁର । ମନୁମୁଖି ନ ଦେଇ ।
 ଅକ୍ଷୟ ଶରୀର, ଅଟେ ତାହାଙ୍କର, ନ ଥାଇ ସାହାର
 ସ୍ବରୂପ ଛାଡ଼ । ୩ ।

ମହାଶୂନ୍ୟଠାରୁ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମରୁ ଶର ଆସୁଛ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଦେବାଦେବଗଣ, ମୃତ୍ତିକା ପାତ୍ରାଣ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ କେହୁ ନ ପାରେ ର । ୪ ।

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ନ ରହୁବେ ଟି କେହୁ ।
 ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଭବ ସର୍ବଠାରେ ହେବ ସାର କର୍ମ ବୋଲଇ ।
 ଦେଖିବ ମହମା ପ୍ରଭୁ ଗୁଣ ସୀମା
 ସୀମା ଯେମାନଙ୍କୁ ଥିବେଟି ଥୋଇ । ୫ ।

ଯାହାକୁ ଅଲେଖ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଲୋକ ମୋ ଜବର ରୋହାନ୍ତି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ତାରିବେ, କଷଣ ଫେଡ଼ିବେ ।
 ଭଣେ ସ୍ବପ୍ନ ଭେଦ ଅଧମ ବାଇ । ୬ ।

(୪୧)

(୧) ହାଇଁ ଶରଣ ମାଗ । ଗୁରୁ ପାଦବିନ୍ଦେ ହୋଇଲେ ଯୋଗ୍ୟ । ଯୋଷା ।

ଏକା ଜଣକର ନୁହନ୍ତି ଠାକୁର ଅଛୁ ସବୁଟି ଭାଗ ।

କୋଠ ଲୋକ ହେବ ଅନ୍ଧାର ନୋହୁବ ।

ଯେଉଁମାନେ ଭଲଥୁବେଟି ଆଗ । ୧ ।

ଦୟା ଯେତେ ଦେବ । ଏ ପଣ୍ଡ ରହୁବ । ଶୁଣ ଯୁଗରେ ଥିବ ।

ହାର ମନେ କହୁ ଅଛୁ ଯେଉଁ ବାସ୍ତା ।

ନିଶ୍ଚେ ପରାପର ତାହାକୁ ହେବ । ୨ ।

ମହାପୋର କଥା କରବେ କରତା କହୁଲେ ତା ଅସମ୍ଭବ ।

ଦିନୁ ଦିନୁ ଦେଖି ଦେଇ ଯିଲେକ୍ୟ ।

ମାଡ଼ିବେ ଭକ୍ତେ ଏ ଚଉଦଗ । ୩ ।

ଅପୁର କାହାଣୀ ହେବ ଏ ମେଦନ ବେନି ଚୋଲେ ଦେଖିବ ।

ଅଲୋକ ମହମା ଯେନେ ନ ଭଜିବ ।

ରବି ତଳେ ନାହିଁ ମିଳିବ ଠାବ । ୪ ।

ଦେଉଅଛୁ ଡାକ ଦିନରୁର ହାକ ବେତାରେ ଯେ ଧରିବ ।

ସାଧୁଲେ ସୁଜ୍ଞାନ ରହୁବ ବହନ ।

ବ୍ରହ୍ମଅଙ୍ଗ ଲୋକ ସେ ବୋଲାଇବ । ୫ ।

କଳି ଯିବ ଯିବ । ଧର୍ମ ପ୍ରକାଶିବ । ହେଲଣି ସତ୍ୟ ଶୁଭ ।

ଗୁରୁପାଦ ଧାଇଁ ଭାଗେ ଶ୍ରୀମ ଭୋଜ

କବିକୃତ ପଦ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇବ । ୬ ।

(୪୩)

(୩) ଭସି ଯାଇଛୁ ପୃଥୀ ତାକ ମହମାକୁ ରହୁ ଧରତ । ଘୋଷା ।

ସାଧୁ ସୁଜ୍ଞାନ ଘେନ ମୋ ବଚନ କରୁଅଛୁ ବିନତି ।

ଯେତେ ଦିନଠାରୁ ଉଦେ ହେଲେ ଗୁରୁ ।

ରବିତଳେ ଅଛୁ କେ କେ ଭଗତ । ୧ ।

ସମ୍ଭାର ପୋଡ଼ୁଛୁ ଆଳାଶେ ଉଡ଼ୁଛୁ ଯେସନେ ଅଗ୍ନିକାନ୍ତି ।

ଜଳବୁନ୍ଦେ ଛୁଅ ଦେବାକୁ କେ ଅଛୁ

ଦିନପୁର ମଧ୍ୟେ ଦ୍ରୋକ ଶକତି । ୨ ।

ଯେବଣ ଭଗତ ରଖିବେ ଜଗତ ତ ଅବା ଯତ ମତା ।

ଦିନପୁର ମନ୍ତ୍ରୀ ସମର୍ପଣେ ନେଇ

ଶିରେ ଉଠାଇବେ ରାମର ଛତି । ୩ ।

ବେଳୁଁ ବେଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ଉଚ୍ଚପାତ ହୋଇ ପାପ ହେଲୁଣି ପୃଥୀ ।

ମଦ ମାଂସ ଖାଇ ମଦାସୁଖ ପାଇ ।

ନ ଜାଣିଲେ କେହି ଦବସ ରାତି । ୪ ।

ଧର୍ମକୁ ସ୍ଥାପନ କର ସର୍ବଜନ ସତ୍ୟଯୁଗେ ସେ ଶକ୍ତି ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯେ କଲେ ନିର୍ମାଣ ।

ସେ ଏକା ରଖିବେ ଏ ନବ ଶ୍ରିତି । ୫ ।

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରହିଲେ ପ୍ରଭୁକୁ କହିଲେ ମିଳିବ ତଥା ସ୍ଥିତି ।

ପାପୋଚିତ ଦୁଃଖ ଲଭଇଁ ସୁଖ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଥାନ ପାମର ମତି । ୬ ।

(୪୪)

(୪) କର ସତ୍ୟ ଆସୁର । ଛେଦ ହୋଇଯିବ ପାତକ ଭର । ଘୋଷା ।

ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନମ ଦେଲେ ନାରାୟଣ ହେଉଛୁ ନାରଣାର ।

ମାୟା ମୋହେ ପଡ଼ି କିୟା କର୍ମେ ଜଡ଼ି

ହୋଇଲେଣି ମତେ ଦୁଷ୍ଟ ଅସୁର । ୧ ।

ପାପମାନ କରି ଦୋକାନ୍ଦେ ଘୋଷାର । ବୋର୍ବ ବହୁଲେ ଶିର ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟେ ବୁଝିଲେ ପ୍ରଭୁକୁ ଭଜିଲେ ।

ଦୋଷ ଅପରାଧ ହୋଇବ ଦୂର । ୨ ।

କିନ୍ତୁ ଦୋଷ ନାହିଁ କହୁଛୁ ବୁଝାଇ ବଚନ ଯୁଧା ଧାର ।

ଆଜ୍ଞା ନ ଦେନିଲେ ବୋଲି ନ ମାନିଲେ ।

ପଶ୍ଚାତ୍ତେ ହୋଇବ ପୋଡ଼ା ଅଜ୍ଞାର । ୩ ।

ଅଲେଖ ପ୍ରଭୁକୁ ଭଜି ହେ ତାହାକୁ ନିଶ୍ଚେ ହେବ ଉଦ୍ଧାର ।

ସର୍ବ ଅଭ୍ୟାଗତ ଯେବଣ ଅନ୍ତଥ ।

ସେବା ଭକ୍ତି କର ତାଙ୍କ ପୟର । ୪ ।

ସେହୁ ଅବଧୂତ ମହିମା ବିଶ୍ଵାତ ଗୁଡ଼ିଛନ୍ତି ସଂସାର ।

ମନୁଷ୍ୟ ପରାୟେ କର ଏବେ ନ୍ୟାୟେ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଦିଅ ଇଶ୍ଵାର । ୫ ।

ସତ୍ୟ ଶେଷୟା ଦ୍ଵାପର । କଳିଯୁଗେ ଯେଉଁ ଧର୍ମଟି ସାର ।

ଗୁଡ଼ି ଦେଇଅଛ ମାୟାରେ ପଡ଼ିଛ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମତେଇ ନିରତେ ଧର । ୬ ।

(୪୫)

(୧) ଅଶାକାର ଅରୂପ ବ୍ରହ୍ମ ମରତ ହେ ।

ଏବେ ବିଳସେ କରେନ୍ତି ଧରତ ହେ । ଘୋଷା ।

ଅରୂପ ପୁରୁଷ ରୂପବନ ଡୋଳିଲେ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଅଟଳେ ।

ଭଗତ ହୃତକାଶୀ । କରୁଣା କୃପାଧାରୀ

ମାୟାସିନ୍ଧୁ ସ୍ନାନରୁଁ ନେନେ ଉଦ୍ଧାର କରି ।

ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣକୁ ଦେଇ କର ଭଗତ ହେ । ୧ ।

ଅନାମିକା ପୁରୁଷ ସେ ନାମକୁ ବନ୍ଧୁ । ରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ନିଷେଦରୁ ପ୍ରକାଶ । ମହିମା ଦକ୍ଷା ରସ ।

ଭଜି ଯେବେ ପାରିବ ଯିବ ପୁଣି କଲ୍ଲସ ।

ତେବେ ପାଞ୍ଚବ ସଦଚର ମୁକ୍ତି ହେ । ୨ ।

ଅଚିନ୍ତା ପୁରୁଷ ସେ ଯେ ଚିନ୍ତାଟ ଦେଲେ ।

ଅପେ ଅତିଥ ହେଲେ ।

ଅଲେଖ ପଦ ଯେହୁ । ଲେଖି ନୁହଇ ସେହୁ ।

ଗୁରୁପଣେ ଶକତି ଅଟନ୍ତି ମହାବାହୁ ।

ଏକୋଇଶ ଭୁବନେ ସେହୁ ନୃପତି ହେ । ୩ ।

ଅକଲ୍ଲଣ ପୁରୁଷ ସେ କଲ୍ଲଣା କଲେ ।

ଅଙ୍ଗ ସବେ ଜନ୍ମିଲେ ।

ଏବେ ସେ କରତାକୁ । ନେଷରେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ।

ନିନ୍ଦିତ କରୁଅଛ ଭଜୁଅଛ କାହାକୁ ।

ଏବେ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମେ ଅଛ ଏ ପୃଥ୍ବୀ ହେ । ୪ ।

ଅନ୍ଧସ୍ତେ ପୁରୁଷାନ୍ଧସ୍ତେ ଦେବାକୁ ନାହିଁ । ଏକୁ ନାହିଁ ନା ଦୁଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣେ ତରୁ ବଳେ ଶିଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି କେହି ।
 ବଡ଼ିମା ପଣେ ସବେ ଦାନ ଯାନ୍ତି ବହି ।
 ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ ଝଣ୍ଟି କାଳ ବିପତ୍ତି । ୫ ।
 ଦେହଧାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି ମହମ୍ମଦଲେ ।
 ଏ ଘୋର କଳିକାଳେ ।
 ଅବନା ଅଣାକ୍ଷର । ବାନାହିଁ ନାରବର । ବଚନ ସୁଧାଧାର
 ମୁକ୍ତିଦାନୀ ପୟର
 ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ଅକ୍ଷିତ କରି ଦେଉ ହେ । ୬ ।

(୪୭)

(୨) ତେଜ ଭଳି ପାରିଲେ ହେବ ଅମର ହେଁ ।
 ତେବେ ଲଳ ହୋଇବ ବହୁ ଅଙ୍ଗର ହେ । ଘୋଷା ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣଗୁପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ସେହି । ଚନ୍ଦ୍ର ତାହାକୁ ଧାଇଁ ।
 ନୋହେ ଅଳ୍ପ ବହୁତ କିଛି ନୁହେଁ ଉଣା ।
 ତେଜ ବିରାଜୁ ଅଛି ନୁହେଁ ନାଆଁ ପୁରୁଣା ।
 ପାରି ହେବ ଯେମନ୍ତେ ସେ ନାବର ହେ । ୧ ।
 ସଦାନନ୍ଦ ସଦା ସର୍ବଦାରେ ଅଛନ୍ତି । ଝିଏ ବୃଦ୍ଧି ନୁହନ୍ତି ।
 ସେହି ବୃଦ୍ଧେ ଭରତ । କର ଦକସ ରତ ।
 ଧର ଅଣବକାର ନାହିଁ ଲାଠି ଅଳାନ୍ତି ।
 ଭବସାଗରୁ ଯେବେ ହେବ ଉଦ୍ଧାର ହେ । ୨ ।

ଶାନନ୍ଦ ଜଗତରେ ଜାଣନ୍ତି ସବୁ । ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସେ ପ୍ରଭୁ ।

କଲେ ନିଷ୍ଠାମ ଚିତ୍ତ । ଗମ୍ଭୀର ସେହୁ ପଥ ।

ହେଲେ ଭୃତ୍ୟର ଭୃତ୍ୟ । ଲଭିବ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ।

ନିଶ୍ଚେଦ୍ୟ କର୍ମରେ କର ବିହାର । ୩ ।

ଚରଣନ୍ତ ଚରକାଳ ଅଛନ୍ତି ରହି । ଟଳି ନାହାନ୍ତି ଦେହ ।

କର ସୁପାଧିପତ୍ନୀ । ଧର ଭଗତି ମାଗ । ଜାଗିଲେ ଆତ୍ମାଲିଙ୍ଗ ।

ଟଳି ନ ଯିବ ଅଙ୍ଗ ।

ଏର ଏକରୂପ ଚରଣାରବିନ୍ଦର ହେ । ୪ ।

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦକୁ ଘଟେ ଚେତାଇ ରଖ । ବୁଦ୍ଧି ବିବେକେ ଦେଖ ।

ପୋଡ଼ିଯିବ ଜଳଜ୍ଞ, ରହିବ ସୁବାରୂପ ।

ବସୁସ ନ ଟଳିବ, ଆଶ୍ଚ୍ୟ ବଢ଼ିବ ଦେଖ ।

ଆନନ୍ଦତେ ବହୁପାଗରେ ବିହର ହେ । ୫ ।

ଅବରୂପାନନ୍ଦ ଅଧ୍ୟୁକ୍ତେ ଧ୍ୟାନ । କର ସୁଜ୍ଞାନ ଜନ ।

ଜନ୍ମ ଲଭିଛ ମଥେ । ଗତି ପାଇବ ନିଶ୍ଚେ ।

ସେବା ଦେଖିଲେ ଆଗ ଦୟା କରିବେ ପଛେ ।

ଭଣେ ସ୍ୱାମ ଅକ୍ଷିତ ଗୁରୁ ପଦ୍ମର ହେ । ୬ ।

(୪୭)

(୩) ବ୍ରହ୍ମ ବିଜେ ବଦିଶ ବେଢ଼ା ଭିତରେ ହେ ।

ଗମ୍ଭୀ ପାଗିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ମନ୍ଦିରେ ହେ । ଘେଷା ।

ମହାଶୂନ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି ସେହି । ରୂପ ରେଖାହିଁ ନାହିଁ ।

ମିଛକୁ ଗ୍ରହଣ ସତ୍ୟ । ରଖି ପାଗିଲେ ନିତ୍ୟ ।

ଉଦେ ଅସ୍ତ ଦର୍ଶନ ପାଳିଲେ ଦୃଢ଼ବ୍ରତ ।

ନିଶ୍ଚେ ଦେଖିବ ଯାଇ ଜ୍ଞାନନେତ୍ରେ ହେ । ୧ ।

ଅଶାକାର ପୁରୁଷ ସେ ଆକାର ନାହିଁ । ଭାବ ପାରିଲେ ପାଇ ।
ବ୍ରହ୍ମ କର୍ମରେ ଅଙ୍ଗ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲେ ।

ଅସାଧନା ମାର୍ଗରେ ନିଜକର୍ମ ଧଇଲେ ।

ତେବେ ଗୁଲି ପାରିବ ସେହି ପଥରେ ହେ । ୨ ।

ଅବ୍ୟକତ ପୁରୁଷ ସେ ବ୍ୟକତ ନାହିଁ । ଚିତ୍ତ ତାହାକୁ ଧାଇଁ ।
ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମପିଣ୍ଡ ଥିବ କେତେ ଦିବସ ।

ଅଭାବ ଗୁଡ଼ି ଚିତ୍ତେ ଭାବ ଭକ୍ତିରେ ରସ ।

ଅନୁମାନରେ ଧର ଘଟସୁନ୍ଦରେ ହେ । ୩ ।

ସେ ଅଲେଖ ଅବଧୂତ ନଗତ ତାତ । ସର୍ବ ଜୀବଙ୍କ ହୃତ ।
କାମନା କଲ୍ଲନ'କୁ ଆସୁଅ ନଗ ରଖ ।

ଆପ ଆତ୍ମାକୁ ଘଟେ ଗୁଚ୍ଛି ବିବେକ ଦେଖ ।

ନିଷ୍ଠେ ପ୍ରବେଶ ହେବ ବ୍ରହ୍ମ ଅଙ୍ଗରେ ହେ । ୪ ।

ଅଶେଷ ବହ୍ମାଣ୍ଡର ଅଟନ୍ତି ଠାକୁର । ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପର ।

ଆପଣା ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଯେ ଅଛୁ ଦାର ଧନ ।

ସୁଦ ଦୁହିତା ନେଇ । ଗ୍ରମୁରେ ଦିଅ ଦାନ ।

ସବୁ ସମପ ଦିଅ ଗୁରୁ ପଥରେ ହେ । ୫ ।

ଅଲେଖ ପୁରୁଷ ନାମ ଲେଖି ନୁହଇ । କେନ୍ଦ୍ର ପାରିବ କହୁ ।

ଭାଣେ ଶ୍ରୀମ ଅକ୍ଷତ । ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମରେ ଚିତ୍ତ ।

ନାହିଁ ମୋର ଶକ୍ତତା ହୋଇବାକୁ ଭକ୍ତ ।

ଅନୁସରି ବହିଷ୍ଠ ଗୁରୁ ଦୁଆରେ ହେ । ୬ ।

(୪)

(୪) ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଆସିବା ଯିବା ହେଉଛି ହେ ।

ମାୟାଗ୍ରସ୍ଥରେ କାହିଁ ନାହିଁ ଲଗୁଛି ହେ । ଘୋଷା ।

ମେଦନରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି ନ ଲଗେ ଧଳ ।

ଅଙ୍ଗ, ହିମ ନ ଚଳ ।

ଦୁହନ୍ତି ପଥଶ୍ରମ, ନାହିଁ ପାଦେ ପରାଧ ।

ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁକୁମାର ଅଟନ୍ତି ସେ ପୁରୁଷ ।

ମନେ ପଡ଼ିଲେ ନେହୁଁ ନର ବସୁନ୍ତ ହେ । ୧ ।

କ୍ଷେଜନ ମାଗୁଅଛନ୍ତି ଶୁଧା ନ ଥାଇ ।

ଜଳେ ଢୁଳାଉଁ ନୋହୁଁ ।

ଛପନା କୋଟି ଜୀବ ଯାହାର କୁଟୁମ୍ବାଦ ।

ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର ରଖିଛନ୍ତି ଘଟାଦ ।

ଏହା ଭଦ୍ର, କରି କେନ୍ଦ୍ର ଜାଣୁଛୁ ହେ । ୨ ।

ଦିନିଶ ଟାଠିଏ ଦିନ କରି ଭ୍ରମଣ ।

ତ୍ରାମେ ଦିନେ ହେଉଣି ।

ସେ ପ୍ରଭୁ ମହିମାହିଁ ଦୁଃଖ କଷଣ ସହ ।

ଜଗତ୍ ଭକ୍ତ ନିମନ୍ତେ ଏତେ ଅନୁଗ୍ରହ ହୋଇ ।

ଗୁଣ ଗୁଣି ହୃଦୟ ପୋଡ଼ି ଯାଉଛୁ ହେ । ୩ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁଣ୍ୟକୁ କରୁଛନ୍ତି ଘର ବଖେରି ।

ଆଉ ଏ ଭଜପୁଣ୍ୟ ।

ସପତ ସିନ୍ଧୁ ଘାଟେ ଜଳେ ସ୍ନାନାନ କରି ।

ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯାହାର ପାପାବଳି ପହାରି ।

ଠୁଳ ଶୂନ୍ୟ ମୁଦ ଗ୍ରହଣୀ ହୋଇଛୁ ହେ । ୪ ।

ଭୁବ ଦିଗେ ଭୁବ ମେରୁ ହୋଇଛୁ ଖୁମ୍ବ ।

ସେ ଭୁବ ଗୋଟି ରୋମ ।

୪୮—, —ଦୁଷ୍ଟାଣ୍ଡୀ ହୋଇ ୪୮—୧୫—ଭକ୍ତ ଯହୁଁ !

୪୯—୧୯—ସ୍ନାନାନ ସାରି

ପୃଥୀଦେବୀ ଯାହାର ପୟର ମଞ୍ଚାଳନ୍ତି ।

ଛପନା କୋଟି ଜୀବ ଯାହାର ପୁତ୍ର ନାହିଁ ।

ଯେହୁ ପୁରୁଷ ଅବତାର ହୋଇଛୁ ହେ । ୫ ।

ବ୍ରହ୍ମ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭାନ ପାରନ୍ତି ଯେନ ।

ସବେ ଆସ ହେ ଶୁଣି ।

କବି ପଦରା ମୋତେ ଶିରେ ବୁଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ଅତିଥିରୂପେ ସ୍ବାମୀ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ବୁଲିଲେ ।

ଭଣେ ଗାମ ଅକ୍ଷତ ନୁହେ ମୁରୁଛୁ ହେ । ୬ ।

(୪୯)

(୧) କେନ୍ଦ୍ର ଦେଖିଛୁ କି ବେନି ନେତ୍ରେ ।

ବୃକ୍ଷ ବୟସରେ ଅତିଥି ବେଶରେ

ଗୁରୁ ଯାଉଥିଲେ ଏହି ପଥରେ । ଘୋଷା ।

ପିତା ମାତା ନାହିଁ ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ।

ଥନ ନ ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀର ଖାଇଲେ ।

ବାବୁଧନ ବୋଲି ଚେଲି ଜଗିଥିଲି ।

ବସିଥିଲେ ମୋର କୋଳରେ । ୧ ।

ବଢ଼ି ନାହାନ୍ତି ସେ ଯାନ ପିଲଟି ।

ବୃକ୍ଷ ହୋଇଅଛି ଯୁବା ତେଜଟି ।

ଗୋରୁ ନ ଦଶନ୍ତି କାଳିଆ ନୁହନ୍ତି ।

ସ୍ବରୂପକ ଦୁଇ ମଧ୍ୟରେ । ୨ ।

ଘରୁ କେଉଁ ନୋହିଥିଲେ ବାହାର ।

ଶଜା ଚଢ଼ା ଦେଇ ନାହିଁ ଆହାର ।

ଶୁଣାଇ ଗଣାଇ ନାମ ଦେଇ ନାହିଁ ।

ଧୁଳି ଖେଳୁଥିଲେ ଦାଣ୍ଡରେ । ୩ ।

ରୂପବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ଝଲି ତନ୍ତ୍ରୀ ।

ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ ଚାଲୁଅଛନ୍ତି ।

ବସ୍ତ୍ର ନାହିଁ ବୃକ୍ଷ ବଜଳ ପିନ୍ଧନ୍ତି ।

ଆଡ଼ବନ୍ଧ ଲାଜ କଟିରେ । ୪ ।

ମୋତେ ଧରନ୍ତି ଆକାଶ କହୁଲେ ।

ପୁର ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ହେଲେଣି ବୋଇଲେ ।

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ କୁମର !

ଘୋର ଜଳିକାଳ ଯୁଗରେ । ୫ ।

ସ୍ୱର୍ ଶୁଭେ ଯେବେ ଭେଟ ପାବନ୍ତି ।

କୋଳେ ଧରି ମୁଖେ ରୁମ୍ଭ ଦଅନ୍ତି ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ତବ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ।

ଲେଉଟୁଛି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉତ୍ତରେ । ୬ ।

(୫୦)

(୨) ତାତ ମାତ କରୁଛନ୍ତି ସେବନ ।

ଚଉଦଗେ ଫେରି, ପରୁର ପରୁର ।

କାହିଁଗଲେ ଏକ ନନ୍ଦନ । ଘୋଷା ।

ପିତା ବାଳାମୃତ ତୋଳି ନ ଦେଇ ।

ମାତା ପ୍ରସବିଲେ ଦୁଃଖ ନ ପାଇ ।

ଗଞ୍ଜ ନ ପଡ଼ନ୍ତେ ଗଲେ ଟେକି ପଥେ ।

ବୁଦ୍ଧି ନ ଶିଖନ୍ତେ ହେଲେ ସିଦ୍ଧାଣ୍ଡ । ୧ ।

ଜନ୍ମଦିନୁ ସୁଧା ଢୁଷା ନ ଥାଇ ।

ଉଦର ପୁରୁଛି କିନ୍ତୁ ନ ଖାଇ ।

ତେଲ ବୁକୁମ ଅଟେ ନ ଲଗଇ ।

ଦେହ ଦିଶେ ଯେଥନେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ । ୨ ।

ଜଳ ନ ଥାଇ କରନ୍ତି ସ୍ନାନ ।

ଯେହ୍ନା ନାହିଁ ପଲଙ୍କରେ ଶୟନ ।

ନିଦ୍ରା ନାହିଁ ହାତ ଆଳସ୍ୟ ମାରନ୍ତି ।

ଅଚେତେ ପଡ଼ି ଶୁଣନ୍ତି ବଚନ । ୩ ।

କଣ୍ଠ ନାହିଁ ବଚନଟି କୋକିଳ ।

କର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ଶୁଣନ୍ତି ସକଳ ।

ଚକ୍ଷୁ ନାହିଁ ସର୍ବ ସମାନ ଦେଖନ୍ତି ।

ଦୟା ନ ଥାଇ କରନ୍ତି ତାରଣ । ୪ ।

ମୁଖ ନାହିଁ ଲେ ଲେ ହସନ୍ତି ।

ଦନ୍ତ ନାହିଁ ଲୁହାତଣା ଚୋବାନ୍ତି ।

ଜିହ୍ବା ଅଗ୍ର ନାହିଁ ସୁଆଦ ବାରନ୍ତି ।

ନିମ୍ବ ମଧୁର ମଣନ୍ତି ସମାନ । ୫ ।

ଅନୁମାନ କରୁଛନ୍ତି ସର୍ବଥାରେ ।

ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ଅବବେକ ବିଚ୍ଛରେ ।

ତତ୍ତ୍ୱ ଶ୍ରୀମତ୍ତେଜ, କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ।

ନ ଚାହିଁ ଶ ଯେ ଗୁହର ଦେନ । ୬ ।

(୫୧)

(୩) କାହିଁ ବଳସ୍ୱେ ମୋ ଇଷ୍ଟ ନାହିଁ । ଛନ୍ତି କେତେଦୂର ।
କେଉଁଠାରେ ଘର ଦେଖିଥୁଛ ସେବେ କହୁନ । ଯୋଷା ।

ସ୍ନେହ ନାହିଁ ଛନ୍ତି ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ।

ଦେଖାଦେଖି ନାହିଁ ମୂର୍ଖ ନୁହଇ ।

ପ୍ରତିଦିନ କଥା ବାରତା ଲାଗିଛି ।

କେତେ ଦିନେ ଲେଟ ପଡ଼ିବ । ୧ ।

ବସି ଦେଇଛନ୍ତି ସ୍ଥାନ ନ ଥାଇ ।

ଘର ଦେଲେ ଛଣ କୁଟା ନ ଗୁଇ ।

ଦ୍ୱାର ଦେଇଛନ୍ତି ନାହିଁ ଘର ପ୍ରତି ।

କେଉଁ ରୂପେ ଯାଇ ଆସିବ । ୨ ।

ଅକର୍ମଦାୟକ ପରା ବୋଲନ୍ତି ।

କର୍ମେ ନାହିଁ ଥିଲେ ଯାବ ଦିଅନ୍ତି ।

ଦରିଦ୍ର ଅଟନ୍ତି ଦାତାପଣ ଦିଅନ୍ତି ।

ସେବା ନ କରନ୍ତି ଫଳ ମିଳିବ । ୩ ।

ସର୍ବଗୁଣରେ କୁଣ୍ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି ।

ବନ୍ଧୁ ବୋଲି କେଉଁ ନାହିଁ ଚିହ୍ନନ୍ତି ।

ପାଶରେ ନ ଥାଇ କଷଣ ଦେଖନ୍ତି ।

ତାଙ୍କ ଗୁଣମାନ କେନ୍ଦ୍ର ଶୁଣିବ । ୪ ।

ବାନା ତଳପୁର ମଧ୍ୟେ ଉଠନ୍ତି ।

ଧର୍ମ ନାହିଁ ପୁଣ୍ୟ ପୃଥୀ ଧୂରନ୍ତି ।

ଯଶ ନାହିଁ କିଛି ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛି ।

ଗୁଣ ଯୁଗଳ ସେ ରହୁବ । ୫ ।

ହୁଟି ନ କାନ୍ଦି କରନ୍ତି ସେଦମ ।

ଅଗ୍ନି ନାହିଁ ପୋଡ଼ୁଅନ୍ତୁ ଜୀବନ ।

ସ୍ନାନ ଅରକ୍ଷିତ, ଗୁରୁ ପାଦଗତ ।

ଜଣାଇଲେ ଦୁଃଖ ଫଟିବ । ୭ ।

(୫୨)

(୧) ଭେଟ ପାଇଲେ କରନ୍ତି ବିନତି । କରପତ୍ର ହୋଡ଼ି ।

ପାଦତଳେ ପଡ଼ି । ଦୁଃଖ ସୁଖ ମୋର ଜଣାନ୍ତି । ଘୋଷା ।

ହସ୍ତ ନ ଲଗାଇ ପିଣ୍ଡ ଗଢ଼ନ୍ତି ।

ଜୀବ ପରମ ଏ ଅଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ।

ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କରି ଥୋଇଛନ୍ତି ବାରି ।

ଏକଠାରେ ଯୁବା ଯୁବତୀ । ୧ ।

ହିସ ନ ନେଇ ଜୁଆଁ ବୋଲନ୍ତି ।

ହୋଇ ନାହିଁ ବନ୍ଦାପନା ହୁଅନ୍ତି ।

ଏକା ଘରେ ଥାଇ କୁଆଁ ଛୁଇଁ ନାହିଁ ।

କରୁଛନ୍ତି ସୁଖ ସୁରତ । ୨ ।

ପାଶେ ଥାଇ ଦୁରନ୍ତରେ ନିବାସ ।

ଛପ୍ପା କୋଟି କୁଟୁମ୍ବକୁ ଆବୋର ।

ଭଣ୍ଡାର ନ ଥାଇ ପଡ଼ି ବାଣ୍ଟୁଛନ୍ତି ।

ପ୍ରତିପାଳ କରୁଅଛନ୍ତି । ୩ ।

ସେବାଭକ୍ତି ନାହିଁ ସେବା କରନ୍ତି ।

ପାଦତଳେ ଚିନିପୁର ଖଟନ୍ତି ।

ଯାଚି ନ ଦିଅନ୍ତି ଫଳ ପାଉଛନ୍ତି ।

ସ୍ବର୍ଗକୁ ନ ଯାଇ ଭରୁଅଛନ୍ତି । ୪ ।

ନାମ ନାହିଁ ଅନାମିକା ପୁରୁଷ ।

ରୂପେ ଥାଇ ଅରୂପରେ ଦୂରୁଣ ।

ନ ଭଜିଲେ ଆପେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ।

ନାହିଁ ଦେଖି ବ୍ରହ୍ମେ ଜ୍ଞାନ ହୁଅନ୍ତି । ୫ ।

ତତ୍ତ୍ୱ ନ ବାଜନ୍ତେ ନବଖଣ୍ଡରେ ।

ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲଣି ତଳପୁରରେ ।

ଭଣେ ଖାମ ଭୋଇ ଅରୂପକୁ ଧାଇଁ ।

ଗୁରୁଚରଣରେ ରହୁ ମୋ ମତି । ୬ ।

(୫୩)

(୧) ଉଠ ଶୂନ୍ୟ ଶିଖରେ, ଭେଟ ଅଲେଖପୁରେ

ଖଟସେବା ଭଗତି ମୁକତି ହେଁ । ଘୋଷା ।

ବିଦୁ ବୈଷ୍ଣବ କାନ୍ତି । ଜାକୁଲମୟ ଜ୍ୟୋତି

ଆବାଲରୂପ ବ୍ରହ୍ମ ମୁରତି ହେଁ । ୧ ।

ସଦାକାଳେ ଅତିଥି । ନାହିଁ ଦବସରତି ।

ଧୟରେ କାହିଁ ନାହିଁ ରହନ୍ତି ହେଁ । ୨ ।

ସ୍ବପ୍ନାବରେ ଛନ୍ତି । କାହିଁରେ ନ ମିଳନ୍ତି ।

ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ କର ପୀରତି ହେଁ । ୩ ।

ରଜ ବାଜ ନୁହନ୍ତି । ପବନେ ନ ଉଡ଼ନ୍ତି ।

ନାହିଁ ବନ୍ଧ ପ୍ରକଟ ବିକୃତି ହେଁ । ୪ ।

ଦ୍ଵାଦଶ ଯୁଗ ଛିଡ଼ି । ଚହୁଁର ଦାଦି ପ୍ରତି ।

ଗୁରୁ ଯୁଗରେ ବ୍ରହ୍ମ ଖେଳନ୍ତି ହେ । ୫ ।

ଉଣିଲେ ଶ୍ରୀମ ଛିଡ଼ି । ଗୁରୁ ପଦ୍ମରେ ମତି ।

ଅଭେଦ ମାର୍ଗେ ବ୍ରହ୍ମ ଦଶନ୍ତି ହେ । ୬ ।

(୫୪)

(୨) କର ବଢ଼ାଇ ଧର । ହେଉଛୁ ତରତର ।

ଲୁଚି ପଶୁଛୁ ଯାଇ ଭିତରେ ହେ । ଯୋଷା ।

ଶବଦବ୍ରହ୍ମ କାହୁଁ ହୋଇଛୁ ସେ ମନ୍ଦିରେ ।

ମେରୁ ପୋଡ଼ିଛୁ ଚଉପାଶରେ ହେ । ୧ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତା ଦାପ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦର୍ପଣ ରୂପ ।

ପାହାରି ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ପୁରେ ହେ । ୨ ।

ଏ ତନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର । କହୁଛନ୍ତି ଶବର ।

ଯେତେ ଭଲ ଅସାର ଗୁମ୍ଫାରେ ସେ । ୩ ।

ଭେଦ ତରୁ ସେ ଘରେ । ଜଟିଳନ୍ତି ଭଣ୍ଡାରେ ।

ଜ୍ଞାନ ବଣ୍ଟା ହେଉଛୁ ବେଦର ହେ । ୪ ।

ଶ୍ରୀମ ଅଛୁ ଯାହାରେ । ଧର ଏକେବେନରେ ।

ଅନୁମାନ ବିବେକ ଗୁଞ୍ଜରେ ହେ । ୫ ।

ଉଣିଲେ ଶ୍ରୀମ କନ୍ଧ ସ୍ଵାମୀ ଚରଣ ବିନ୍ଦୁ ।

ଠାବ କରୁଛୁ ବ୍ରହ୍ମ ଶୂନ୍ୟରେ ହେ । ୬ ।

(୫୫)

(୩) ସଞ୍ଜୋଡ଼ି ତେଜ ତୋର । ନାହିଁ ଦେଉଛୁ ଧର ।
 ଅନ୍ୟୋଚି ବ୍ରହ୍ମ ଚହିଁ ଶେକୁର ହେ । ଯୋଷା ।
 ରୂପ ପ୍ରାୟେ ଦଶନ୍ତ । ଅରୂପେ ବିହରନ୍ତି ।
 ଅଦୃଷ୍ଟି ଅସ୍ଥାନରେ ରହୁଛୁ ହେ । ୧ ।
 ଅବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଅଛୁ । ବଚନ ନ କହୁଛୁ ।
 କୃପାଳଳ ଶରୀର ବହୁଛୁ ହେ । ୨ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରି ଧଇଲେ ବାହୁ । ହସ୍ତି ଶସି ଯାଉଛୁ ।
 ଅତି ଚକ୍ଷୁ ଅଙ୍ଗ ହୋଇଛୁ ହେ । ୩ ।
 ନିଷାମରେ ଗଛୁଛୁ । ବଡ଼ ଚରୁରେ ଅଛୁ ।
 ନିଷ୍ପିନ୍ନେ ଅଚିନ୍ତାରେ ରହୁଛୁ ହେ । ୪ ।
 ନିର୍ବରୁ ଝର ଝର । ଝର ଝର ବହୁଛୁ ।
 ଶରମ ପାଇ ପୁଅ ଶୋଇଛୁ ହେ । ୫ ।
 ଭଣିଲେ ଶ୍ରମ କର । ମେ ଯେଉଁ ପୁଣ୍ୟନନ୍ଦ ।
 ପାଦ ବିନ୍ଦୁ ପଦ ଯରୁଛୁ ହେ । ୬ ।

(୫୬)

(୪) ଗମି ନାହାନ୍ତି କେହି । ଦୁମରଲେ ଅନେକ ।
 ଏବେ ସେ ପ୍ରଭୁ ନରସ୍ବରୂପ ହେ । ଯୋଷା ।
 ବୈଷ୍ଣବ ବେଶ ଧରି । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ବିହରି ।
 ସପ୍ତସାଗର ନବ ଦ୍ଵୀପକ ହେ । ୧ ।

ବୈକୁଣ୍ଠପୁର ବାନା ଅଟେ ଜଗଜ୍ଞାନୀ ।

ଉଦ୍ଧାରକନ୍ତ ଦଳପୁରକୁ ହେ । ୨ ।

ନିବେଦନୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ । ମହାମା ଅବଧୂତ ।

କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣିଲେ କଥା ଉତ୍ତର ହେ । ୩ ।

ତାରିବେ ଶୁଭଖାନ । ମହାମା ନାମ ଦେନ ।

ପ୍ରାଣ ପୁରୁଷ ବୃଦ୍ଧ ବାଳକ ହେ । ୪ ।

କ୍ଷମାସାଗର ବ୍ରହ୍ମ । ଧର୍ମ ନିବେଦ କର୍ମ ।

ଉପନାକୋଟି ଜୀବ ପାଳକ ହେ । ୫ ।

ଉଣିଲେ ଶ୍ରୀମ କର । ସ୍ଵାମୀ ଅନାଦ କଦ ।

ବିଜୟ କଲେ କଳି କାଳକ ହେ । ୬ ।

(୫୭)

(୧) ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ବିଜୟ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ହେ । ଯୋଷା ।

ମିତ୍ର ନୋହେ ବାକ୍ୟ । ପ୍ରତକ୍ଷରେ ଦେଖ ।

ପ୍ରକାଶ ଅବନା ମନ୍ଦରୁ ହେ । ୧ ।

ନବଖଣ୍ଡ ମହା । ଯାଇଥାନ୍ତା ବହୁ ।

ରହୁଲ ଶ୍ରୀଗୁରୁ କୃପାରୁ ହେ । ୨ ।

ଭକ୍ତ ହୃଦକାଶ । ଅନାଦ ସେ ହର ।

ତାରିବେ ଏ ଉଦ୍ଧାରକରୁ ହେ । ୩ ।

ଧର୍ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷ । ଭକ୍ତବାଦେ ବର ।

କାନ୍ତେ ଅନ୍ତର ଭକ୍ତରୁ ହେ । ୪ ।

କରୁଛୁ ଜଣାଣ । ବିନତି ମୋ ଘେନ ।

କହଲେ ଦୁଃଖ ମୋ ନ ସରୁ ହେ । ୫ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମ କର । ଧାର ପାଦବନ୍ଦ ।

ସେ ପ୍ରଭୁ ଉଦ୍ଧର ସହାରୁ ହେ । ୬ ।

(୫୮)

(୨) ସହାର ତରବା ନିମନ୍ତେ ହେ । ପଦ ।

ଅନାଦି ସେ ବ୍ରହ୍ମ । ଏକାକ୍ଷର ଧର୍ମ ।

ବୈଷ୍ଣବରୂପ ଏ ଜଗତେ ହେ । ୧ ।

ତିନିପୁର ଯାକ । ପଢ଼ୁଅଛୁ ତାକ ।

ନ ଚିହ୍ନି ଅଳ ପରିଯନ୍ତେ ହେ । ୨ ।

ତନ୍ମୁ ଥାଉଁ କଣା । ବୁଦ୍ଧି ଥାଉଁ ବଣା ।

ବାହୁଲ ହେଲେଣି ସମସ୍ତେ ହେ । ୩ ।

ସେ ହେବ ମନୁଷ୍ୟ । ଜାଣିବ ଅବଶ୍ୟ ।

ବୁଝାଇ କହୁଅଛୁ ଯେତେ ହେ । ୪ ।

ଭଜିଲେ ଏ ଦାସୀ । ହେବୁ ରହେ ଯକା ।

ତେଜାରେ ଧର ଅନ୍ତର୍ଗତେ ହେ । ୫ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମ କର ସୁଧା ମକରନ୍ଦ ।

ସୁଜନେ ପିଅ ଅନୁବ୍ରତେ ହେ । ୬ ।

(୫୯)

(୩) ଭଗବତ୍ସବେ ହୋନ୍ତି ବଶ ହେ । ପଦ ।

ସକାମରେ ନାହିଁ । ନିଷାମରେ ଥାଇ ।

ସତ୍ୟାଦି ବଚନେ ପ୍ରକାଶ ହେ । ୧ ।

ମନ୍ତ୍ର ପାଇଅଛ । କି ଗୁରୁ କରନ୍ତି ।

ପୁରୁଷ କର୍ତ୍ତୃପଦଦେଶ ହେ । ୨ ।

ଆସିଅଛୁ ଜୀବ । କିନ୍ତୁ ନାହିଁ ନେବ ।

ରହୁବ ଯଶ ଅଯଶ ହେ । ୩ ।

ମାତୃଗର୍ଭେ ସବୁ । ଦେଇଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ।

ଅପଣା ସୁଖେ ଗଲ ନାଶ ହେ । ୪ ।

ଧନ ନ ପାଶଲ । ମାୟାରେ ପଡ଼ିଲ ।

କାହାଣ କିନ୍ତୁ ନାହିଁ ଦୋଷ । ୫ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମକର । ଗୁରୁକୁ ନ ନନ୍ଦ ।

ସେ ପାଦ ମହିମା ଅଶେଷ ହେ । ୬ ।

(୭୦)

(୪) ଧର୍ମରେ ଧରନ୍ ରହୁଲ ହେ । ପଦ ।

ସକାମରେ ନାହିଁ ନିଷାମରେ ଥାଇ !

ଏବେ ସେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲୁ ହେ । ୧ ।

ଏକାକ୍ଷର ପଦ । ଅବନା ନବେଦ ।

କୌଣସି ଯୁଗରେ ନ ଥିଲୁ ହେ । ୨ ।

କଳିଯୁଗେ ଜାଣ । ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଜ୍ଞାନ ।

ଦାଣ୍ଡ ବାଟରେ ରହୁଗଲୁ ହେ । ୩ ।

୫୧—୮—ମାତୃଗର୍ଭେ ପ୍ରଭୁ ଦେଇଥିଲେ ସବୁ

୫୧—୯—ଆପଣା ସୁଖେ କଲ ନାଶ ହେ ।

୫୧—୧୦—କାହା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଦୋଷ

୬୦—୧—ଗୁରୁଯୁଗେ ଦେଶ । ନାହିଁ ରୂପରେଶ

୬୦—୩—ବହୁଗଲୁ ।

ବ୍ରହ୍ମ ଗଙ୍ଗାନଦୀ । କର ସ୍ନାନ ସିଦ୍ଧି ।

ଭାଗ୍ୟ ମେଦନକ ଅଇଲ ହେ । ୫ ।

ଅପୋଡ଼ା ଭୂମିରେ । ସଲ ଗୁପ୍ତରେ ।

ଏବେ ସେ ଚିହ୍ନଟ ପଡ଼ିଲ ହେ । ୬ ।

ଭଣେ ଘାମ କଳ । ଗୁରୁପାଦବନ୍ଧ ।

ମୋ ଚିତ୍ତ ନିରତେ ମଜିଲ ହେ । ୭ ।

(୭୧)

(୧) ଉଠ ସାମି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଠାକୁର ହେ ।

ବିଜେ କର । ହେଉଛୁ ଉତ୍ତର । ଘୋଷା ।

ରଜନୀ ହୋଇଲ ଶେଷ । ହୁଅ ପ୍ରାଚ ଅବକାଶ ।

ମୁଖ ପଖାଳ ସୁବାସ । ନିଶି ହେଲ ହେ ପ୍ରକାଶ ।

ଆସିଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ ଗଙ୍ଗାମର ହେ । ୧ ।

ଦ୍ଵାରେ ଛନ୍ତି ଚାରି ନାମ । ସାରି ବଧୂ ନିତ୍ୟକର୍ମ ।

ଆବର ସେ ଚାରି ବ୍ରହ୍ମ । ଶାନ୍ତି ଶୀଳ ଦୟା ଧର୍ମ ।

ଆସିଛନ୍ତି ଦର୍ଶନେ ତୁମ୍ଭର ହେ । ୨ ।

ନିରାକାର ଆଦିକନ୍ଦ । ସଙ୍ଗେ ଘେନି ବସ୍ତୁବୁନ୍ଦ ।

ମନେ ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ । ନିଶାକେ ଭଲ ମନ୍ଦ ।

ଦୁଃଖ ସୁଖ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀବ୍ରହ୍ମର ହେ । ୩ ।

ମହାନିତ୍ୟ ଭକ୍ତଗଣ । ରାସହୁଁ କରି ସ୍ନାହାନ ।

ସଙ୍ଗେ ବୃହସ୍ପତି ବାହୁଣ । ମୁଖେ ଗାୟନ୍ତି ବଖାଣ ।

ଆଜ୍ଞା ହେଲେ ସେବକେ ପୟର ହେ । ୪ ।

ଅଙ୍ଗଲଗ ସେବାକାରୀ । ଅଗଣାରେ ଛନ୍ଦ୍ର ପୂରି ।
ବଚନକୁ ଅନୁସର । ଦୃଢ଼େ ମହିମା ସୁମର ।
କାକୁସ୍ଥରେ ଶିରେ । ଯୋଡ଼ି କର ହେ । ୫ ।

ଯୋଗନିଦ୍ରା ତେଜବୁଧୁ । ଉଠ ନିଜ ଆସନରୁ ।
ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଳମ୍ବ ତ ଦୂରୁ । ଥାଇ କବାଟ ଦୁଆରୁ ।
ଭଣେ ଭୀମ ଅଜ୍ଞାନ ପାମର ହେ । ୬ ।

(୭)

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସମ୍ଭାଳ ଶରଣ ହେ, ଶୂନ୍ୟବ୍ରହ୍ମ
ଦିଅ ଦରଶନ । ଘୋଷା ।

ପଶ୍ଚିମ ଦ୍ଵାରେ ଅନନ୍ତ   ଶକ୍ତିଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିର ଘାଟ,
ମନ କାମନା ବାଞ୍ଛିତ   ଦରଶନରେ ଆରତ
କରୁଛନ୍ତି, ନାମକୁ ଗାୟନ ହେ । ୧ ।

ପରମ ଉତ୍ତର ଦ୍ଵାରେ   ଶତ ନବେଶି ଶୂନ୍ୟରେ,
ଧାଇ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପୟରେ   କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଶିରେ,
ଲଗିଅଛୁ ଶ୍ରୀମୁଖେ ଭଜନ ହେ । ୨ ।

ବିଦ୍ଵାରେ ରାମ ହରି   ବଜାଇ ବାଣୀ ବାଂଶସ୍ତ୍ର
ଦରଶନେ ଚାହୁଁ କର   ନାରୁଛନ୍ତି ଭୋଲେ ପଡ଼ି
ଜୟଗଙ୍ଗ ସ୍ଥରେ ଘନ ଘନ ହେ । ୩ ।

୭୧—୧-୨ ସମ୍ଭାଳ ଶରଣ ହେ ନାରାୟଣ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଦିଅ ଦରଶନ,
୭୨—୨ ପରମ ଉତ୍ତର ଦିଗେ,

ଦକ୍ଷିଣରେ ଜଗନ୍ନାଥ,
ବେଦ ପଢ଼ି ଅପ୍ରମିତ,
ଦ୍ଵାରେ ଆସି ପ୍ରବେଶିତ,
ରହୁଛନ୍ତି ଯୁଥ ଯୁଥ,
ଦରଶନେ ସବୁଙ୍କର ମନ ହେ । ୪ ।

ଚଉଦିଗରେ ଚନ୍ଦ୍ରଲ,
ଅବନାପୁର ମଣ୍ଡଳ,
ଶୁଭେ ମୁଖରାବ ଗୋଳ,
ଶବଦରେ କୋଳାହଳ,
ଭୂଗଦ୍ଵାରେ ଲାଗିଛି ଭଜନ ହେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ ଚିତ୍ତ,
କରାଅ ଭୂତ୍ୟର ଭୂତ୍ୟ,
ଭଣେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ,
ଏକି ମୋର ବାସ୍ତିତ,
ମାଗୁଅଛି ଜୀବ ପରାୟଣ ହେ । ୬ ।

(୬୩)

ସିଂହଦ୍ଵାରେ ସବେ ରହୁଛନ୍ତି ହେ, ପାପେତ,
ଆସି ଯତ ସମା । ଘୋଷା ।

ବ୍ରହ୍ମବାସୀ ମୁନିଗଣେ,
ବେଦମୁଖୀ ବ୍ରହ୍ମମାନେ,
ଆସିଛନ୍ତି ଦରଶନେ,
ଉତ୍ସାହ ପାଦ ଗମନେ,
ବେଦ ଧ୍ବଜ ଦ୍ଵାରେ କରୁଛନ୍ତି ହେ । ୭ ।

ଆସିଛନ୍ତି ରୁଦ୍ରକୁଳ,
ଅଷ୍ଟକୁଳା ନାରବଳ
ଯେନ ତମୁରୁ ହି ଶୁଳ
ଅଣି ଶୀରସିରୁ ଜଳ
ଅବ୍ୟକତ ବିଷ୍ଣୁ, ଆସିଛନ୍ତି ହେ । ୮ ।

୭୧—୧୭ - ଅବନାପୁର ମଣ୍ଡଳ, ଭିତ ଦ୍ଵାଦ ବେଳୁ ବେଳ,

୭୧—୧୮ ଭୂଗଦ୍ଵାରେ ହେଉଛି ଜାଣିନ

ସୁରପତି ସୁନଇନ୍ଦ୍ର,
ବଜାଇ ଦୁଇଭୁ ବାଦ୍ୟ,
ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଦେବବୃନ୍ଦ,
ନାଚୁଛନ୍ତି ଉନମାଦ,

ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପ ଆଣିଛନ୍ତି ହେ । ୩ ।

ଗୁରୁପୁର ହୋଇ ଠୁଳ,
ଦରଶନେ ଆଶଶୃଳ
ପଡ଼ୁଅଛନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ,
ଭିଡ଼ି ହୋଇ ବେଳୁ ବେଳ,

ବାଟ ନାହିଁ ଛନ୍ତି ଯନ୍ତ୍ରାୟନ୍ତି ହେ । ୪ ।

ଛପ୍ପା କୋଟି ଜୀବ ଯେତେ,
ପଡ଼ି ପାଇବା ନିମନ୍ତେ,
ଆଶା କରିଛନ୍ତି ଚିତ୍ତେ,
ଦୃଢ଼କୁ ପାତି ସମସ୍ତେ,

ନେଲେ ଯାଇ କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷନ୍ତି ହେ । ୫ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମତେନ ଶ୍ରେୟ,
ଅବେ କେତେ ଠିଆ ହୋଇ,
ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣ ଧାଇ,
ଦୟା ହେଲେ ଯିବେ ସେହି,

ନିଶାଉଛୁ ଘେନ ମୋ ବନତି ହେ । ୬ ।

(୬୪)

(୪) ବଦା ହେଲେ ଯେହାପୁର ଯିବେ ହେ । ଶୁଭ ଏବେ ।

ଅନୁକୂଳ ଶୁଭେ । ଘୋଷା !

ଦୂରଦେଶ ଉକ୍ରମାନେ । ଆସିଛନ୍ତି ଦରଶନେ ।

କିନ୍ତୁ ନ ରୁଚଇ ଆନେ । ଧାଇଛନ୍ତି ଅନୁଷ୍ଠଣେ ।

ନାମେ ଶ୍ରେୟ ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରବେ ହେ । ୧ ।

୭୩—୧୦—ବଜାଇ ଦୁଇଭୁ ବାଦ୍ୟ, ମନେ ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ,

୭୩—୧୧—ଗୁରୁପୁର ଉକ୍ରମାନେ,

୭୪—୩—ଆସିଛନ୍ତି ସନ୍ନିଧାନେ

୭୪—୪—ଗୁରୁ ଛନ୍ତି ଅନୁଷ୍ଠଣେ

ଦେଖ ପ୍ରଭୁ ଅନାଦି ତ । ଅଶେଷ କରତ ହୃତ ।

ଟାଳିଅଛନ୍ତି ଭଗତ । ଆନନ୍ଦରେ କୃତ କୃତ ।

ନିରନ୍ତରେ ପଦପାଦେ ଲଗେ ହେ । ୨ ।

ହାଅ ବୋଲିଲେ ନ ହାନ୍ତି । ପଟ୍ଟଥରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ମାଗୁଛନ୍ତି ସଦଗତ । ଦମ୍ଭେ ରହୁ ନାହିଁ ମତ ।

ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିବାର ଲୋଭେ ହେ । ୩ ।

ଗୁହାଣୀ ଆସିଛନ୍ତି । ଦୋଷମାନ କରିଛନ୍ତି ।

ବିକଳ ହେଲେଣି ଅତି । କ୍ଷମାକର ଦଣ୍ଡ ଶାନ୍ତି ।

ଅପରାଧ କରେଛନ୍ତି ପୁଣି ହେ । ୪ ।

ହେଉଛନ୍ତି ଥରହର । ହୃଦୟ ଛନ୍ଦ କାତର ।

କରିବ ଯେବେ ଉଦ୍ଧାର । କିସ ବିଚାରୁଛ ଆର ।

ଗୁରୁ ପର ଅଟ ଶୁଣିଯୁଗେ ହେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀକର ପାରୁଣେ ରହି । ଭଣେ ଶ୍ରୀମସେନ ଭୋଇ ।

ଧରି ପାଦପଦ୍ମ ଦୁଇ । ଅନେକ କହେ ବିନୋଇ ।

ଉଷା ନୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅଗେ ହେ । ୬ ।

(୬୫)

(୧) ଅଶାକାର ଅଟରୂପେ ପ୍ରକାଶ । କିନ୍ତୁ ନ ଦିଶନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ ଆକାଶ । ଘୋଷା

ବର୍ଣ୍ଣଭେଦ ନାହିଁ କି ବର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣିତ, ଅବର୍ଣ୍ଣ ସେ ସୁରୁତ । ୦ ।

ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ କି ସେବା କରିବ, ଭାବେ ହୁଅନ୍ତି ଦୃଶ୍ୟ । ୧ ।

କଟି ନାହିଁ ଆଡ଼ିବେ କଉକୁଳ କାହିଁ ପିନ୍ଧିବେ କିସ । ୩ ।

ନାହିଁ କରପଣା ହୃଦୟ ମଣ୍ଡଳ, ନାହିଁ ଉର ସନ୍ଦେଶ । ୪ ।

କାହିଁ ନ ବୁଝନ୍ତି ଛଡ଼ାଇ ହୁଅନ୍ତି, ନ କରନ୍ତି ବିଶ୍ୱାସ । ୫ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଦାନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ, ଗୁରୁ ପଦ୍ମରେ ଆଶ । ୬ ।

(୭୭)

(୧) କଳିଯୁଗେ ବୈଷ୍ଣବ ମରତ ।

ନର ଅଜ୍ଞେ ସ୍ଥାନୀ ବଳେ ଧରତ । ଘୋଷା ।

ନିଷ୍ଠାମ ଧର୍ମରେ

ପଦ୍ୟାଦ କର୍ମରେ

ରହୁଛୁ ନର ଶିତା । ୧ ।

ବୃଦ୍ଧତନୁ ଶ୍ରୀନ

ଶ୍ୟାମଳ ବରଣ

ସେ ସବୁପ ଦଶନ୍ତ । ୨ ।

ଅରକ୍ଷିତ ବେଶ

ମୁକୁଳିତ କେଶ

ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଅଛନ୍ତି । ୩ ।

ସାକ୍ଷାତେ ସେ ବ୍ରହ୍ମ

କଥା କହୁଛନ୍ତି

ନାହିଁ ଚିନ୍ତୁଅଛନ୍ତି । ୪ ।

ଦାକ୍ଷୀ ଅବଧୂତ

ମହିମା ବିଖ୍ୟାତ

ଭୂମିରେ ସେ ଶୁଅନ୍ତି । ୫ ।

ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ

ଗୁରୁ ପାଦରତ

ମାଗୁଅଛୁ ବିନତ । ୬ ।

(୭୭)

(୩) ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ କରେନ୍ତି ବସ୍ତାର । ଭରତ କେ ଅଛୁ ସମ୍ଭାଳି ଧର ॥

ନିଜ ନାମ ଯାହା, କହୁ ନେହେ ତାହା, ନ ବସଇ ଅସର । ୧ ।

ଶବ୍ଦ ଯେତେକ, ବେଦାନ୍ତ ତେତେକ, ପ୍ରଚରୁଛୁ ସଂସାର । ୨ ।
 ଅନାଦି ପୁରୁଷ, ଯାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି, ଅନ୍ତ ନାହିଁ ତାହାର । ୩ ।
 ଗୁରୁଦେବ ସ୍ଵାମୀ, ଯେହୁ ସେ ଅଟନ୍ତି, ସାର ଜ୍ଞାନ ଭଣ୍ଡାର । ୪ ।
 ମହିମା ନାମଟି, ଯେହୁ ବୋଲୁଛନ୍ତି, ଅଗାଧ ସେ ସାଗର । ୫ ।
 ଗୁରୁ ପାଦ ଧାର, ଭାଣେ ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରୋତ, ନିଷ୍ଠେ ହେବ ଉଦ୍ଧାର । ୬ ।

(୭୮)

(୪) କଳି ଶ୍ରୀ କରବେ ସତ୍ୟ ଯୁଗ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଧୂଳି ଜାଗିଲେ ଅଗ । ଘୋଷା ।

କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରାୟେ ହୋଇ । ଜମ୍ବୁ ଦୀପ ମନ୍ଥା । କଲେଣି ସାଧୁସଙ୍ଗ । ୧ ।
 ଯେ ହେବ ଅଦିଅ । ସେ ହେବ ମୁକତ । ବୁଝିଲେ ଭେଦ ମାର୍ଗ । ୨ ।
 ମନ ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧି । କରବେ ଅନାଦି । ପାଇବେ ରାଜଶ୍ରେଷ୍ଠ । ୩ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ବୃଦ୍ଧ ରୂପ । ଇଚ୍ଛା ଘୋର ତପ ଅଛି ଯେମନ୍ତେ ଲଭ । ୪ ।
 ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଅଖଣ୍ଡ । କରଅଛି ସଂଯୋଗ । ୫ ।
 ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ । ଗୁରୁ ପାଦେ ଚିତ୍ତ । ଥିବ ଯେମନ୍ତେ ରାଗ୍ୟ । ୬ ।

(୭୯)

(୧) ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଖେଳୁଛନ୍ତି ହେ ।
 ନରରୂପେ ଦେବାଦେବୀ ଖଟିଛନ୍ତି ହେ । ଘୋଷା ।

ସେହି ଏକା ମହାଗୁରୁ । ବିଜୟେ ଶୂନ୍ୟମନ୍ଦରୁ ।
 ସଂଶୟ ଗୁଡ଼ି ହୃଦରୁ । କର ପ୍ରତି ହେ । ୧ ।
 ସେହିଟି ଜୀବର ଧନ । ଅପ୍ରତେ ନ କର ମନ ।
 ଭଲ କର ଏବେ ଚିନ୍ତା । ଧର ଚେତ ହେ । ୨ ।

ଠାକୁର ମହିମା ସେହୁ । ଏକା ଗୁରୁ ମହିମାହିଁ ।
 ଧନ୍ଦ ହେଉଛ କପାହିଁ । କର ଶ୍ରୀତ ହେ । ୩ ।
 ବେଳ ଆଉ ବସାଧର । ଜ୍ଞାନେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗ କର ।
 ଛୁମ୍ବରେ କର ଗୋଚର । ଦେବେ ଛିଡ଼ ହେ । ୪ ।
 ତୋଳି ବିଚିତ୍ର ମନ୍ଦିର । ପଡ଼ୁଛି ଛନ୍ଦ ଗୁମର ।
 ନେତ୍ରିଛନ୍ତି ପୁର ନର । ଚଉକଡ଼ ହେ । ୫ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ଧାଇଁ । ଭଣେ ଶ୍ରୀମଦେନ ଶ୍ରେଣି ।
 ଆନନ୍ଦେ ଶୋଭା ପାଉଛି । ଏ ଧରଣ ହେ । ୬ ।

(୭୦)

(୨) ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ଧର ଧର ପଦୁପାଦ ହେ ।
 ଖଣ୍ଡିତ କାଳ ବିପତ୍ତି ପରମାଦ ହେ । ଘୋଷା ।
 କରଅଛ ଯେବେ ଦୋଷ । ଜଣାଅ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପାଶ ।
 ଛେଦ ହୋଇବ ଉଦ୍ଧାସ । ଅପରାଧ ହେ । ୧ ।
 ପାପ ପୋଡ଼ିବ ବ୍ରହ୍ମରେ । ନାମ ଅଲେଖ ଧର୍ମରେ ।
 ଭଜ ସାଧୁ କି କର୍ମରେ ନିବିବେଦ ହେ । ୨ ।
 ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏ ଦୁଆର । ମନେ ଅପ୍ରତେ ନ କର ।
 ପଶ୍ଚାତେ ହେବ ଅସାର ପରମାଦ ହେ । ୩ ।
 ଶକତି ସାହାର ଥିବ । ନିଷ୍ଠେ ଭଗତ ଲଭିବ ।
 ଗୁରୁପାଦବନ୍ଦ ଅଟେ ସାର ପଦ ହେ । ୪ ।
 ଅରୁଣୁ ରୂପ ସ୍ବରୂପ । ନୟନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।
 ବୁଦ୍ଧିରେ କର ବିବେକ ହେବ ସିଦ୍ଧ ହେ । ୫ ।
 ଓଁ କାର ପରମ ପାଦୁଁ । ପିଅ ମକରନ୍ଦ ମଧୁ ।
 କହେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଅତି ସାଦ ହେ । ୬ ।

(୭)

(୩) ମହାନିତ୍ୟ ଖେଳ ଦେଖେ ଜମୁହୀପେ ।
 ଶରୀରାର୍ଥ ପରକାଶେ ବାହ୍ୟରୂପେ ହେ । ଘୋଷା ।
 ସତ୍ୟାଦି ଯୁଗେ ରଗତ । ଯାର ପାଇଁ ତପୋବନ୍ଧ ।
 ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ହୃଦେ ବିଜେ ଆପେ ହେ । ୧ ।
 ସେତୟା ଯୁଗରେ ତପୀ । ଭକ୍ତମାନେ ହେଲେ କର୍ମି ।
 ସେହି ବ୍ରହ୍ମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶି ଆତ୍ମାୟୁଗେ ହେ । ୨ ।
 ଦ୍ଵାପର ଯୁଗକୁ ଚାହିଁ । ବ୍ରଜ ଗୋପାକୃଷ୍ଣୀ ହୋଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମଅଙ୍ଗେ ପ୍ରେମ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରସାଦ ରୂପେ ହେ । ୩ ।
 ଏ କଳିଯୁଗରେ ଦେଖ । ଚାପୁର ଭକ୍ତହକ ।
 ହୋଇଲେଣି ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତପେ ହେ । ୪ ।
 ଜନମି ଶୁଣିଦଗରେ । ବାଞ୍ଛନ ପାଟକ ଘରେ ।
 ରହିଲେଣି ଠାବେ ଠାବେ ଧାର ଥୋକେ ହେ । ୫ ।
 ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଥାନ ଭୋଇ । ସମସ୍ତେ ପାଇବେ କାହିଁ ।
 ସଦଜ୍ଞାନ ମୁକ୍ତି ପଦ ଗୁରୁ ମୁଖେ ନେ । ୬ ।

(୭)

(୪) ଘୋଷିଲଣି ଆସି କଥା ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହେ ।
 ମନୁଷ୍ୟ କି ପ୍ରଭୁ ସେହି ଚିହ୍ନ ତାକୁ ହେ । ଘୋଷା ।
 ନିର୍ଗୁଣ ସେ ହୋଇଥିଲ । ମହାଶୂନ୍ୟ ନିତ୍ୟଲୀଳା ।
 ଦେବ ମାନବରେ ଖେଳା ଏ ଯୁଗକୁ ହେ । ୧ ।

ଅନନ୍ତଙ୍କ ଖେଳ ଏହି । କେ କହିବ ଦେହ ବହି ।
 ହାସ୍ୟ ଭଙ୍ଗ କରୁଅଛି ସେ ପ୍ରଭୁକୁ ହେ । ୨ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଇ । ଚାରିଦିଗୁଁ ଭକ୍ତେ ଯାଇ ।
 ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ବନ୍ଦାଇଲେ ସେ ପ୍ରଭୁକୁ ହେ । ୩ ।
 ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ କପୁର । ସପ୍ତାମୃତ ସେ ସମ୍ଭାର ।
 ହିଁଧପ ଆନନ୍ଦମାନ ମଙ୍ଗଳକୁ ହେ । ୪ ।
 ନାମଧନ ଦୁଳଦୁଳ । ମହା ପଦ୍ମର ଉତ୍କଳ ।
 ପ୍ରବର ଲଳିତା ତାଙ୍କ ହିଁପୁରକୁ ହେ । ୫ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁନରଣେ ଯାଇ । ଉଷେ ଶ୍ରୀମଦେନ ଶ୍ରେଣ ।
 ଦବା ନିଶି ଶ୍ରୀଅଛୁ ସେ ପ୍ରଭୁକୁ ହେ । ୬ ।

(୭୩)

(୧) ଶୂନ୍ୟକାଶୀ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଆସି, ବିକଟ ଯେ ଉଚିତ୍ତଲେ । ଘୋଷା ।

ଲୋଭ ଯାଇ ଚାରିଦିଗେ । ଏକମନ ହୋଇ ସଙ୍ଗେ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବ ଭେଟ ହୃଦେ ସୁମରି ତାଙ୍କଲେ । ୧ ।
 ଉଚ୍ଚବାର କଥା ଛୁଡ଼ି । ନିଷ୍ଠାମ ପ୍ରେମରେ ରୁଡ଼ି ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇବେ ସବୁ ଯହିଁ ଇଚ୍ଛା ତହିଁ ସୁଲେ । ୨ ।
 ମନ ମୋଟ ହୋଇବାରୁ । ଶ୍ରୀଗୁରୁ ମଣିଲେ ନରୁ ।
 ପଥରେ କହୁଥାନ୍ତି ଯେତେ ଏବେ ହୋ ନେତ ପକଲେ । ୩ ।
 ଏକାକୀର ପାଦ ଧାଇଁ । ତାଙ୍କ ଏକ ମୁଖ ଦେଇ ।
 ଗୋପ୍ୟାନରେ ଦେହ ଧରିଛନ୍ତି ଅବନି ମଣ୍ଡଳେ । ୪ ।
 ଅନ୍ଧାର ହେଲା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ଜନ୍ମଦ୍ୱୀପ ନବଖଣ୍ଡ ।
 ରହେ ଯେତେ ହିଁପୁର ଠାକୁ ନର ଯେତେ ଦେଲେ । ୫ ।

ଯେ ଅବା ଅଛ ଭଗତ । ସମ୍ଭାଳି ରଖ ଜଗତ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମକଳ ପୃଥ୍ବୀ ଦକ୍ଷାଅ ଏ ଜଳକାଳେ । ୭ ।

(୬୦)

(୨) ଧର୍ମ ଧାରଣେ ଧରତ ରହୁଛୁ ଶୁଣିବୁଗରେ । ଘୋଷା ।

ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି ଦୟା ଶମ । ଏହା ପାଳିବ ଯେ ଜନ ।
ଆହା ଚିହ୍ନି ଅନ୍ନ ଦାନ ଦେଲେ ବଣ ହେନ୍ତି ତାରେ । ୧ ।
ନାମରେ ଶାଣେ ଯାଅ । ଜୀବ ପରେ ଦୟା ବହୁ ।
ଏ ଧର୍ମର ସାର ଅଛି ନାହିଁ ନା ଏ ସଂସାରେ । ୨ ।
ଶରଣାର୍ଥେ ଜାନ କର । ତେବେ ପଞ୍ଚବ ଗୋଚର ।
ସେ ଅଲୋଖ ଅଶାଳାର ଅଛନ୍ତି ସବ ଘଟରେ । ୩ ।
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସେ ପୁରୁଷ । ଅଟେ ମହୁଁ ମା ଅଶେଷ ।
ସେବା ଭଗତକ ଜାଣି ଦୁଃଖ ହୋଇବେ ଭବରେ । ୪ ।
ମନ ମଧ୍ୟେ ଜଳେ ତହୁ । ତେବେ ଅଛୁ ସତ୍ୟ କୃତ୍ୟ ।
ବିଚ୍ଛାଲେ ପାଶେ ହୁନ୍ତି ଉଦତ ଭକ୍ତ ହୃଦରେ । ୫ ।
ନେନ ନେହଁ ଲୁହ ଯହେ । ହୃଦରେ ସନ୍ତାପି ହୁଏ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ଭକ୍ତ କହ ଚଳିତୁଅଛୁ ନରାଜରେ । ୬ ।

(୭୫)

(୩) ଜଗତ ଭଗତ ଜନ ଆସ ଲେଉଟିବା ପ୍ରଭୁକୁ । ଘୋଷା ।

ଶ୍ରୀପୁରୁଷେଷେ ନାଶ । ଥିଲେ ଯେଉଁ ନାରାୟଣ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ କାହିଁ ରହିଲେ । ତେଜିଲେ ଦିନ ଦାରୁକୁ । ୧ ।
ନାହିଁ ମା ଗୋସାଇଁ ଗୁରୁ । ଯେହୁ ଅବା ମହାପ୍ରଭୁ ।
ତହିଁ କଣିଥିଲୁ ଆଶା । ଶୂନ୍ୟ ହେଲେ ଦେଖ ଦେଖୁ । ୨ ।

ସାଧୁ ସହୁ ସୁଜନନ । ସେ ଅଛୁ ଜଗତେ ଜାଣି ।
 ହାକିମ ଦ୍ରୁମ ସେହୁ । କହୁଅଛୁ ସମସ୍ତକୁ । ୩ ।
 ଗୁଣଦିଗେ ଗୁଣ ଧାମ । ଗୁଣଜର୍ମି ଗୁଣ ନାମ ।
 ଏଥୁ ଅବା ପ୍ରଭୁ ଧବେ ପୁଛୁ ପଣ୍ଡିତ-ଜନକୁ । ୪ ।
 ଏତେ କଥା କେ ଇଲଣି । କେହୁ ନ ପାରୁଛ ଜାଣି ।
 ବିପତ୍ତି ଆଗମ ଅଛି ଏ ସଂସାରସାଗରକୁ । ୫ ।
 ଭଣେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭେର କହ । କଥାକୁ ନ ଗୁଝ ମନ୍ଦ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରହିବ ବୋଲି ପରତେ ନାହିଁ ମନକୁ । ୬ ।

(୭୭)

(୪) ପୃଥୀ ହେଲଣି ଅନ୍ଧାର ସନ୍ତାନ କେ ଅଛୁ ସେବେ । ଘୋଷା ।
 କବା ବେଦାନ୍ତୀ ସିଦ୍ଧାନ୍ତୀ । କବା ନାଗାନ୍ତୀ ଯୋଗାନ୍ତୀ ।
 କି ଅବା ସେ ଯତି ସଖା । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ରଖ ଏବେ । ୧ ।
 ଦୋଷାଦେ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପିଲେ । ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଗୋପ୍ୟାନ ହେଲେ ।
 ନୁଆର ରଞ୍ଜନା ହେବ । ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିଥିଲୁ ପୁଣେ । ୨ ।
 ଯେବଣ ଧର୍ମରେ ପୃଥୀ । ରହିବ ଯଶ ଲାଭ ।
 ଯେମନ୍ତେ ସତ୍ୟ ଗଢ଼ିବ । ସେ ଧର୍ମକୁ ଧର ସବେ । ୩ ।
 ନାମ କହେ ସେ ଆଦିତ । ପାଇବ ଗତି ମୁକତ ।
 ଭବ ସାଗରୁ ତିରିବ । ରହିବ ଅଲେଖ ଗଡ଼େ । ୪ ।
 ଆତ୍ମାକୁ କଲେ ଗୋରବ । ପାଇ ଅଦ୍ୟ ଅନ୍ତ ତାର ।
 ଦୃଢ଼କର୍ମେ ସେବାକର । ନିଶ୍ଚୟ ସେ ତାର ନେବେ । ୫ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସୁନ କର । ଜୀବନ୍ତେ ହେଲଣି ବନ୍ଧ ।
ଜଣାଉଛୁ ପାଦ ବିନ୍ଦ । ଶ୍ରୀଗୁରୁ ହେଲେ ଜାଣିବେ । ୭ ।

(୭୭)

(୧) ସ୍ବାମୀସେବା ଗୁରୁସେବା ସ୍ବଦେହରେ କର ।
ସତ୍ୟ ଆତ୍ମରେ ସାତ୍ତ୍ବିକ ଧର୍ମକୁ ହୃଦୟରେ ଧର । ଗୋଷା ।
କୋଟି ଜନ୍ମ ଘୋର ତପସ୍ୟା ପୁଣ୍ୟରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଏ ସାର ।
* ଅଜ୍ଞାନରେ ଦିନ ଗଲା ହେ ଫୁଲନ ଭଜ ଶ୍ରୀପଦ୍ମର । * ।
ଗତି ମୁକତି ସମ୍ପାଦି ତୁମ୍ଭ ଦେଇ ମାୟାକୁ କରଛ ଶାର ।
ମାଡ଼ି ପଡ଼ିବ ଲହଡ଼ି ଘଡ଼ିଘଡ଼ି ପଶ୍ଚାନ୍ତେ ଉପର । ୨ ।
ହେବୁ ଆଉ ଆଶା ଲଗାଅ ଭରସା-ଟିଆକୁ ହେଉଛୁ ଦୂର ।
ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥଳେ ଯେହୁ ରବିତଳେ ସେହୁ ସବୁର ଠାକୁର । ୩ ।
ନବଦ୍ବାର ବାଟେ ପୁରବ ଏ ଘଟେ କାରୁଣ୍ୟ ପ୍ରଳୟ ନୀର ।
ପାଇଛ ଯେତକ ନ ପାରିଲେ ରଖି ହେବ ନାରଖାର । ୪ ।
ସାକ୍ଷାତରେ ସତ ହେବ ପରାପତ ଗୁରୁସେବା କଲେ ସାର ।
କାଳ ମାୟାଜାଲ ଛୁଡ଼ିବ ସକଳ ତେବେ ହେବ ପାର । ୫ ।
ନ ଦଣ୍ଡିବ ଯମ ପାଇବ ଆଶ୍ରମ ବସିବ ଅଭୟପୁର ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମକର୍ତ୍ତ କବିକୁଳ ଗୁନ୍ଦ ହେବ ଅଜ୍ଞାନୁର । ୬ ।

(୭୮)

(୨) ମାୟା ତେଜ ମୋହ ତେଜ ଅପରୂପ ଭେଦ ଘଟେ ଘଟେ ବାସ ।
ଅଲେଖ ପୁରୁଷ ତାକୁ କର ଠାବ । ଗୋଷା ।

ପବନ ପ୍ରାୟ ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶରୀରେ ଖେଳୁଛୁ ଶବଦ ନାଦ ।

କରୁଛୁ ଭ୍ରମଣୀ, ଫେରୁଛୁ ଉଚ୍ଚାଣୀ, ଶରୀ ଏକପାଦ । ୧ ।

ଅନୁମାନ ଦ୍ଵାରେ, ଗମିବ ସେପୁରେ, ନିଗମରୁ ଶରୀ ପଦ ।

ଜିହ୍ଵା ନ ଲଗଇ, ପାର ଯେବେ ଖାଇ, ତେବେ ପାଇ ସ୍ଵାଦ । ୨ ।

ଅବୁପକୁ ରୂପ କରି, ମୁଖେ ଜପ ହୋଇବ ବଚନେ ସିଦ୍ଧ ।

ଅଦେଖା ଦେଖିଲେ, ଏ ଘଟେ ରଖିଲେ, ଆତ୍ମା ହେବ ବୋଧ । ୩ ।

ସ୍ତୋତ୍ର ଚକ୍ଷୁ ନାସା ମୁଖ ଏ ସମସ୍ତ ସାକ୍ଷାତେ ଅଟନ୍ତି ବେଦ ।

ରଜ ବାଜ ପାଞ୍ଚ ପରଶ ପ୍ରକୃତି ଏକଠାରେ ମେଦ । ୪ ।

ସେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଧ୍ୟାୟ, ଚିତ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅ, ନ କର ମନରେ ଶେଦ ।

କୋଟିଏ ଅନଳ, ତେଜ ପରବଳ, ପାପ ହେବ ଛେଦ । ୫ ।

ପରତେ ହୋଇଲେ । ରହିବ ନିଶ୍ଚଳେ । ନୋହୁବ ଜନମ ବନ୍ଧ ।

ଭଗେ ସମକର । ଜାନଭେଦ ବନ୍ଧ । ଫଟିଅଇ ମୁଦ । ୬ ।

(୭୧)

କହା ନାହିଁ ବାଞ୍ଛା ନାହିଁ ଏ ଧର୍ମରୁ ଅଧିକ ।

ଆତ୍ମାଜ୍ଞାନ ହୃଦ ନିତ୍ୟେ କର ଚିତ୍ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିବେକ । ଘୋଷା ।

ଧନ ଦାରୀ ପୁତ୍ର ଶ୍ଵଶୁରୀ ସମସ୍ତ ଏ ମଥୁକ ସଙ୍ଗ ଲୋକ ।

ମୋହୋ ମୋହୋ ବୋଲି ଅଛୁ ତୁ ଆବୋଧ ପଛେଦେବେ ଦୁଃଖ

୭୮—୩—ପବନ ପ୍ରାୟ ଏ ଶରୀରେ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଖେଳୁଛୁ ପରମ ନାଦ

୭୮—୪—ଫେରୁଛୁ ଉଚ୍ଚାଣୀ କରୁଛୁ ଭ୍ରମଣୀ ।

୭୮—୫—ପାଦ ହସ୍ତ ନାସା ଚକ୍ଷୁ ନାଶ୍ଟ୍ର ମୁଖ ଏ ଅଟେ ସାକ୍ଷାତେ ବେଦ

୭୮—୬—ରହିବ ନିଶ୍ଚଳେ

୭୯—୧—ଆତ୍ମାଜ୍ଞାନ ହୃଦ ଲୟ କରି ଚିତ୍ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିବେକ ।

ରାଜପଣ ଭଲ ଚଳାଣିବା ହଳାଳ ତହିଁ ନାହିଁ କିଛି ସୁଖ ।
 ବ୍ରହ୍ମକୁ ନ ଚିହ୍ନି ହେଲେ ନୃପମଣି ଲଭେ ଦୋଷ ପାପ । ୨ ।
 ଶତ୍ରୁ ପଣ ବଢ଼ି ଯେମାନେ କହେ ଅଜ୍ଞାନ ମୁଠ ମୁଠୁଣ ।
 ଅଧୋଗତି ହୁନ୍ତି ନରକେ ପନ୍ଥା ତହିଁ ନାହିଁ ସୁଖ । ୩ ।
 ନାମବସ୍ତୁ ଲାଭ ଜୀବକୁ ଦାଣ୍ଡିତ ପିଣ୍ଡକୁ କାରଣ ଦେଖ ।
 ଛପ୍ପା କୋଟି ଜବ କରନ୍ତି ଯଜନା ଅନାଦି ଅଲେଖ । ୪ ।
 ନିଶିଦରୁ ରସ, ଭେଦରୁ ପ୍ରକାଶ ନିଅନ୍ତି ଦୋଷକୁ ଚାଟ ।
 ତାକୁଣି ମୁଦିଲେ ନ ମିଳିବ ଆଉ ଦେବ ନରପଥ । ୫ ।
 ମଳକୁ ନ ଗୁଡ଼ି ଦେଉରେ ନ ପଡ଼ି ଭାବ ଅଛି ଯାର ଶକ୍ୟ ।
 ଭଣେ ଶ୍ରାମ କରି କରି ବାରନର ଅଦେବ ଅରୁପ । ୬ ।

(୮୦)

ଭକ୍ତି କଲେ ଭାବ କଲେ ଅନ୍ତ ଲେଖ ପାଳନ ।
 ମହିମାସାଗର ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ ହୋଇବନ୍ତି ନାବ । ଘୋଷା ।
 ନିଶିବ ମନ୍ଦିରେ ଥିଲ ମୁଦିତରେ । ଦ୍ରବ ଆସି ଦେଲୁ ଭାବ ।
 ଅବନାମଦରୁ ବିଳସୁ ଶ୍ରୀଧରୁ ଭାବ ଥିଲେ ଭାବ୍ୟ ।
 ବ୍ରହ୍ମମଣ୍ଡଳରୁ ଖସିଲା ବେଳରୁ । ଯାକୁ ଲାଭ ନାଳିଥିବ ।
 ବେଦଦରୁ ଆସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶରୁ ଶାସି ଯେବା ଯୋଗାଜବ । ୨ ।
 ପୁଷ୍ପ ବାସନାରୁ ଯିବ ଦୁକୃତରୁ । ଲେଖା ହୋଇଅଛି ଆଗ ।
 ଅକର୍ମ ବିକର୍ମ କଣିପାରେ ସମ ଲଭେ ସାଧୁସଙ୍ଗ । ୩ ।
 ଅନାଦି ବ୍ରହ୍ମରେ ଚିତ୍ତ ନିରାଗରେ । ଲଗାଇ ଶେଷହେଉ ଥବ ।
 ଅସାଧନା ମାର୍ଗେ ଶକତି ସନ୍ତବେ ଉପରେ ବସିବ । ୪ ।

ଦିନୁ ଦିନୁ ଜୀବ ଦୃଢ଼ରେ ଶାନ୍ତିନି । ଲଗାଇ ସେମନ୍ତେ ସୁନ ।
 ଜନମ ନାମକୁ ଆସେ କଲେ ତଳୁ । ଉଧାରଣ ଦେନ । ୫ ।
 ଅପୋଡ଼ା ବନକୁ ବଳାଅ ମନକୁ । ବେଳହୁଁ କରାଅ ଠାବ ।
 ଭଣେ ଶ୍ରାମ କର ଗୁରୁପ ଦବନ୍ତ । ହେବ ସେବେ ଯୋଗ୍ୟ । ୬ ।

(୮୧)

ନିଶନଦ ଘରେ ଲୋଦ ନିଦା ବୁଝୁକୁ । ଘୋଷା ।
 ନୁହେଁ ଶବଦ ଭେଦ, ଶୂନ୍ୟ ଅଟେ ଆନନ୍ଦ ।
 ଜଳ ପବନ ନାହିଁ ନିଜ ଅଙ୍ଗକୁ । ୧ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ଦବା ନୋହୁଛି, ନିଷ୍ଠାମ ଯୋଗେ ଅଛି ।
 ନିଶମ ଅଟେ ପଥ ସେ ଭୁଲକୁ । ୨ ।
 ଅଲୋକ ସ୍ଵାମୀ ଯେହୁ, ନିର୍ବେଦ ହନ୍ତ ସେହୁ ।
 ଅବେଦ ମାର୍ଗେ ଚଳ ସେ ମନ୍ଦିରକୁ । ୩ ।
 ସବୁକୁ ନୋହେ ଦୃଶ୍ୟ, ଅଛି ନିଜ ଅଶେଷ ।
 ସଙ୍ଗ କରୁଛି ଏକା ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ । ୪ ।
 ବହୁ ସମାନେ ଶୂନ୍ୟ, ଅଛି ଆତ୍ମର ଜଣେ ।
 କେହି ନ ଜଣେ ଲାଜ ନିଜ ନାମକୁ । ୫ ।
 ଭଣିଲେ ଶ୍ରାମ କର, ଯଦ ପଦକେ ଭେଦ ।
 ଅନୁସରି ରହୁଛି ପାଦବନ୍ଧକୁ । ୬ ।

(୮୨)

ଫେଡ଼ି କବାଟ ଯାଇ ପଶ ଭିତରେ । ଘୋଷା ।

୮୧—୧୦—ବ୍ରହ୍ମ ଉପରେ ବ୍ରହ୍ମ ଶୂନ୍ୟ ରହୁଛି ମର୍ମ ।
 ବ୍ରହ୍ମଠାରୁ ସମାନେ ଅଛି ଆତ୍ମର ଜଣେ ।

ପରଚେ ହେଲେ ତାକୁ । ଉପୁ ନାହିଁ କାହାକୁ ।
 ସଖୟ ଯିବ ମନୁ ସେବ ପୟରେ । ୧ ।
 ଓ ମ, ବେନିକର । ଜ୍ଞାନକନେ ବିରୁର ।
 ଏକତ୍ତ୍ୱ କର ଯୁକ୍ତ ଦବାନିଶିରେ । ୨ ।
 ପାଦରୁ ଫେଡ଼ି ପଦ । ଅନାମେ କର ଭେଦ ।
 ରହୁବ ଏକା ଗୁଣ ଯୁଗରେ । ୩ ।
 ସମ୍ପାଦ ବ୍ରହ୍ମଯୋଗ । ଜନ୍ମବନ୍ଧ ନୋହୁବ ।
 ପ୍ରବେଶ ହେବ ଜୀବ ବ୍ରହ୍ମପୁରରେ । ୪ ।
 ରୂପ ଅରୂପ ଦୁଇ । ଛନ୍ଦ୍ର ସମାନ ହୋଇ ।
 ମଧ୍ୟେ ଅଭୟପୁର ଅଛି ସେଠାରେ । ୫ ।
 ଭଣିଲେ ସ୍ବାମୀ ଜନ । ବଳୁଛି ମଳରନ୍ଧ ।
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ନାହିଁ କର ଯିଅ ମୁଣରେ । ୬ ।

(୮୩)

ବ୍ରହ୍ମସାଗରେ ପିଣ୍ଡ ସଂସାଧ ନେଇ । ଘୋଷା ।
 ମହିମା ଯେ ସାଗର । ତାହାକୁ ଆଶ୍ରା କର ।
 ଯାହା ବୋଲିବେ ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞାକୁ ବନ୍ଧୁ । ୧ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ କଲେ ତବିବ । ବ୍ରହ୍ମେ ଭେଟ ହୋଇବ ।
 ଯି ଗୁଣ ଛୁଡ଼ିଯିବ ନିଷାମ ହୋଇ । ୨ ।
 ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ସାର । ଏ ଦେହେ ହେଉ କର ।
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପଣ୍ଡିତ ଆଉ ପାଇବ ନାହିଁ । ୩ ।

୮୨—୮—ଜନ୍ମବନ୍ଧ; ୮୨—୯—ପ୍ରବେଶ ହେବ ସେ ଯାଇ ନିକ୍ରନ୍ତପୁରେ
 ୮୩—୨—ମହିମା ସେ ସାଗରେ—ତହିଁରେ ଗୁଡ଼ିମର
 ୮୩—୭—ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପିଣ୍ଡ ଆଦର ପାଇବ କାହିଁ ।

ଅଶ୍ରୁ ବହୁ ସେହୁ   ଶେଷ ଶେଷ ନୁହେଁ
 ଅନ୍ତର କଲେ ଯାଇଁ ତରବ ମହା । ୪ ।
 ସେହୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦାନ   ଦଥ ପିଣ୍ଡ ପରାଣ ।
 ମୁକ୍ତି ପାଇବ ବହୁ ଭେଟିଲେ ଯାଇ । ୫ ।
 ଭଣିଲେ ଶ୍ରୀମ କର   ପଦ ଅଟେ ବିଚ୍ଛନ୍ନ ।
 ଜ୍ଞାନା ଜନକୁ ପିନା ଧର୍ମ ରୁଚଇ । ୬ ।

(୮୪)

ଚିହ୍ନେ ଭଜିଲେ ଜାଣି ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ । ଘୋଷା ।
 ଅବନା ଭୂମି ସ୍ଥାନ   ଜଳୁଛି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ
 ଦୃଷ୍ଟି ଲଗାଅ ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ରେ ଦିଶିବ । ୧ ।
 ନରମେ ଅଛୁ ବ୍ରହ୍ମ   ସେହୁ ଠାବକୁ ଗମ
 ଜନ୍ମ ମରଣ ଦୁଃଖ ସେହୁ ନାଶିବେ । ୨ ।
 ଯମ ନିୟମକୁ ଯାକୁ   କରନ୍ତି ସେ ପଥକୁ
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଦେବ ଏକା ଉଦ୍ଧରି ନେବେ । ୩ ।
 ପଦ ପାଦକୁ ରଖ   ସେବା ଭରତ ଶତ
 ଅମରପଦ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାସ୍ଥେ ଦେବେ । ୪ ।
 ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଧର   ହାତ ଗ୍ରହ ନିବାର
 ନିଜ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ପ୍ରଭୁ ଲୀନ କରିବେ । ୫ ।
 ଭଣିଲେ ଶ୍ରୀମ କର   ସେ ସେ ଅଭୂପା ନର
 ସେବିଲେ ଯାଇଁ ପାଦେ କଥା କହୁତେ । ୬ ।

୮୪—୭-ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ନିଷ୍ଠେ । ୮୪—୧୦-ଗୁରୁ ସଂହାର ।

୮୪—୧୩-ସେବ ପାଇଲେ ।

(୮୫)

ଉଠି ଜାନ ନେହେ ଶୁନ୍ୟେ ଦେଖ । ଅଭୟ ମଣ୍ଡଳକୁ । ଘୋଷା ।
କର୍ମକାଣ୍ଡ କଟା ପଥର ବସାଇ

ଜାନ କଳା ତୁନ ଗୁଡ଼ିଛନ୍ତି ତହିଁ ।

ସୁପତ୍ୟ ପୁଣ୍ୟକୁ ମାଟିଖତ କର

ଲପିଛନ୍ତି ଅନାଦି ଅଲୋକ । ୧ ।

ଧର୍ମ ହୋଇଅଛି ଗୁଞ୍ଜୁଣୀ ପହିରୀ

କୋଠା ଖରକୁଛୁ ବୁଲି ବେଢ଼ା ବେଢ଼ା ।

ସଜନା କଲନା ଖଟି ଅନପଣା

ମୁଖେ କେ କହିବ କଣ ଶିକ୍ଷା । ୨ ।

ସ୍ବାକୃଷ୍ଣ ନାମ ହୋଇଛି କବାଟ

ଲୁଚିଅଛି ଦଶ ପରକାରେ କାଠ ।

ଅର୍ଥ ଲୁହାକଣ୍ଟା ତାଲଛନ୍ତି ଶିଟି

କମ ହୋଇଛି ଦ୍ଵାଦଶ ରୂପ । ୩ ।

ଏକାକ୍ଷର କହିଁ କୋଲପ ହୋଇଛି

ଲୋଚନ ଦ୍ରୁପଦୀ କବିଟ କଳ୍ପରୁ ।

ଗୁଣପୁର ଯାକ ଦ୍ଵାର ବନ୍ଦି ମୋକ

ଲପିଛନ୍ତି ତହିଁ ଏତେ ଲୋକ । ୪ ।

ଅନାଦି ନିଜର ନିଷାମ ନିବେଦ

ଜନନମାନେ ପାଦବେ ସେ ଭେଦ ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ରହିବ କଲ୍ଲଣା ହଜିବ

ତେବେ ଏ ଜୀବକୁ ଅଛି ମୋକ୍ଷ । ୫ ।

ଭଣେ ଭାମ କର ମନରେ ଅନନ୍ଦ

ମହାକ୍ରନ୍ତ ସେ ଯେ ଅଣରୂପର ।

ଶବ ଯେବେ ଧାଇଁ । ଲଳ ଦେବେ ଯାଇ

କୋଟିଜନ୍ମ କରିଥିଲେ ତପ । ୭ ।

(୮୭)

ମହାମାୟାର ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ର । ଅବନୀ ମନ୍ଦିରରେ । ଘୋଷା ।

ଉଦ୍ଧର ଦକ୍ଷିଣ ମନ୍ଦିର ପାଶିଆ

ଉଦେ ଅସ୍ତ ମେଢ଼ ହୋଇଛୁ ଚୁଲିଆ ।

ରୁଚିଦଗ ଯାକ ଶୁଭିଷ୍ଟ ଶ୍ରେଣୀ

ମଉଡ଼ ମାଛେ ଯନ୍ତ୍ର କରା । ୧ ।

ଅନୁମାନ ବୁଦ୍ଧି ବାରେସି ନିନ୍ଦାଣ

ବୁଝି ଫୋଡ଼ି ଘୋଡ଼ କରିଛୁ ନିର୍ମାଣ ।

ସାଲ ପିଆଇଛୁ ବାରି ତ ନୋହୁଛୁ

ବିବେକ ମନକୁ ସୁଦେ ଧରି । ୨ ।

ତେଜସ୍ବୋଟି ଦେବ ରୁଅ ନଇ ବତା

ବିଚିତ୍ର କମରେ ଫୁଟାଇଛୁ ଲତା ।

ମେଦନମାଳାକୁ ଛବିବିଡ଼ା କରି

ପ୍ରାୟଶୀ କରେ ଜନ ପୁର । ୩ ।

ସୋଲ ବଢ଼େଇଁ ସାତ ଗୋଟି ବାଟ

ଲଗିଅଛୁ ତହୁ ଯାଉଁଲି ବାଟ ।

କସିଛୁ ଉଦ୍ଧାତେ ବଦନ ବେଢ଼ାରେ

ସାତ କବାଟକୁ ଏକ ଦ୍ଵାର । ୪ ।

ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣରେ ବାନ୍ଧିଛନ୍ତି ମଠ

ଶାନ୍ତି ଶୀଳ ଦୟା କ୍ଷମା ଧୂନ କାଠ ।

ନିର୍ଧୂମ ଅନଳ ତେଜ ପରବଳ

ଅନନ୍ତ ଧୂନ ତେଜ ଭାରି । ୫ ।

ନବଲକ୍ଷ ତାରା ଧୂନକାଠ ଝୋଲ

ଶୂନ୍ୟ ଉଡ଼ୁଅଛି ଯେସେନେକେ ଡୁଲ ।

ଭାଣେ ସ୍ବାମ କହୁ ଭକ୍ତକୁଳବୃନ୍ଦ

ଅଶ୍ରୁ କରି ଯାଉନ୍ତି ତରି ୬ ।

(୮୭)

ଅଲେଖ ଅନାଦିତ ନିଗମ ଭୂମିରେ ରହିଛନ୍ତି । ଦୋଷ ।

କାମନା କଳ୍ପନା ଶୁଧା ତୃଷା ନାହିଁ

ନିଦା ମଜାଧୁନ ଆହାର ନ ଥାଇ ।

ହାସ୍ୟ ପ୍ରେମରସ ନବରଙ୍ଗେ ବେଶ

ହାତ ଗୁଡ଼ ନାହିଁ ତହିଁ କର । ୧ ।

ନବାଳ ବୟସ ନାହିଁ ଗଜବାସ

ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଉଠି ନ ଲାଗଇ ଦୋଷ ।

ଆକାର ବିକାର ସବୁ ସମାବୃତ

କାହିଁ ନ ଲାଗେ ଶୂନ୍ୟ ଛନ୍ଦ । ୨ ।

ପାର୍ଥ ବ୍ରତ ତପ ନାହିଁ ମନ୍ତ୍ର ଜପ

ଲେଉ ମୋହ ମାୟା ନାହିଁ କାୟାରୁପ ।

ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ନାହିଁ ବେଳ କାଳ

ସଦା ସରବଦା ଚରୁଅଛି । ୩ ।

ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରାସ୍ତ୍ରକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଫିଙ୍ଗି

ସହସ୍ର ସୋଳନେ ରହିଛନ୍ତି ଶୈଳି ।

ଧରତି ଆକାଶ ଆପ ବାୟୁ ତେଜ

ସେମାନଙ୍କୁ ସାଷ ରଖିଛନ୍ତି । ୦ ।

ଥଲେ ଧୂଳି ତପ ଦେଖିବ ସେ ରୂପ

ତେବେ କ୍ଷମା ହେବ ପିତାମାତା ଶାପ ।

ଜନ୍ମ ଲଭିଅଛ ପାତକ କରୁଛ

ଏବେ ପାଦପଦ୍ମ ଧର ବାହୁ । ୫ ।

ଭାଣେ ଶୁମ କନ୍ଦ ନିଶିଗୁଣ ପଦ

ସମସ୍ତକୁ ଦୃଶ୍ୟ ନୁହଇ ସେ ଭେଦ ।

ଲୁଗିଅଛୁ ଯହିଁ ଉଦାର ନୁହଇ

ଭକ୍ତ ନୟନକୁ ଦଶୁଅଛୁ । ୬ ।

(୮)

ଅନାମିକା ପଦକୁ ଅମନରେ ଧାଇ ପ୍ରତେକର । ଘୋଷା ।

ଜଳ ପବନର ଭେଦ ନାହିଁ ଚହିଁ

ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ବାଜିବାକୁ ନାହିଁ ।

ବ୍ରହ୍ମା ଶେଷ୍ଠ ଶିବ କୋଟି କଳ୍ପ ଯୁଗ

ସେ ଠାବକୁ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ତର । ୧ ।

ଆସିଥିଲେ ସିନା ଯାଇ ନ ପାରିଲେ

ଅନନ୍ତ ଗର୍ଭରେ ସମସ୍ତେ ରହିଲେ ।

ଯେ ବଢ଼ିଲେ କାୟା ଲାଗଲ ମୟା

ଆଦିଯାତ ହେଲେ ତେଣୁର । ୨ ।

ତହିଁ ଉପରକୁ ନ ଦିଶେ କାହାକୁ

ଉଗତ ଯେ ହେବ ଦଶିବ ତାହାକୁ ।

ଅତି ବଡ଼ ପ୍ରଥା ଅଟଇ ସେ କଥା

ଯାରେ ଦୟା ହେବ ସେ ପଶୁର । ୩ ।

ପୁଷ୍କରିଣେ ମୁଣ୍ଡ ପଣ୍ଡି ମକୁ ଗୋଡ଼

ମଧ୍ୟେ ରହିଅଛି ଏକପାଦ ଶ୍ରେ ।

ସୁଜନ ପଣ୍ଡିତା ବୁଝିବେ ଏ କଥା

ଅଜ୍ଞାନ କି ଅଟେ ବଡ଼ ଦୂର । ୪ ।

ତହିଁର ଉପରେ ଅନାମିକା ନାମ

ଅଶ୍ରୁତ ଅମୂର୍ତ୍ତି ନିରାମ ସେ ବ୍ରହ୍ମ ।

ସେହିଟି ମୁକତି ଜୀବର ସମ୍ପତ୍ତି

ତାକୁ ଆଶ୍ରୟ କର ନିରନ୍ତର । ୫ ।

ତାଣେ ଶାମ କର ନବଦଳ ଗୁଣ

ଅନୁପରି ଅଛି ପୃଥା ମକରଦ ।

ପଣନ୍ତି ପ୍ରସାରି ଶ୍ରୀପଦ୍ମର ଧରି

ଶ୍ରୀରାମରେ ଯୋଡ଼ି ବେନି କର । ୬ ।

(୮୧)

ଜୁପରେଣ ନାହିଁ ନେ ଶୂନ୍ୟଦେହ । ଅଛି ଉଦେ ହୋଇ । ଯୋଷା ।

ବରଷୁଛି ଜଳ ନ ଥାଇ ପବନ

ଅବେଷ ବାୟୁ ବହେ ଘନ ଘନ ।

ବହୁଅଛି ଜଳ ନାହିଁ ନଦୀକୂଳ

ଉଲୁକାପାତ ଧାର ବହୁ । ୭ ।

ଜଳଜଳ ଓଦା ପୁଷିଲ ହୋଇଛି

କବାଟ ନ ଫିଟ୍ ନେପରେ ଦିଶୁଛି ।

ସେଠାରେ ଅଶ୍ରୁମ ଅନାଦିତ ବ୍ରହ୍ମ

ଉଦେ ଅନ୍ତ ନାହିଁ ତହିଁ ହେ । ୨

ନିଅଇଁ ପଦ ନିଶାନ ନିବେଦ

କଳ୍ପଣା ନ କରି ଧର ପଦ୍ମପାଦ ।

ନ ବାସ୍ତି ଦର୍ଶନ କର ଅ ପ୍ରସନ୍ନ

ଅଶା ଭରସା ନ ଦେଇ ହେ । ୩ ।

ବାଲି ମାଟି ନାହିଁ ଉଭୟକୁ ହୃଦ

ଉଜ୍ଜାଳ ଗୁଡ଼ି କୁପଜଳେ ଗାଧ ।

ଲଭିବ ମୁକତି ନ ବୁଝିବ ନାହିଁ

ପୁଣ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ ଥିଲେ ପାଇ । ୪ ।

ଗୁଲ ପଡ଼ିଅଛି ନାହିଁ ବୃକ୍ଷମୂଳ

ପୁଷ୍ପକର୍ତ୍ତି ନାହିଁ ଫଳୁଅଛି ଫଳ ।

ଫୁଟିଛି ପତର ତେଣି ନାହିଁ ତାର

ଅସାଧନାମ ଗେ ପାଇ ହେ । ୫ ।

ପତି ପତ୍ନୀରୂପେ କରନ୍ତି ଯୁଗଳ

କହି ଅନ୍ତ ନାହିଁ ପିନ୍ଧନ୍ତି ବଳନ ।

ସେ ପ୍ରଭୁ ପୟରେ ଯେବ ନିରନ୍ତରେ

ଉଷେ ସ୍ନାନସେନ ଶ୍ରେୟ ହେ ।

୮୮—୨୦—ମେଲୁଛି ପତର

୮୯—କେତକ ପୋଥିରେ ୨ ପଦ ୩ ପଦରୂପେ ଓ ୩ ପଦ ୨ ପଦ
ରୂପରେ ଦେଖା ହୁଏ ।

(୧୦)

ପାଶେ ପାଶେ ଅଛୁ ହେ ନ ଦଶୁଛୁ । ଆବୋରି ରହୁଛୁ । ଦୋଷୀ
 ଅଶରୁପେ ଆଇ ରୂପ ପରକାଶ
 ପାପ କରୁଅଛୁ ନ ଲଗୁଛୁ ଦୋଷ
 ଧନ ନ ମିଳୁଛୁ ପୁଣ୍ୟ ଅରଜୁଛୁ
 ଖାଲି ହସ୍ତେ ଭ୍ରମୁଅଛୁ ହେ । ୧ ।

ସତ୍ୟକୁ ନ ଧରି ମିଛ କହେ ନ ନିତି
 ଯୋଗକୁ ନ ସାଧୁ କୋଲଉଛୁ ଯତି
 ନ କରି ଭଜନ ଦେଇ ଚିତ୍ତ ମନ
 ଅପରତେ ନାହିଁ କହୁ ହେ । ୨ ।

ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ଅ   ଆଇ
 ପ୍ରଭୁପଣ ଗୋଟା ଲେଖିବାକୁ ନାହିଁ ।
 ଜାତି ତାର ନର ଶ୍ରେଷ୍ଠପଦେ ଉଚ୍ଚ
 ଧର୍ମ ନାହିଁ ପୁଣି ଅଛୁ ହେ । ୩ ।

ଗାଲି ଦୁଇ ନାହିଁ ସତ୍ତା ମନ୍ତ୍ରୁଆଇ
 ନ୍ୟାୟ ଛୁଣ୍ଡାଉଛୁ ଉଦ୍ଧର ନ ଦେଇ ।
 ଯେ ମାରଇ ମାଡ଼ ତାକୁ କରେ ବଡ଼ି
 ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟେ ଆଇ ଗଛୁ ହେ । ୪ ।

ସିଦ୍ଧାଶ ନ ହୋଇ ବନାଉଛୁ ବୁଦ୍ଧି
 ରଖିଲୁ ମୁଣ୍ଡକୁ ପକାଉଛୁ ଛେଦ ।
 କନ୍ୟା ପିତା ସ୍ବାଦ ଏକଠାରେ ମେଦ
 ସବୁ ପକାଉଛୁ ବାଛୁ ହେ । ୫ ।

ତରଣାରବିନ୍ଦେ ଅବନାରେ ବନ୍ଦେ

ସୁଧାରସ ନାହିଁ ପିବି ବୋଲି ବୁଝେ ।

ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ, ହେବାକୁ ଭଗତ

ଶ୍ରୀଗୁମ୍ଫରେ ଶାଠ ମାଛ ହେ । ୬ ।

(୧୧)

(୩) ଭଜ ସବେ ତେଜ ହେ । ପ୍ରାଣପତି ।

ଗୁରୁ ବିଜୟେ ଧରତ । ଯୋଷା ।

ଜୀବର କରତା ବିଜୟେ ସଫାରେ

ଭେକବାନା ବହୁ ବୈଷ୍ଣବ ବେଶରେ ।

ଅଦିଅ ବୋଲନ୍ତି ମାଗିଣ ଖାଆନ୍ତି

ନାହିଁ ତାଙ୍କ ଫନ୍ଦା ବୁଝି ହେ । ୧ ।

ଅନ୍ନ ରାଜୁଛନ୍ତି ନାହିଁ କଣି ହାଣ୍ଡି

କର ନେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାକୁ ନ ଦଣ୍ଡି ।

ନୃହନ୍ତି ସେ ରଜା ଖଟିଛନ୍ତି ପ୍ରଜା

ବୁଝୁଛନ୍ତି ନବ ଶିଳ ହେ । ୨ ।

କୁଟୁମ୍ବ ଅଛନ୍ତି ଖରବୁ ନ ଲେଉଟି

ତଣ୍ଡୁଳ କିଣନ୍ତି ନ ଦେଇ କଉଡ଼ି ।

ଯାତ ନ ଦିଅନ୍ତି ବହୁ ଆଶୁଛନ୍ତି

ଅପ୍ରୀତିରେ କରି ପ୍ରୀତି ହେ । ୩ ।

ବିଲବାଡ଼ି ନାହିଁ ଚପୁଛନ୍ତି ହଳ

ବିହନ ନ ଗୁଣି ଫଳୁଅଛି ଫଳ ।

ମେଘ ଖଳା ନାହିଁ ଧାନ ମଳୁଛନ୍ତି
ନ ରଖି ହଳିଆ ଗୋଡ଼ ହେ । ୪ ।

ସୁଅ ବସ ନାହିଁ ବୋହୁ ଆଶୁଛନ୍ତି
ରତ ସଙ୍ଗ ନାହିଁ ଜନମୁଣ୍ଡ ନାତି
ଶିଶୁ ମେଳ ନାହିଁ ଏକା ଖେଳୁଥାଇ
ଆଗେ ପଛେ ଖେଳୁଛନ୍ତି ହେ । ୫ ।

ଭଣେ ଶାମ ସ୍ଥାନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ
ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ ଧରିଛୁ ଚରଣା
ପତନ ପ୍ରକୃତ ବିଷୟରେ ମାନ
ନାହିଁ ସଦଜ୍ଞାନ ମତ ହେ । ୬ ।

(୧୨)

(୪) କର ଲଘେ ନାହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ଭୟେ ନ ପଡ଼ିବ କାୟେ ହେ । ଘୋଷା ।

ତୋଳିଛୁ ମନ୍ଦର ନାହିଁ ଖୁନ୍ସ ପାଟି
ଛୁଏଣି କରୁଛୁ ବୁନକୁ ନ ଛୁଟି
ଦଶୁଛୁ ଶୁକଳ ଅତି ପରିମଳ
ସ୍ବରୂପ ଧରଳ ମୟ ହେ । ୧ ।

ଲଗିଛୁ କବାଟ ନ ଥାଇ କଳିଣୀ
ରଙ୍ଗୁ ନାହିଁ ଚର୍ଚ୍ଚି ପଡ଼ିଛୁ ବାନ୍ଧେଣି ।
କାହ୍ନ ଦେଇଅଛୁ ଚନ୍ଦ୍ରା ନ ଯାଉଛୁ
ଇଟାହିଁ ପଥର ନୁହେଁ ହେ । ୨ ।

୧୧—୨୨-ଆଗେ ପଛେ ଲଗିଛନ୍ତି

୧୨—୧—୨-ନ ପଡ଼ିବ କାୟେ ହେ, କର ଲଘେ, ନାହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ଭୟେ

ଧୂନି ଲଗାଇଛୁ କୁଣ୍ଡକୁ ନ ଖୋଳି

କାଠ ପୋଡ଼ୁଅଛୁ ପାରିଣ ନ ପଡ଼ ।

ଉଠୁଛୁ ହୃତାଶ ବ୍ରହ୍ମଚେନ ଝାସ

ନ ଦିଶଇ ଧୂମ୍ରମୟେ ହେ । ୩ ।

ଦେଉଛୁ ଆହୁତି ନ ଆଇଣ ଦୃଢ଼

ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ା ନାହିଁ କହୁଅଛୁ ଅର୍ଥ ।

ବତାଉଛୁ ଜ୍ଞାନ ନ ଭେଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ଧରିବାକୁ ନାହିଁ କିଏ ହେ । ୪ ।

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ ଅରୁଣ ନୁହଇ ଦବସ

ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ନ ଆଇ ତରାସ ।

ଅନ୍ଧକାର ଶୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାତ

ଅନ୍ଧାର ଉଚ୍ଛ୍ବଳ ନୁହେଁ ହେ । ୫ ।

ଦିଶ ବିନେ ନାହିଁ ପଡ଼ୁଛୁ ପାଏତା

ସୁଆର ନ ଆଇ କଷ୍ଟଅଛୁ ଘୋଡ଼ା ।

କୋରଡ଼ା ନ ଆଇ ପିଟୁଛୁ ଚୁହାଇ

ଶ୍ୟମ ଅରକ୍ଷିତ କହେ ହେ । ୬ ।

(୧୩)

(୧) ଶୁଣି ଯୁଗେ ନର ଅଙ୍ଗେ ଲଗିଛନ୍ତି ଭକ୍ତ ସଙ୍ଗେ ହେ । ଘୋଷା ।

ଶନ୍ୟ ବୋଲି ଯେଉଁ ଶବଦ । ସୁନ୍ଦ କର ଘଟେ ସମ୍ପାଦ ।

କହନ୍ତା ନହନ୍ତା ଏ ଦୁଇ ମଧ୍ୟରେ । ବିରାଜିତ ବ୍ରହ୍ମ ସେଠାରେ । ୧ ।

୧୨—୧୨-କାଷ୍ଠ ଲଗାଇଛୁ, ୧୨—୧୩-ବ୍ରହ୍ମଚେନ ଝାସ,

୧୨—୫-କହୁଅଛୁ, ବତାଉଛୁ । ୧୩—୩-ସେଠାବେ

୧୩—୭-ଜ୍ୟୋତିରୂପ ଘେନି, ୧୩—୮-ପିଣ୍ଡ ରହୁଛି ।

ଅଲୋକ ନାମର ଯେ ଅର୍ଥ । ଅଶେଷ ଲକ୍ଷଣେ ଲକ୍ଷିତ ।
 ଲୋକ ଅଶଲୋକ ଏ ଶରୀରେ ଦେଖ । ଭେଦ କର ଆତ୍ମାର ଲିଙ୍ଗେ । ୧ ।
 ଗୁରୁ ବୋଲିବାର ବଚନ । ଗଣସ୍ତ ସେବାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ଯଦିରୂପ ଦେନ ଜଗତେ ବିହାର । ଗୁପ୍ତେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ ହେ । ୩ ।
 ଶରୀରେ ପବନ ଖେଳୁଛୁ ସତ୍ୟରେ । ଏ ପିଣ୍ଡ ଚଳୁଛୁ ଶବଦ ବ୍ରହ୍ମରେ ।
 ଆତ୍ମରୁ ହାଉଛୁ । ଅଶ ଅନୋଚର ସେ ମାର୍ଗେ । ୪ ।
 ପ୍ରଭୁ ବୋଲିବାର ସନ୍ଦେଶ । ପରମ ପୁରୁଷ ସାରସ ।
 ପୁଣି ରହୁଅଛୁ ପର ହୋଇଯିବ । ଅଧରାକୁ ଧର ବେଗେ । ୫ ।
 କରନ୍ତା କହବା ଭେଦାନୁ । କରୁଛୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉଦ୍ଧତ ।
 ଭାଣେ ଭାମକନ୍ତ ଗୁରୁ ପାଦଶୟନ । କରପଥ ଯୋଡ଼ିଣ ମାର୍ଗେ । ୬ ।

(୧୪)

(୧) ଦେହ ଶାସ୍ତ୍ର ଭେଦ କର । ଗୁପ୍ତ ହେଁ ବାହୁ ଧର ହେ । ଯୋଧା ।
 ଅକାଟି ଅଭଞ୍ଜ ଯୋଜନ
 ଏଥୁ ଅଛୁ ଶୂନ୍ୟ ଭ୍ରବନ ।
 ଶେରକୁ ଅର୍ଥ କର ସାଧୁ ସନ୍ନ
 ଭେଟିବ ସେ ବ୍ରହ୍ମର ଘର । ୧ ।
 ଘଟରେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ବଢ଼ିଛ
 ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷେ ନେଉଛ ଆଶୁଛ ।
 ଘଟ ଛୁଟିଗଲେ କେ ଦେଖିଛ ତୋଳେ
 ଏଥର ମହୁମା ତାଙ୍କର । ୨ ।

ସାକ୍ଷାତେ କହୁଛୁ ବଚନ ।

ମଣ୍ଡୁକ ଯେସନେ ସ୍ଵପନ ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଆଙ୍କରେ ଚିତ୍ତୁ ।

ତରଳି ଯାଇଛୁ ପଥର । ୩ ।

ବାହ୍ୟେ ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ନ ମର ।

ଆତ୍ମା ନରୂପଣେ ବିହାର ।

ପରମେ ପରତେ ହୁଅ ତାଙ୍କ ପଛେ ।

ସେହି ନେବେ ଅଲେଖପୁର । ୪ ।

ତତ୍ତ୍ଵର ଗୋଚରେ ମିଳୁଛୁ ।

କର୍ମକୁ ଧରାଇ ଚଳୁଛୁ ।

ଗୁରୁସେବା କର, ଧାଇ ଅନୁସର ।

ବସିଛୁ ଏ ଘଟ ଭିତର । ୫ ।

ସେ ଯେ ଅଶରୂପ ପୁରୁଷ ।

ନିଶ୍ଵାସ ଭକ୍ତିରେ ଦୁରୁଣ ।

ବୋଲେ ଶ୍ରୀମକର । ଗୁରୁପାଦବନ୍ଧ

ହୃଦ ପୂଜା ବନ୍ଧ ଉପର । ୬ ।

(୧୫)

(୩) ଘଟେ ଘଟେ ବିଜେ ଗୁରୁ ।

ଅଶାଙ୍କାର ତଳୁତରୁ । ଘୋଷା ।

ପିତା ମାତା ଶୂନ୍ୟ ନିଗମ ।

କଳ୍ପଣାରେ ରତ ସଜ୍ଞମ ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୃଥୀ ନବ ଖଣ୍ଡ ।

ଦେହଟି ପ୍ରଜାପତି ଦିଦାରୁ । ୧ ।

ପାଦରୁ ଡାକ୍ତରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ଅସ୍ଥିମାଳମାନ ଗହ୍ମ ତ ।

ଅଙ୍ଗ ରୋମମୂଳ ମହା ମାଳ ମାଳ ।

ଦେହ ଅସ୍ଥିମାନ ସେ ମେରୁ । ୨ ।

ଏ ଖୋଳ ଡମ୍ବରୁ ଭିତରେ ।

ଖେଳୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱଧୀରେ ।

ପଡ଼ୁଛୁ କରଣ ଏ ତନୁ ଭୁବନ ।

ନିର୍ବିରଳ ସ୍ୱର ଯାବରୁ । ୩ ।

ନବଦ୍ୱାର ନବ ମେଦନୀ ।

ଡାକ୍ତ ଶିଖେ ଶୂନ୍ୟ ମୂର୍ଚ୍ଛନ ।

ପଦ୍ମେ ଯୁଗ ଗଲେ ପଦେ ଆଜ୍ଞା ପଡ଼େ ।

ଭିତର ଅବନା ମନ୍ଦରୁ । ୪ ।

ବଦନ ବେଢ଼ାର ଭିତର ।

ବିଳସେ ମହମା ସାଗର ।

ଆଦିଗନ୍ଧ ପରେ ଅଲୋକ ପୁରୁଷ ।

ବିନେ କରନ୍ତି ଶୂନ୍ୟରୁ । ୫ ।

ଅଶ୍ରୁ ନାତକ ଦିନରୁ ।

ସାହି କର କଳିଯୁଗରୁ ।

ବୋଲେ ଶ୍ରୀମକର ସୁଧାମକରନ୍ତ ।

ଦୟା ହେଉ ବୁଦ୍ଧେ ପୟରୁ । ୬ ।

(୧୭)

(୪) ଗୁପ୍ତରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଦେଖି କଳିଯୁଗ ଶୁଭ । ଘୋଷା ।
 ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଧର୍ମକୁ, ଧର୍ମ ଧରି ତାଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମକୁ ।
 ଭଗତ ଭଗତ, ଆଜ୍ଞା ନିମନ୍ତେ, କର୍ତ୍ତୃ ଡେରିଛନ୍ତି ସେ ନିତି । ୧ ।
 ମୁଖେ ଯେବେ ନାମ ଘୋଷିବେ, ଯହିଁ ଥିଲେ ଗୁରୁ ରସିବେ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ, କର ସାଧୁଜନ, ଶୁଣୁଁ ହେବେ ରୂପ ମୁରତି । ୨ ।
 ଭଗତ ଲକ୍ଷଣ ନିମନ୍ତେ, ନ ଲଗନ୍ତି ମାୟା ସଙ୍ଗତେ ।
 ଶରଣରେ ରୂପ, ଶରଣେ ଅରୂପ, ଭଗତ ନିକଟେ ଅଛନ୍ତି । ୩ ।
 ଭଗତ ଅଙ୍ଗରେ ବସନ୍ତି, ଅଗ୍ନିକାନ୍ତି ରୂପ ଦିଶନ୍ତି ।
 ପୁଣ୍ୟାନନ୍ଦ ସ୍ବାମୀ ଘଟେ ପୁରୁଷନ୍ତି, କୋଟିଏ କନ୍ଦର୍ପ ସଂଜୋଡ଼ । ୪ ।
 ଏକ ବ୍ରହ୍ମପାଦ ସଂସାରେ, ଦେଇ ଅସଂଜ୍ଞାନ ଆରୁରେ ।
 ବାହ୍ୟେ ଭ୍ରମାଇଲେ, ସମାଧି ଘେନିଲେ, ସ୍ବଦେହରେ ଛନ୍ତି ଏ ଶିବି । ୫ ।
 ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ବିନ୍ଦୁ ହୃଦରେ, ଅନ୍ୟ ମୁଁ ନ ଜାଣେ ଚିତ୍ତରେ ।
 ବୋଲେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭକ୍ତ, କବିକୁଳ ଶୁଭ, ଗୁରୁପାଦେ ରହୁ ମୋ ମତି । ୬ ।

(୧୭)

(୧) ଭଜ ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମକୁ ।

ଭବର ଧାଉଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ନାମ ଅଜପାକୁ । ଘୋଷା ।
 ଦବା ନିଶି ହରିହର । ଧାଇଁଛନ୍ତି ଯା ପୟର ।
 ସେ ପାଦକୁ ଚିହ୍ନି ଧର । ଛେଦ ମୋହନ ମଦକୁ । ୧ ।

୧୭—୧୦—ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଗୋଚରେ

୧୭—୧—ଅଭୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ

ଏକାକ୍ଷର ଥାଅ ଧାଇଁ । ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଥିବୁ ରହି ।
 ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ନ ଲଗଇ । ଚିହ୍ନି ଧର ଧର ତାକୁ । ୮
 ଗୁଡ଼ି ଏ ସକଳ ଦୁଃଖ । ଭଜ ଏକା ନିରବେଦ ।
 ଛପ୍ପା କୋଟି ଜନ୍ମ ଜୀବ । ନ ଚିହ୍ନି ସ୍ବାମୀ ପଦକୁ । ୯
 ଶୁଣିବେଦ ଶୁଣିବୁ । ଶାନ୍ତି ପଡ଼ିବେ ଯେ ଯୁକ୍ତ ।
 ଶୁଷ୍କ ପତ୍ର ସଙ୍ଗେ ଲଗି । ଗୁଡ଼ି ଜପ ଅକପାକୁ । ୧୦
 ଶୁଣକ୍ୟ ଅବଧାନ ପାଠ । ଏ ସର୍ବ ଅଟନ୍ତି ଶାଠ ।
 ସାରସ୍ବତ ବ୍ୟାକରଣ । ତେଜି ଜପ ଅରୁପକୁ । ୧୧
 ଏକାଦଶ ସାହା କହୁ । ମାତାର ପଦୁ ସେ ହୋଇ ।
 ତହିଁରେ କି ଫଳ ପାଇ । ଗୁଡ଼ି ଜପ ନିବେଦକୁ । ୧୨
 ନ ଭଜ ନର ବିଷକୁ । ନ ଭଜ ବୃନ୍ଦାବତୀକୁ ।
 ମାୟା କଳ୍ପଶାଢ଼ି ସେହି । ହେଁ ଧର ନଗମକୁ । ୧୩
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରାଣିକ । ଏ ସର୍ବେଟି ଅବଦେକ ।
 ଗତି ମୁକ୍ତି କିଛି ନାହିଁ । ତେଜି ଧର ଅନାମକୁ । ୧୪
 ଭଣିଲେ ସେ ଶ୍ରୀମ କର । ପଦ ଅଟଇ ବିଛନ୍ଦ ।
 ଜ୍ଞାନା ଜନେ ଚିହ୍ନି ଧର । ଭଜ ଅନାମ ରୂପକୁ । ୧୫

(୧୮)

(୧) ଭଜ ଅବର୍ଣ୍ଣ ରୂପକୁ ।
 ବର୍ଣ୍ଣ ନାହାନ୍ତି ଯୋଗୀଏ ଅବର୍ଣ୍ଣିକା ପୁରୁଷକୁ । ଘୋଷା ।
 ସାରଳା ଯେ ସିଦ୍ଧ ମୁନି । ବର୍ଣ୍ଣ ନ ପାରିଲେ ପୁଣି ।
 ଅରୂପ ଅବ୍ୟୟ ନାମ । ଚିହ୍ନି ଧର ଧର ତାକୁ । ୧ ।

ନାରଦ ଅଗସ୍ତି ମୁନି । କଣ୍ଠ କପିଳ ଏ ତନି ।
 ଯୋଗଧାନେ ମନ ଦେଇ । ଦୃଶ୍ୟ ନ ପାଇଲେ ଯାକୁ । ୧ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଏ କଣ୍ଠେ ଧ୍ୟାନ । ନ ପାଇଲେ ଯନ୍ତ୍ର ଶୂନ୍ୟ ।
 ଶୁଣିବେଦରେ ଲେଖିଲେ । ଅଭୟ ବ୍ରହ୍ମ ପାଦକୁ । ୩ ।
 ଶୁଣିବେଦେ ନାହିଁ ସେହୁ । ଲେଖିଲେ ପାଇବେ କାହୁଁ ।
 ଛଡ଼ ବେଦେ ନ ଭେଟନ୍ତି । ଅକ୍ଷୟିକା ପୁରୁଷକୁ । ୪ ।
 ଏ ଦେହରେ ରହୁଅଛି । ଚିତ୍ତେ ଧର ଧର ବାଛି ।
 ସେ ଚିତ୍ତେ ପାରିବ ତାକୁ । ରହୁବ ଶୁଣିଯୁଗକୁ । ୫ ।
 ଭଣିଲେ ସେ ଶ୍ଵାସ କର । ଖୋଜୁଛନ୍ତି ସ୍ଵାମୀପଦ ।
 ନାହିଁ ପାଇଛନ୍ତି ଅନ୍ତ । ଅନାମିକା ପୁରୁଷକୁ । ୬ ।

(୧୧)

(୩) ଭଜ ଅଲେଖ ରୂପକୁ । ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମେ ଚିତ୍ତ ଦେଇ ଭଜ
 ଅରୂପ ରୂପକୁ । ଯୋଷା ।

ଅଲେଖ ରୂପକୁ ଯେହୁ । ନିରନ୍ତରେ ଶ୍ରୀଧାର ।
 ତା ପାଦେ ଶରଣ ମେର । ଧାଇଁ ଅରୂପାନନ୍ଦକୁ । ୧ ।
 ଶୁଣି ଯୁଗେ ଶୁଣି ବେଦେ । ନ ସେବିଲେ ସ୍ଵାମୀପାଦେ ।
 ଛପ୍ପା କୋଟି ଜନ୍ମ ଜୀବ । ଚିତ୍ତେ ନ ପାରିଲେ ଯାକୁ । ୨ ।
 ଶୁଣି କର୍ମ ଶୁଣି ଧର୍ମ । ନ ପାଇଲେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ।
 ଛଡ଼ ରହୁ ଦକ୍ଷା ନିଶି । ଅନ୍ତ ନ ପାଇଲେ ଯାକୁ । ୩ ।
 ସିଦ୍ଧାନ୍ତୀ ଯୋଗାନ୍ତୀ ଯୋଗୀ । ବେଦାନ୍ତୀ ନାଗାନ୍ତୀ ସ୍ଵେଗୀ ।
 କୋଟି କୋଟି ତପ କରି । ଦୃଶ୍ୟ ନ ପାଇଲେ ଯାକୁ । ୪ ।

ନବଲକ୍ଷ ଡାକରଣ । ଗମ୍ଭୀର ନ ପାଇଲେ ଜ୍ଞାନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚାରିଦିଗ । ନ ପାଇଲେ ଆଦ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ । ୫ ।
 ତେଜଶ କୋଟି ଦେବଗଣ । ଯୋଗୀ ଗୁପ୍ତି ବୁଦ୍ଧ ନାଶ ।
 ସମ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ । ନ ଚିହ୍ନି ସ୍ଵାମୀପାଦକୁ । ୬ ।
 ଭଣିଲେ ସେ ଶ୍ରାମକର । ଅରୂପ ପଦ୍ମର ବିନ୍ଦୁ ।
 ଧାର ଅଛି ଦୃଢ଼ଗତେ । ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମ ପାଦକୁ । ୭ ।

(୧୦୦)

(୧) ଭଜ ଆହେ ଜ୍ୟୋତିନାଦ । କରୁଛୁ ବାଣୀ ଶବ୍ଦ ।
 ଶବ୍ଦ ଉପରେ ରହୁଅଛୁଟି ନିଷେଦ । ଘୋଷା ।
 ବେଦର ଉପରେ ରହୁଅଛୁଟି ନିଷେଦ ।
 ନିଷେଦ ଉପରେ ଅଛି ଅଶାକାର ପଦ । ୧ ।
 ଅଶାକାର ପାଦବିନ୍ଦୁ । ଗଳ୍ପଅଛି ମକରନ୍ଦ ।
 ପାନ କରି ସାଧୁଜନେ ପିଅ ମକରନ୍ଦ । ୨ ।
 ଅଲେଖ ଶୂନ୍ୟ ଶବ୍ଦ । ଶୂନ୍ୟ କରୁଅଛୁ ନାଦ ।
 ଶୂନ୍ୟସ୍ଵରେ ଦ୍ଵାରା ହୋଇଛନ୍ତି ଚାରିବେଦ । ୩ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି ପାଦ ମୋଦ । ରହୁଛନ୍ତି ଛଡ଼ ବେଦ ।
 ଛଡ଼ ମଣ୍ଡଳରେ ଶୂନ୍ୟ ରୂପ କରି ନାଦ । ୪ ।
 ଗୁରୁ ସାମ ଯଜ୍ଞ ଅର୍ଥ । ତଳ ପାବଛରେ ମୁଦ ।
 ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମେ ବସ୍ତିକୁ କରିଛନ୍ତି ଭେଦ । ୫ ।
 ଅଭୟ ବ୍ରହ୍ମର ପାଦ । ଭଜଣ କରନ୍ତି ମୁଦ ।
 ଭଜୁଛନ୍ତି ନିଷେଦରେ ଭକ୍ତ-ଜନ-ବୃନ୍ଦ । ୬ ।

ଶୁନ୍ୟେ ଶୁନ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମନାଦ । ରହୁ ଅନାମିକା ପଦ ।
 ବାଣୀଯନ୍ତ୍ର ଶୁକ୍ତିଛନ୍ଦ୍ର । ଅଲେଖ ନିଷେଦ । ୭ ।
 ଅଲେଖ ଅରୂପାନନ୍ଦ । ଶୁନ୍ୟେ ରାହୁଅଛି ନାଦ ।
 ଲଏ କରି ସାଧୁଜନେ ମନକୁ ନିଷେଦ । ୮ ।
 ଧର ନିଷ୍ଠାମ ନିଷେଦ । ମାୟାଜାଲମାନ ଛେଦ ।
 ଶୁନ୍ୟେ ଜ୍ୟୋତି ପାଦ ଚିତ୍ତେ ମନକୁ ମୋଦ । ୯ ।
 ଅଶାକାର ପାଦବନ୍ଦ । ଝରୁଅଛି ମକରନ୍ଦ ।
 ଭଣିଲେ ସେ ଶ୍ରୀମକନ୍ଦ କବିକୁଳ ଗୁନ୍ଦ । ୧୦ ।

ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ସମାପ୍ତ

ପ୍ରାଚୀନସ୍ମୃତିମାଳା

ପ୍ରଥମ ଶତକ

ଭଜନମାଳା

ପ୍ରଥମ ଶତକ

ଭୀମଚରାୟ କୃତ

ସୁବିଶୁଦ୍ଧ ଦ୍ଵିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ

ପ୍ରାଚୀନସ୍ମୃତି ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ

ସମ୍ପାଦକ :—

ଅଧ୍ୟାପକ ରାୟସାହେବ ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି

ମୂଲ୍ୟ ଛଅଶା ମାତ୍ର